

പ്രബന്ധമാലിക

(മൂന്നാംഭാഗം.)

സി. ഡി. ഡേവിഡ്
എഴുതിയത്.

PRABANDHAMALIKA

PART III

Approved by the Madras Text Book Committee.

പ്രബന്ധമാലിക

(മൂന്നാംഭാഗം.)

സി. ഡി. ഡേവിഡ്
എഴുതിയത്.

Printed at
The Bharatha Vilasam Press,
TRICHUR.

1938.

rice annas.)

(വില എണ്ണം)

Copy Right Reserved.

മുഖവുര .

ഞാൻ ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ “വിദ്യാവിനോദിനി” മുതലായ മാസികകളിലേക്ക് എഴുതീട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളാണ്—ഒന്നോ രണ്ടോ ലേഖനങ്ങളൊഴികെ—പ്രബന്ധമാലികയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇപ്പോൾ ചിലതിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ. ഇതിന്റെ ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ ഇതിന്നു മുൻപുതന്നെ പുസ്തികപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കയാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല.

‘രാമനീയകൗണ്ടലിണങ്ങൾ
‘രാമദാസചരിതം’ ശ്രീഭക്തിദാസൻ
കേമനാകിയഭവാനചമയ്ക്കയാൽ
ക്ഷേമമിബ്ഭവിഭവിക്കുമുൾ

എന്നിങ്ങിനെ അഭിപ്രായമെഴുതിക്കൊടുക്കുന്നവർക്കുമാർകാടുക്കുന്നതു വാങ്ങി നിറപ്പാൻ മാത്രമുള്ളതായി യാർക്കുടൻ കഴിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന പത്രത്തിന്റെ കഥ ഓർമ്മവരത്തക്കവണ്ണം ലേഖനം സമ്പാദിച്ചു, ചിലതിൽ ലേഖകന്റെ പേർ—ദൂരസ്ഥന്മാരെ തെറ്റിധരിപ്പിക്കേണ്ടതിനായിട്ടൊ എന്തൊ—ചേർക്കാതെ മാസിക നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പത്രാധിപന്മാരുടെങ്കിൽ, അറിവുള്ളവരാരും, ആ വകക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ വകവെക്കുകയോ അഭിപ്രായമാവശ്യപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഉത്തമന്മാരായ പത്രാധിപന്മാർ—ജനസാമാന്യത്തിന്റെ നന്മക്കായി—പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലുത്തി അഭിപ്രായം പറയേണ്ടുന്ന കാലമായിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ തൽക്കാലം പറയേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ.

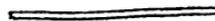
ഇപ്പുസ്തകം കുറെ ബദ്ധപ്പെട്ട് അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ടതായി വന്നതിനാൽ ചില തെറ്റുകളെല്ലാം വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും മാന്യന്മാരായ സൗജന്യങ്ങൾ തൽക്കാലം അവയെ എല്ലാം സഭയം ക്ഷമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഉജ്ജിവപേരൂർ,
1087 ഉലാം 23-ാം-നു-

സി. ഡി. ഡേവിഡ്.

വിഷയാനുക്രമണിക.

വിഷയം.			ഭാഗം.
1. വിദ്യാത്ഥികൾ	1
2. സമയം	8
3. സ്നേഹിതന്മാർ	14
4. പരിഷ്കാരഭ്രമം	22
5. മിതവ്യയവും ലുബ്ധ്യും	27
6. ആഭരണം	43
7. പാപമായിത്തീരുന്ന കോപം	47
8. മാതൃധർമ്മം	59
9. സംയുക്തരാണി	65
10. വെള്ളം	75
11. ഭാര്യധർമ്മം	78
12. അധികാരം	90
13. പ്രബന്ധം	94
14. നമ്മുടെ മാസികകൾ	99
15. കീർത്തി	109

പ്രബന്ധമാലിക

(മൂന്നാം ഭാഗം)

വിദ്യാത്മികൾ.

നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ വളരെ സാരമായിട്ടുള്ള ഒരംശമാണ് വിദ്യാത്മി എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള കാലം. ഈ കലത്താണ് സ്വഭാവം പ്രായേണ ദൃഢമായി രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. നാം സമ്പാദിക്കുന്ന അറിവിനെ നമ്മുടെ ശീലത്തോടൊന്നിച്ച് പ്രവൃത്തി ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള സമയമാണിത്. ശിഷ്യനെന്നോ ഭൃത്യനെന്നോ, വിദ്വാനെന്നോ, വിദ്യാവിഹീനനെന്നോ ഉള്ള പേർ സമ്പാദിച്ചാൻ നമുക്ക് ആദ്യമായി നൽകപ്പെടുന്ന സമയം ഇതാണ്. “ഞാൻ വിദ്യാവിഹീനനും ഭൃത്യനുമായിപ്പോയല്ലോ” എന്നുള്ള പശ്ചാത്താപം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവണ്ണം വേണ്ടുന്ന വഴി തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ കിട്ടുന്ന സമയമാണിത്. നമുക്കും അന്യന്മാർക്കും ഗുണമൊരോ ദോഷമോ ചെയ്യാനുള്ള വഴികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു നൽകപ്പെടുന്ന സമയം ഇതത്രെ. പിൻകാലങ്ങളിൽ നമുക്കുളവാകുന്നത് ഒക്കെയും നാം ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ സ്ഥിതിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്നതന്നെയാണ് പൊതുവിൽ കരുതേണ്ടത്. അതു

കൊണ്ടു വിദ്യാത്മി എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള കാലം എത്രയും സാരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു നിസ്സംശയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ എത്രയും സാരമായിട്ടുള്ളതെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ സമയത്ത്, വിദ്യാത്മിയെന്ന നിലയിൽ, നാം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതെന്തെല്ലാമെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കുക അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാത്മികൾ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായി തോന്നുന്ന ചില സംഗതികൾ ഇവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയാം.

൧. സ്റ്റേഫത്തിൽനിന്നു ബഹുമാനവും, ബഹുമാനത്തിൽനിന്ന് അനുസരണവും അർജ്ജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വിദ്യാത്മികൾ തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ നിവ്യാജമായി സ്റ്റേഫിക്കണം. മാതാപിതാക്കന്മാർ നമ്മെ സ്റ്റേഫിക്കയും നമുക്കുവേണ്ടി അനേകം ബുദ്ധിമുട്ടുകളും പ്രയാസങ്ങളും സഹിക്കയും യഥാശക്തി രക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു, നാം അവരെ സ്റ്റേഫിക്കയും രക്ഷിക്കയും അവർക്കുവേണ്ടി സകല ബുദ്ധിമുട്ടുകളും പ്രയാസവും സന്തോഷപൂർവ്വം സഹിക്കയും ചെയ്യുന്നാമെന്നുള്ള ദൃഢമായ വിചാരം എല്ലാ വിദ്യാത്മികളുണ്ടായിരിക്കണം. കൃതജ്ഞതയെന്ന ഗുണത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനും പോഷണത്തിനും ഇത് അത്യാവശ്യമായിരിക്കും.

൨. ഗുരുക്കന്മാരേയും വൃദ്ധന്മാരേയും ബഹുമാനിക്കണം.

“ഗുരുത്വമുള്ളൊരു ജനത്തിന്റെല്ലാം കരത്തിലാം തങ്ങളുടെ കായ്മ്മോർത്താൽ”

എന്നുള്ളതിനേയും,

“വന്ദ്യന്മാരായുള്ളോരെ വന്ദിച്ചുകൊൾകേവേണ്ട നിന്ദ്യന്മാരായുള്ളോരെ നിന്ദിക്കവേണ്ടതാനം” എന്നുള്ളതിനേയും ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുത്. വയോവൃദ്ധൻ, ജ്ഞാനവൃദ്ധൻ എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടുവിധം വൃദ്ധന്മാരുള്ളതിൽ, ജ്ഞാനവൃദ്ധന്മാരെ പ്രത്യേകം ബഹുമാനിക്കണം. നല്ലവനെന്നുള്ള പേരു സന്മാരിപ്പാൻ ഇത് അത്യാവശ്യമാണ്.

൩. വീട്ടുകാരേയും നാട്ടുകാരേയും സ്നേഹിക്കണം. ആരോടും കലഹിക്കരുത്. ഓരോരുത്തരുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ച് അവരോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ അതിരിന്നു മാറ്റം കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു വരുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല. ആരേയും പകയ്ക്കരുതെന്നാണ് ഇവിടെ മുഖ്യമായി പറയുന്നത്.

൪. രാജാവിനെ ബഹുമാനിക്കണം. ദൃശ്യനായ ദൈവമായിട്ടാകുന്നു രാജാവു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അതതു സമയം രാൻ നോക്കേണ്ടുന്ന കാര്യം വിട്ടു, തൽക്കാലം തനിക്കു് ആവശ്യമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് അനാവശ്യവും അയോഗ്യവും ആപൽക്കരവുമാണെന്ന് ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു, വിദ്യാത്മി “കാര്യംവിട്ടുകഴിക്കുക”യെന്ന നിയമിൽ അന്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് ഒരവസ്ഥയിലും ശുഭകരമായിരിക്കുകയില്ല. മോഷണം കൊലപാതകം മുതലായ ദൃഷ്ടവൃത്തികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്കു ഗവണ്മണ്ടിൽനിന്നു ഭക്ഷണം കൊടുക്കുകയും, മര്യാദക്കു നടക്കുന്നവർക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ ഗവണ്മണ്ടിന്നു ദൃഷ്ടവൃ

ത്തിക്കാരെയാണ് സ്നേഹമെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു; ഏനോ മരോ പറഞ്ഞു ലഹളകൂട്ടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ബുദ്ധിപ്പെടുക പക്ഷേ വന്നിട്ടില്ലാത്ത കാലത്തും വരുന്നതിനും മുമ്പെയും വിദ്യാർത്ഥി-താൻ ബുദ്ധിമുട്ടി പഠിക്കേണ്ടുന്ന വിഷയങ്ങൾ പലതുമുണ്ടെന്നുള്ളതും അതിൽ ശ്രദ്ധ കേട്ടു കാണിച്ചാൽ വന്നുകൂടുന്ന ദോഷമെന്തെന്നുള്ളതും ഓർമ്മയോ ഗണ്യമാക്കേതോ-തൽക്കാലം തനിക്ക് ആവശ്യമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു വലിയ അബദ്ധമാണ്.

6. സദുപദേശത്തെ സ്വീകരിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കേണം. ചീത്തദൃഷ്ടാന്തം, സാംക്രമികരോഗമെന്നപോലെ, വേഗം വ്യാപിക്കുന്നതുപോലെയും ബാധിക്കുന്നതുപോലെയും ഈ ദുഃഖത്തിൽനിന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രമിച്ചുകൊള്ളണം.

7. നല്ലവരെ മാത്രമേ സഖികളായി സ്വീകരിച്ചുകൂട്ടൂ. കൊള്ളരുത്താത്ത കുട്ടികളുമായി ചേർന്നു നടക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ ശീലം, നാമറിയാതെത്തന്നെ, ദിവസംതോറും അല്ലാലുമായി ചീത്തയാവുകയും, ഒടുവിൽ ദുഷ്ടനെന്നു ഭയപ്പെടുന്ന പാത്രമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലർ മദ്യപാനംചെയ്തു വഴിയിൽ വീണുകിടക്കുകയും, ശങ്കകൂടാതെ പരസ്യമായി ലഹളകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതായി നാം കാണുന്നില്ലേ? ഇവർ ഒന്നോ രണ്ടോ ടി.വ.സംകൊണ്ട് ഈ പരിതാപകരസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയതോ, സുബോധരഹിതന്മാരായി വഴിയിൽ കിടപ്പാനും മറ്റുള്ളവരാൽ പരിഹസിക്കപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ലഹളകൂട്ടുവാനും

മായി മദ്യപാനം ചെയ്തതൊ ആയിരിക്കയില്ല. വളരെ ശുദ്ധമായി ആരംഭിച്ചതും അവരവർ അറിയാതെ ഒടുവിൽ ഈ പാകത്തിലായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടുമാകുന്നു. ദൃഷ്ടവൃത്തികളിൽ ഏറ്റെടുത്തുവന്നവരുടെ സ്ഥിതി മിക്കവാറും ഇതുപോലെയാകണമെന്നായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് (“ചാരിയാൽ ചാരിയതു മണക്കും” എന്നുള്ള വൃദ്ധവചനത്തിലെ താല്പര്യപ്രകാരം,) നല്ലവരെ മാത്രമേ സഖികളായി സ്വീകരിച്ചുള്ളൂ. ഒരുവന്റെ സഖികൾ എങ്ങിനെയുള്ളവരാണെന്നറിഞ്ഞാൽ അവൻ എങ്ങിനെയുള്ളവനാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താനാകുന്നതു് അഭിപ്രായം വളരെ സാധമായിട്ടുള്ളതാണു്.

൭. തക്കകാരണംകൂടാതെ പുറത്തിറങ്ങി നടക്കരുതു്.

തെരുവുകളിൽ അനാവശ്യമായി തെങ്ങിത്തിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന കുട്ടികൾ പ്രാദേശിക മടിയന്മാരും ദൃഷ്ടവൃത്തികളിൽ ഏറ്റെടുത്തുവന്നവരുമായിത്തീർന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടു്, വിലയില്ലാത്തവരെന്നുപോലെ, വിലകളയുചാനായി വൃഥാ പുറത്തിറങ്ങി നടക്കരുതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

൮. ശീലം നന്നാക്കണം. വസ്ത്രാഭരണങ്ങളിൽ അധോഗ്യമായ ഭ്രമമൊന്നുമരുതു്. ആളെ നല്ലവനാക്കി കാണിച്ചുവന്നുള്ള ശക്തി വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾക്കില്ല. നല്ലവനല്ലാത്തവൻ എത്രമേൽ വിലപിടിച്ച ആഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞാലും വസ്ത്രം ധരിച്ചാലും കായ്സാരജ്ഞന്മാർ അവനെ അടുപ്പിക്കുന്നതല്ല. ശുചിത്വത്തെ എല്ലാ അവസ്ഥയിലും പാലിക്കേണ്ടതിന്നു വേണ്ടുന്ന വസ്ത്രം ധരി

ക്കുക അത്യാവശ്യംതന്നെ. എങ്കിലും ഇവിടെ “ശീലം പരം ഭൃഷണം” എന്നതുതന്നെ സത്തായിട്ടുള്ളത്.

ൻ. ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കുള്ള വിധികളെ കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിക്കണം. ദേഹത്തിനു സുഖമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ വേണ്ടതു പ്രവർത്തിപ്പാൻ കഴിവുണ്ടാകയുള്ളൂ. “ചുമതല ഉണ്ടെങ്കിലെ ചിത്രമെഴുതിക്കൂട്ടു”. എന്നുള്ള വൃദ്ധവചനം ആദരണീയമാണ്.

൧൦. കഴിവുള്ളസമയങ്ങളിൽ സൽക്കഥകൾ വായിക്കു നല്ലതാണ്. പ്രയോജനകരമല്ലാത്ത വർത്തമാനം കേൾപ്പാൻ പോകേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നേരിടാതിരിക്കേണ്ടതിനും അവരവരുടെ സ്വഭാവം ക്രമേണ നന്നായിവരുന്നതിനും ഇത് ആവശ്യമാണ്. ഒരിക്കലും മടിയായിരിക്കാത്ത മനസ്സിനെ മലിനമാക്കുന്ന ദുർ്വ്വിചാരങ്ങളും മറ്റും മനസ്സിൽ കുടികൊള്ളാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ, സമയോചിതമായി എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നുള്ള വിദ്വേഷജ്ഞാഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിപ്പാൻ ഇതൊരു നല്ല അവസരമാകുന്നു.

൧൧. കൃത്യനിഷ്ഠ എല്ലാസ്നേഹം എല്ലാ കാർയ്വത്തിലും വേണ്ടതാണ്. അതാതു സമയം ചെയ്തതീർക്കേണ്ടതൊക്കെയും അതാതു സമയംതന്നെ ചെയ്തതീർക്കണം പിന്നെയായിക്കളയാമെന്ന് ഒരിലും വിചാരിക്കരുത്. ഒരു കാർയ്വത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും അതിൽതന്നെയായിരിക്കണം. കൃത്യനിഷ്ഠയില്ലാത്ത ബുദ്ധിമാനേക്കാൾ കൃത്യനിഷ്ഠയുള്ള മന്ദബുദ്ധി, (മറുസകലത്തിലുമെ

ന്നപോലെ) വിദ്യയിലും അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചതായി ഒടുവിൽ കാണപ്പെടും. ഈ കൃത്യനിയമ വിവേകത്തിന്റെ അവസ്ഥാന്തരമാകുന്നു. അതിനാൽ, “ബുദ്ധിമാൻ പട്ടിണി കിടക്കുമ്പോൾ വിവേകി സുഖമനുഭവിക്കുന്നു” എന്നു വെള്ളക്കാർക്ക് ഒരു ചൊല്ലുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കണം.

൧൨. സകല സൽഗുണങ്ങളുടേയും കേന്ദ്രമായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരഭക്തി അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു.

തനിക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഗുണം ചെയ്തുകൊണ്ടു ജീവിക്കുകയെന്നുള്ള ആ ഉൽകൃഷ്ടപ്രമാണത്തെ ശരിയായി നിവൃത്തിക്കണമെങ്കിൽ ദൈവഭക്തി കൂടിയേ മതിയാവൂ. ഈ ശ്വരൻ നമ്മേയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളേയും മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ ചിന്തനങ്ങളെപ്പോലും അറിയുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ബോധത്തോടുകൂടി ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നവർ നല്ലവരായിത്തീരാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? ദൈവാനുഗ്രഹം ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം ജീവിക്കുന്നവർക്കു സകലവും ശുഭമായി ഭവിക്കുമെന്നുള്ളതു തക്കമറ്റു ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു സകല വേദങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാത്മികളെല്ലാവരും ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചാലോചിച്ച് ഉന്നതിക്കായി യന്ത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇപ്പോഴത്തെ കുട്ടികൾ ഒരു കാലത്തു, ഭായ്യാജ്ഞാക്കന്മാരും, മാതാപിതാക്കന്മാരും, പ്രജകളും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമായി തീരുവാനുള്ള വാക്കുകൊണ്ടാണ് ഒരു രാജ്യത്തുള്ള കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവസ്ഥിതി സൂക്ഷ്മമായിത്തീർന്നു. ആ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവ്യവസ്ഥ എന്തായിരിക്കുമെന്നു മുൻ

കൂടി തീർച്ചപ്പെടുത്താമെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളത്. തങ്ങളുടെ കാലത്തു നാട്ടിനു ശ്രേയസ്സു വലിക്കണമെന്നു വിദ്യാത്മികൾ വിചാരിക്കേണ്ടതു് അതിനു ശ്രമിക്കേണ്ടതുമാണ് എന്നു ഇവിടെ തെളിയുന്നു.

വിദ്യാത്മികൾ തങ്ങൾക്കു മേലിൽ വേണ്ടുന്ന ഗുണങ്ങളൊക്കെയും സിദ്ധിക്കത്തക്കവണ്ണം സൽഗുണങ്ങളിൽ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു വെക്കാവുന്ന ഈ കാലത്തെ—വിദ്യാത്മിയെന്ന നിലയിലിരിക്കുന്ന കാലത്തെ—അയോഗ്യമായി കളയാതെ പ്രശസ്തരീതിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു നാട്ടിലേക്കും വീട്ടിലേക്കും തങ്ങൾക്കും ഉപകാരമുള്ളവരും ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നവരുമായി ഭവിക്കുമെന്നു പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

“കാകദൃഷ്ടിബുദ്ധ്യകല്യാണം ശ്യാനനിദ്രാ തഥൈവ ച അല്ലാഹാരം ജിണ്ണപസ്രുമതദപിദ്യാത്മിലക്ഷണം”.

സ മ യം .

നമുക്കു ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടതിന്നും ഉറങ്ങേണ്ടതിന്നും മറ്റും സമയം അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനൊന്നിന്നും സമയമില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. മനുഷ്യനുണ്ടെന്നു കാണപ്പെടുവാൻ സംഗതിവന്നിട്ടുള്ളതുതന്നെ സമയം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ്.

നമ്മുടെ മുതൽ നശിച്ചുപോയാൽ വീണ്ടും സമ്പാദിപ്പാൻസാധിച്ചു എന്നു വരാം. നാം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യ

കളിൽ ഏതെങ്കിലും മറന്നുപോയാൽ ആയതും പരിശ്രമം മൂലം, കാർമ്മയിൽ വരുത്തുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. എങ്കിലും പൊയ്ക്കായ സമയം ഒരിക്കലും തിരികെ കിട്ടുന്നതല്ല.

ഇങ്ങിനെയുള്ള കാരോ സംഗതി ആലോചിച്ചിട്ടുതന്നെയാണ്, “സമയം വളരെ വിലയേറിയതാണെന്ന്” നമ്മുടെ മഹാനാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

“സമയം പണം” എന്നൊരു പഴമൊഴി പാശ്ചാത്യന്മാർക്കുണ്ട്. സമയത്തെ അനാവശ്യമായി കളയാതെ കാലാനുസൃതമായ പ്രവൃത്തി യഥാധോഗ്യം നടത്തി പണം സമ്പാദിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളതിനാലാണ് ഈ പഴമൊഴി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

പണം സമ്പാദിക്കണമെന്നുള്ള മുഖ്യോദ്ദേശത്തോടു കൂടിയാണ് ആളുകൾ വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നത് എങ്കിലും സമയത്തെ അനാവശ്യമായി കളയരുതെന്നുള്ള ഉൽകൃഷ്ട വിചാരം ഇവർക്കുപോലും ധാരാളമുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഈ വിചാരത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം ആഗ്രഹനിപുത്തി പ്രാപിക്കാതെ വ്യസനിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളും, അനാവശ്യമായി പണം ചിലവുചെയ്തു പോയല്ലോ എന്നോർത്തു പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന രക്ഷകർത്താക്കന്മാരും ഇവിടങ്ങളിൽ ഒട്ടല്ലേമല്ല.

സമയത്തിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാത്ത തൊഴിൽക്കാരും കൃതാർത്ഥരാകാതിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. സമയത്തെ യോഗ്യമായവിധത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ പണം സമ്പാദിക്കുന്നവരായും, അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തവർ പ്രായേണ ദരിദ്രന്മാരായും

യിത്തീന്ദ്രം അരിഷ്ടിക്കുന്നവരായുചിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് കരുത്തൻ ധനവാനോ ദരിദ്രനോ ആയിത്തീരുന്നത് അവൻ സമയത്തെ ചിലവുചെയ്യുന്നതിന്റെ അർത്ഥമായ അനുസരിച്ചാണെന്നു തെളിയുന്നു. ധനവാനായി സുഖമനുഭവിക്കുന്നതിനും, ദരിദ്രനായി അരിഷ്ടിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരവും, സ്വാതന്ത്ര്യവും നമുക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. മനഃപൂർവ്വമായോ, അറിവുകൂടാതെയോ ആളുകൾ ഇതിൽ ഒന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ മറ്റാരെയും കുറപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല.

സമയത്തിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതിരിക്കുന്നവർ മറ്റുള്ളവരെ രണ്ടുവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റുള്ളവർ വിലയേറിയതായി കരുതിയിരിക്കുന്ന സമയത്തെ പൂമാ കളയുന്നതിന് ഇവർ കാരണകാരായിത്തീരുന്നു. ഇതുകൂടാതെ, ചില സമയങ്ങളിൽ മറ്റുള്ളവർ ഇവർക്കു വക കൊടുക്കേണ്ടതായും വന്നേക്കും. ഇവർ ഇങ്ങിനെ ഇവർക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ശത്രുക്കളായിത്തീരുന്നു. സമയത്തെ പൂമാ കളയുന്നതിനാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പൊണ്ണോകുന്നുവെന്ന് ഇവർ അറിയുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്നു സുഖം. കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഒരുവനു (തന്റെ സ്വന്തമുഖാത്തിൽ കിട്ടിയതിൽ) അധികചിലവെടുക്കേണ്ടി ഭക്ഷണം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നാലും അവൻ സന്തുഷ്ടനായോ സുഖമായി എന്നു കരുതുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. ഇതിനുള്ള കാരണമെന്ത്? അവിടെ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല എന്നുള്ളതുതന്നെ. ഇത്ര സാരമായിരിക്കുന്ന

സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയാണ്, സമയത്തിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാത്തവൻ നഷ്ടമാക്കിക്കളയുന്നതു്.

നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലത്തിന്റെ പരിണാമത്തേയും അതിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതായി നമുക്കു കിട്ടുന്ന സമയത്തേയും സംബന്ധിച്ച സഞ്ചിന്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു മഹാൻ താഴെ കാണപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“ആയുർവ്ഷ്ഗതംഗുണാനിയമിതം
രാത്രൗതദലംഗതം
തസ്യാലംബ്യപരസ്യചാലംപരം
ബാലതപൃദ്ധതപഃയാഃ
ശേഷംവ്യാധിവിധോഗദഃഖസഹിതം
സേവാഭിഭിന്നീയതൈ
ജീവേവാരിതരംഗചഞ്ചലതൈ
സൌഖ്യംകൃതഃപ്രാണിനാം”.

ആയുഷ്കാലം നൂറുസംവത്സരമെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു് അതിലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളെയാണ് ഇവിടെ മുഖ്യമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നൂറുകലേക്ക് എത്തുന്ന ചരില്ലെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതായിരിക്കുകൊണ്ടു് സമയത്തിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതു് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

ഓരോ മിററിന്നു കഴിച്ചുതോറും നാം അത്രുടത്താളം മരണത്തോടു് അടുക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു്. നമ്മെ മരണത്തിങ്കലേക്കു് എത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഭടൻ എന്ന പേര് ലെ സമയം നിൽക്കുന്നു. എപ്പോൾ? എവിടെ വെ

പ്പൂ? എങ്ങനെ? മരിക്കുമെന്നുള്ള അറിവു നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും, മരണമുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയംതന്നെ. യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഉണ്ടാകുമെന്നു മുന്പുകൂട്ടി തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലായ്മയാൽ രാജാക്കന്മാർ സദാ അതിനു സന്നദ്ധന്മാരായി നില്ക്കുന്നപ്രകാരംതന്നെ, നാം മരണത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ സദാ ജാഗ്രതകന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

“ആകുന്ന നേരമറിയാതെ കളിച്ചുവെന്നാൽ മാകുന്നനേരമറിയാം മറിചായമെല്ലാം”

“നരകമെന്നതു സമയം തെറ്റിയതിന്റെ ദശവും അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു സത്യവസ്തുവാണ്” എന്ന് ഒരു മഹാൻ സത്യാനുസരണമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിപ്പാൻ സമയത്തെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണു്. ഐഹികമായും പാരത്രികമായുമുള്ള ഗുണങ്ങളെ ആജ്ഞിക്കേണ്ടതിനായി നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സമയത്തെ പേടകപാപങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി നമ്മുടെ നന്മക്കായി ആ ഗുണങ്ങളെല്ലാം ആജ്ഞിക്കേണ്ടതായിരിക്കെ, നാം അപ്രകാരം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ, നമുക്കു സമയം തന്നിട്ടുള്ള പരമകാരണികനായ ദൈവത്തിന്റെ ഹിതത്തിനെതിരായിട്ടാണ് നാം പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു് എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഈ അവസ്ഥ എത്രയും ഭയങ്കരമായിട്ടുള്ളതാണു്.

നാം മരിച്ചുവരുന്നപോലെ ബോധംകെട്ടാങ്ങുന്ന സമയങ്ങളിൽപോലും നാം ദീർഘനിദ്ര പ്രാപിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിലേക്കായി നമ്മുടെ അറിവൊന്നുംകൂടാതെ ത

നൊ—ശ്വാസോച്ഛ്വാസപ്രവൃത്തി നടത്തിച്ചു പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭീനദയാലുപായ ദൈവത്തിന്റെ ഹിതത്തിന്നെതിരായി പ്രവൃത്തിക്കയാണോ വേണ്ടത്?

(രാത്രി കാലത്ത് ഇരുട്ടുള്ളപ്പോൾ ഒരുവൻ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനായി വെളിച്ചം (ചൂട്ടോ, മേറോ) കൊണ്ടു പോകുന്നതായാൽ, ആ വഴിക്കു പോകുവാനുള്ള മറ്റുള്ളവർ ആ വെളിച്ചം കണ്ട് അപകടംകൂടാതെ ആ ആളെ അനുമാനം ചെയ്യാറുള്ളപ്രകാരംതന്നെ), നാം സമയത്തിന്റെ വിലയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ച് തദനുസരണമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നപക്ഷം മറ്റുള്ളവർ ആയതു കണ്ടു നമ്മെ അനുകരിക്കുമെന്നു ന്യായമായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. എല്ലാ അവസ്ഥയിലും അന്യോന്യം സഹായിക്കേണ്ടുന്നവരായ നാം നമ്മുടെ ചീത്തപ്പെടാനുത്തമം മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി ചീത്തയാക്കിക്കളഞ്ഞു എന്നു വരുന്നത് എത്ര കഷ്ടം.

ദൈവം നമുക്കു ദയാപൂർവ്വം തന്നിട്ടുള്ള സമയത്തെ ദൈവേഷ്ടത്തിന്നെതിരായി കളയുക എന്നുള്ളത്, നാം നമുക്കു ദോഷത്തെ വരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതല്ല തത്പരതെ ആരും വിസ്മരിച്ചുകളയരുത്.

“പാവുന്ന സമയത്തെ യിങ്ങു തിരികെ—
കിട്ടുന്നതല്ലൊടുമെ—
നീയുള്ളൊരു ജനങ്ങളൊക്കെ വിരവിൽ
ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടെപ്പൊഴും

ആ യുക്തായിമഹേശനാശ്രസതതം
 സന്തുഷ്ടനായിടുവാ-
 നായുഷ്ണാലമതികലേറിനഗുണം
 ചേർത്തിങ്ങുപാർത്തിടണം”.

“സ്നേഹിതന്മാർ.”

“മനുഷ്യർക്കു ബലം സ്നേഹിതർ” എന്നുള്ള ചൊല്ലു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആപൽക്കാലത്തു സഹായിക്കുകയും ദുഃഖകാലത്തു യഥാർത്ഥമായി സഹതപിക്കുകയും സമ്പാദ്യത്തിൽ ചരിപ്പാനുപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ളവരാകുവാൻ സ്നേഹിതന്മാർ. ഇവർ സന്തോഷത്തെ ഇരട്ടിപ്പിക്കുകയും ദുഃഖത്തെ പകുതിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. “ചങ്ങാതിനന്നെങ്കിൽ കണ്ണാടിവേണ്ട” എന്നു പറയത്തക്കമണ്ണുള്ളവർ ഓരോ കാര്യങ്ങളിലെ ഗുണഭക്തയും ദോഷഭക്തയും വിശദമായി കാട്ടിത്തന്നവരായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാവുന്നതു കൊണ്ടാണ് “ചങ്ങാതിക്കു നെഞ്ചുതുറക്കണം” എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. തങ്ങളുടെ പ്രാണനുള്ളടി ഉപേക്ഷിച്ചു സ്നേഹിതനെ രക്ഷിപ്പാൻ ഒരുനൊട്ടനാവർ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരാകുന്നു. “ഓമനും പിതിയാസും” എന്ന കഥ ഈ സംഗതിയെ തെളിയിക്കുന്നതാണ്. ഈ വിധം പ്രവൃത്തിക്കുന്നവരാണ് വാസ്തവത്തിൽ സ്നേഹിതന്മാരായിട്ടുള്ളവർ. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ സ്നേഹം കൊണ്ടു മാത്രമേ ഗുണമുള്ളൂ.

ഇപ്പോൾ ഇവിടങ്ങളിൽ പലനിലയിലുള്ള സ്നേഹിതന്മാരെ കാണാനുണ്ട്. തന്റെ കാര്യം സാധിക്കേണ്ടതി

ന്നായി സ്റ്റേഫിതനെന്തെങ്കിലും ഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്നവരാണ് അധികമുള്ളത്. “കാർഷ്വം കാണാൻ കഴുതക്കാലും പിടിക്കാം” എന്നുള്ളതിൽ പ്രകാരമായിരിക്കും ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി. ഇത്തരക്കാരെ സ്റ്റേഫിതന്മാരെന്ന് കരുതുന്നവർ പശ്ചാത്തപിക്കാതെ കഴിയുന്നില്ല.

“നിനക്കൊന്നു വരുന്നതുവരെ ഞാനുണ്ടു്” എന്നുള്ളതിനെ ആധാരമാക്കി സ്റ്റേഫിതനെന്തെങ്കിലും നിലയിൽ അടുത്തുകൂടുന്നവർ ഇല്ലെന്നില്ല. ഇവരെക്കൊണ്ടു് ഒരിക്കലും ഒരു പ്രകാരത്തിലും യാതൊരു ഗുണമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

സ്റ്റേഫിതനെന്തെങ്കിലും നടിച്ച് ഒരു രഹസ്യമുണ്ടെന്ന നിലയിൽ ഉള്ളറിഞ്ഞു് ഉപദ്രവിപ്പാൻ തരം നോക്കുന്നതിനായി അടുത്തുകൂടുന്നവർ ഉണ്ടു്. ഇവരെക്കൊണ്ടു് ദോഷമല്ലാതെ യാതൊരു ഗുണമുണ്ടാകുന്നതല്ല എന്ന് ഇവിടെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. “ഇഷ്ടംപറയുമൊത്ത് നിമിത്തമാ യ്ക്കഷ്ടമാപത്തുവന്നിടുംനരേന്ദ്രനും” എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടതായി വരുന്നത് ഇങ്ങിനെത്തന്നെ അപസരങ്ങളിലാണ്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്റ്റേഫിതന്മാരെ തരംതിരിപ്പാൻ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല.

“അപരീക്ഷ്യ ന കർത്തവ്യം കർത്തവ്യം സുപരീക്ഷ്യ ച നചേൽ ഭവതിസന്താപോ ബ്രാഹ്മണ്യാ നകലാദ്യധാ” എന്നും മറ്റും കാക്കേണ്ടതായി വരാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ സ്റ്റേഫിതന്മാർ നല്ലവരായിരിക്കണം.

മനുഷ്യർ സാധാരണമായി തങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തോടു ചേർന്നുള്ളവരെ മാത്രമേ സ്റ്റേഫിതന്മാരായി സ്വീ

കരിക്കുന്നുള്ളു. കരുവന്റെ സ്വഭാവവും അഭിപ്രായവും വാസനയും മറ്റും എങ്ങിനെയുള്ളതാണെന്നറിയേണമെങ്കിൽ അവൻ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സ്റ്റേഫിതന്മാരെ നോക്കിയാൽ മതി എന്നുള്ളത് ഇവിടെ ചിന്തിക്കത്തക്കതായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെടുവാൻ മതിയായ കാരണമുണ്ട്. അവ:—

൧. സ്റ്റേഫിതന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു സന്തോഷത്തിനായിട്ടാണ്. അതിനാൽ അവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു സാമ്യമില്ലെന്നു വന്നാൽ, സന്തോഷത്തിന്നു പകരമായി സന്താപമേ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ.

൨. സ്റ്റേഫിതന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനെ തിരായി പാകയാ പ്രവൃത്തിക്കയോ ചെയ്യുന്നവരെ ആരും സ്റ്റേഫിതന്മാരായി സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല.

൩. തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം നന്നെന്നുള്ള വിചാരമാണ് സകലർക്കുമുള്ളത്. തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തെ വണ്ഡിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും അത്ര രസമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു സ്വാഭിപ്രായത്തെ വണ്ഡിക്കുന്നവരെ സ്റ്റേഫിതന്മാരായി സ്വീകരിക്കുന്ന കാര്യം അത്ര എളുപ്പമല്ല.

൪. സ്വഭാവസാമ്യമുള്ളവർ മാത്രമേ അന്യോന്യം സഹായിപ്പാൻ ബുദ്ധപ്പെടുകയുള്ളൂ. ആ സ്ഥിതിക്കു, തനിക്കു സഹായിക്കാത്ത ആളെ സ്റ്റേഫിതനാക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ?

൭. “സാമ്യസ്വഭാവത്തിന്നു” അന്യോന്യം ആകർഷി

പ്പാൻ ഉള്ള ശക്തിയുണ്ട്?'' എന്നാൽ പ്രതികൂലസ്വഭാവത്തിന് ആ ഗുണമില്ല.

ന. അവരവരുടെ അഭിപ്രായം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ള വിചാരമാണല്ലോ സകലർക്കുമുള്ളത്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, അതിനെതിരായി പ്രവൃത്തിക്കുന്ന ആളെ സ്റ്റേഫിതനായി സ്വീകരിക്കുന്നതു സത്യത്തിന്നു പകരമായി അസത്യത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, താനൊരു കപടഭക്തനാണെന്നറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയിരിക്കും.

ഒ. പ്രതികൂലസ്വഭാവമുള്ള ആളെ സ്റ്റേഫിതനായി സ്വീകരിച്ചാൽ, താൻ നന്നെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തന്റെ സ്വഭാവത്തിന്നു മാറ്റം വരാവുന്നതുകൊണ്ട് ആരും തന്റെ അറിവിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം-പ്രതികൂലാഭിപ്രായമുള്ളവനെ സഖിയാക്കുന്നതല്ല. വെള്ളവും വെള്ളവുംകൂടിച്ചേരുമ്പോൾ ശക്തിപ്രാപിക്കുകയും, വെള്ളവും തിയ്യുംകൂടിച്ചേരുമ്പോൾ രണ്ടും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി നാം കാണുന്നില്ലേ? പുലിയും, മാവും, പാമ്പും, തവളയും, ആട്ടിൻകട്ടിയും, ചെന്നായയും സ്റ്റേഫിതന്മാർക്കു നേർപ്പെടുമ്പോൾ നടക്കുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സ്റ്റേഫിതന്മാർ എന്തിനെയുള്ളവരാണെന്നറിഞ്ഞാൽ, നാം എങ്ങിനെയുള്ളവരാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താമെന്നും, നല്ലവരുമായിചേർന്നു നടക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം നമുക്കുണ്ടാകണമെങ്കിൽ നാം നല്ലവരായിരിക്കണമെന്നുമാണ് ഇവിടെ തെളിയുന്നത്. സ്വഭാവം ചീത്തയായിട്ടുള്ളവരെ നമ്മുടെ സ്റ്റേഫിതന്മാരാക്കി, അവരുമായി അടുത്തു സംസർ്ഗ്ഗംചെയ്താൽ നമ്മുടെ ശീലം

കൂടി ചീത്തയാകും. പകരന്ന വ്യാധി ബാധിച്ചിട്ടുള്ള ആളുകളെ ശുശ്രൂഷിപ്പാൻ നിൽക്കുന്നവർക്ക് ആ രോഗം പിടിപെടുന്നതായി നാം കാണുന്നില്ലെ? ദുർജ്ജനങ്ങളുമായുള്ള സഹവാസത്താൽ സ്വഭാവത്തിനു ദോഷം പിടിപെടുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ചിലതു ചുരുക്കിപ്പറയാം.

൧. മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കുന്നതുള്ള സ്വഭാവത്തോടു കൂടിയവനാകുന്നു. ഭാഷ, എഴുത്ത്, കച്ചവടം മുതലായത് അനുഭവിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമാകുന്നു.

൨. പ്രമാണവചനത്തേക്കാൾ ദുഷ്ടാന്തമാണ് ബലവത്തായിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ദുഷ്ടസഖികളുടെ ചീത്തദുഷ്ടാന്തം നമ്മിലുള്ള സദാചാരബോധത്തെ വേഗത്തിൽ മാച്ചുകളയും.

൩. സ്നേഹിതന്മാരായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവർ നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളവരാകകൊണ്ട് അവരിലുള്ള ദോഷത്തെ നാം ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെന്നു വരും. ഒരുത്തനിലുള്ള ദോഷങ്ങൾ ചലിയവയും, ആപൽക്കരമായിട്ടുള്ളവയുമാണെന്നു മറുവളവർ തെളിവാക്കി കണ്ടാലും ഒരു സ്നേഹിതന്റെ കണ്ണുകൾ അവയെ കണ്ടു എന്നു വരുന്നതല്ല.

൪. മനുഷ്യനിലുള്ള സഹകരണബോധം, അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത എന്തോ കാരണത്താൽ, സ്നേഹിതന്മാരിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഒരുവൻ കരയുകയോ, ചിരിക്കുകയോ മറ്റോ ചെയ്യുമ്പോൾ ആയതു കണ്ടുനിൽക്കുന്നവരിൽ ആ വികാരം വ്യാപിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ലെ?

൫. തുണയില്ലാതെ പുണ്യവാനായിരിപ്പാൻ മനസ്സി

ന്നു സാധാരണമായി ലജ്ജതോന്നുമാറുള്ളതുകൊണ്ടു “പാപത്തെ ഭയപ്പെടുന്നവൻ” എന്നുള്ള ജനവാദത്തെ ഭയപ്പെട്ടു ചീത്തദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ പിന്തുടരമാറുണ്ട്.

൬. മേൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സകലത്തിന്നും പുറമെ മറ്റുള്ളവരെ ബാധിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ചീത്തദൃഷ്ടാന്തത്തിന്നു യഥാർത്ഥമായി ഒരു വീര്യമുണ്ടു്. ചീത്തവിചാരങ്ങളും ദോഷകര വാക്കുകളും ഭൃഷ്ടവൃത്തികളും ഭൃഷ്ടസവികളിൽ നിന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്നു. ഈ സവികളിലെങ്കിൽ നമ്മിൽ ഇതു കാണപ്പെടുന്നതല്ലായിരിക്കാം.

൭. അയോഗ്യമായ കൂട്ടുകെട്ടു ശക്തിയോടുകൂടി ദോഷത്തിലേക്കു നടത്തും—ഒരു യോഗ്യവിനെക്കാൾ ഒരു പട്ടാളത്തിന്നും ഒരു കള്ളനേക്കാൾ കള്ളന്മാരുടെ ഒരു കൂട്ടത്തിന്നും ദൈവ്യവും ശക്തിയും വലിച്ചിരിക്കുമെന്നുള്ളതു നിരാക്ഷേപമാണല്ലോ. ഭൃഷ്ടസവികൾമൂലം ചീത്തയാകുന്നത് ഏതാദൃശ കാരണങ്ങളാലാണ്. ഒരു റ്റ്രാസ്റ്റ് വെള്ളത്തിൽ ഒരു തുള്ളി മഷി ഒഴിച്ചാൽ അതു എണ്ണമുപ്പാപിച്ചു ആ വെള്ളത്തിന്റെ നിറത്തിന്നുമാറ്റം വരുത്തുന്നതും, ഒരു ആടു വഴിതെറിപോയാൽ ഗാരു ആടുകൾ അതിനെ പിന്തുടരുന്നതും, ഒരു നദിയിലെ നിർമ്മലജലവും മറ്റൊന്നിലെ കലങ്ങിയവെള്ളവും ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുമ്പോൾ നിർമ്മലജലം മലിനമായിപോകുന്നതും നമുക്കു അനുഭവമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു് ആ സംഗതികളെ ഇവിടെ ചിവരിക്കേണമെന്നില്ലല്ലോ.

ഇസ്രായേലിലെ ജ്ഞാനിയായ രാജാവെന്നു പായപ്പെട്ട ന സോളമൻ ഭൃഷ്ടസഹചാസത്താൽ ചീത്തയായി

പ്പോയിച്ചെങ്കിൽ അജ്ഞാനാരായ നാം ഭജ്ജനസമ്പർക്കം മൂലം എത്ര അധികമായി ചിത്തയാകും? എന്നുള്ള പോലും നാം തന്നെ നമ്മോടു ഇടവിടാതെ പോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്.

സ്നേഹമെന്ന ഗുണവും സ്നേഹിതന്മാരും ഇല്ലായിരുന്നവെങ്കിൽ മനുഷ്യർ ഈ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലായിരുന്നു. സ്നേഹം കപടം കൂടാതെയും സ്നേഹിതന്മാർ ഭക്താർത്ഥികളല്ലാതെയുമിരിക്കണം. ഭക്തന്മാർ നമ്മുടെ ശത്രുക്കളായിരിക്കുമ്പോഴും മിത്രങ്ങളായിരിക്കുമ്പോഴും അവരിൽനിന്നു ദോഷമെ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. ദോഷത്തിന്നു അവസ്ഥാഭേദം ഉണ്ടായി എന്നു വരാം. തീക്കനൽ തൊട്ടാൽ ഐക പൊള്ളുമെന്നും തീ കെട്ടുതീയശേഷം അതു തൊട്ടാൽ കൈ കറുക്കുമെന്നും ആരോടും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. മനുഷ്യൻ ഭക്തനായിത്തീർന്നാൽ അവനെപ്പോലെ ഭയങ്കരനായ ഭക്തന്മാരുടെ വെറുപ്പുണ്ടാകുന്ന സംശയമാണ്. ഇവർ സകല സൽഗുണങ്ങളുടേയും ശത്രുക്കളാണെന്നറിയുമ്പോൾ വെളിച്ചത്തിൽ അതുപി തോന്നി ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന കൌശികങ്ങളോടും-ഇവരെ ഉപമാകുന്നതുകൊണ്ട് ഇവരുമായുള്ള മേച്ചുകനലധികം കാരണങ്ങളാൽ ആപൽക്കരമായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. ഇവർക്കു വാസ്തവത്തിൽ ആരേയും സ്നേഹമില്ല. നമ്മിൽനിന്നു വല്ലതും വാങ്ങി തിന്നേണ്ടുന്നതിന്നു മാത്രമായി, നവങ്ങളും മറ്റും മറച്ചുവെച്ച് അടുത്തുകൂടുന്ന പൂച്ചകളെന്നപോലെയുള്ള മനുഷ്യരുടെ സ്നേഹംകൊണ്ടൊരു കാര്യവുമില്ല. കരാൾ

വീടുമാറി പാർന്നതായാൽ അയാളുടെ പുച്ചു അയാളോടു കൂടി പോകുമാറില്ല. പതിവായി കിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തേയാണ് അതിനു സ്റ്റേഫിതം. അനാവശ്യമായി വെടിപാഞ്ഞു സമയം കളയുന്നവരെ നമ്മുടെ ശത്രുക്കളെന്നു കരുതേണ്ടതാണെന്നു പായാമെങ്കിൽ ഇവരെ സഖികളാക്കരുതെന്നു പായേണ്ടത് ആവശ്യമായിവരും. ഇത്തരക്കാരിൽനിന്നു വല്ല ഗുണവും കിട്ടുമെന്നു കരുതി അടുപ്പിച്ചുപോയാൽ മുട്ടയെ പാപ്പിച്ചു യൂകത്തിനു പാറിയതുപോലെ കലാശിക്കും. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ദുഷ്ടന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ചുനശിപ്പിച്ചു കാരോ ക്ഷമയാതാങ്ങാതെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി പഠിക്കാതെ ഭാഗ്യവശം പ്രകാരമെന്നും ഇക്കാലത്തുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതു്, ഇതു ദുഷ്ടന്മാരുടെ കാലമാകുകൊണ്ടാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്. കാര്യം എന്തിനെയായാലും മർദ്ദാദിക്കാതെ മർദ്ദാദിക്കു നടക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവരും പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നു വേണമെന്നു പറയാതെയിരുന്നതുകൊണ്ട്. സ്റ്റേഫിതം എന്നു സ്റ്റേഫിതം എന്നാണിത് സ്റ്റേഫിതം എന്നാണിത് ഉണ്ടായിരുന്നവെങ്കിൽ മാത്രമേ പരസ്പരം സ്റ്റേഫിതം സ്റ്റേഫിതം നിലനിൽക്കാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്നുള്ളത് ഇവിടെ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു കാര്യമാകുന്നു.

“കൊള്ളരുതാത്തവർ” എന്നു പറയപ്പെടുമാറുള്ള ആളുകൾ പൊട്ടുന്ന ആ നിലയിൽ എത്തിയവരല്ല. ദിവസേന കറച്ചു കറച്ചു ചിത്തയായി കടുവിൽ ആ വൈഷ്യാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചവരാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള അപകടം നമ്മുടെ പാഠകൾക്കു എന്നില്ല. ‘കണ്ടും കേട്ടും നാലൊന്നു’ എന്നുണ്ടല്ലോ.

“സംസർദ്ദജാഭോഷഗുണാവേന്തി”

എന്നുള്ളതിനാൽ, നല്ലവരെ മാത്രമെ സഖികളായി സ്വീകരിക്കയുള്ളൂ എന്നുള്ള മനോനിശ്ചയം സകലർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

“പരിഷ്കാരഭ്രമം.”

ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്ന നടപടികളും മറ്റുമാണ് പണ്ട് ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലും സമുദായങ്ങളിലും നടപ്പായിരുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. കാലത്തിന്റേയും കാര്യത്തിന്റേയും സ്ഥിതി അനുസരിച്ച് ആലോചിച്ചു വേണ്ടുന്നതിനെ സ്വീകരിച്ചു വേണ്ടാത്തതിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഉന്നതി പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ളതു ലോകസ്വഭാവമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തിക്കാകുന്നു പരിഷ്കാരമെന്നു പറയുന്നത്. പരിഷ്കാരേച്ഛകളല്ലാത്ത ജനങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഉന്നതി പ്രാപിക്കയില്ല. ഒരു കാലത്തു ഗൃഹകളിൽ പാഷയം വൃക്ഷങ്ങളുടെ തോലും മറ്റും വസ്ത്രമായി ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരുടെ സന്തതികളാണ്—ഇപ്പോൾ ലോകത്തിൽ എല്ലാ അവസ്ഥയിലും പ്രസിദ്ധന്മാരായി നിൽക്കുന്നത്; എന്നു മാത്രമല്ല അവരാണ് ഇപ്പോൾ നമ്മെ ഭരിക്കുന്നതും എന്നറിയുമ്പോൾ പരിഷ്കാരമൂലം ഓരോ രാജ്യത്തിനും സമുദായത്തിനും വരാവുന്ന ഉൽക്കഷ്ണത്തെപ്പറ്റി തിഷ്ണയാസമായി ഗ്രഹിപ്പാനിടവരുന്നതാണല്ലോ. തങ്ങൾക്കു മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു ഭാരികയും സ്വീകരിക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതായിത്തീട്ടുണ്ടാകുമില്ലെ

ന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചീനത്തുകാർ പരിഷ്കാര വൈമുഖ്യത്താൽ തങ്ങുക്കളായിട്ടുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെ പറ്റി ചിന്തിച്ച് അവരും ഇപ്പോൾ കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരപദ്ധതിയിലേക്കെത്തി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളൊക്കെയും പരിഷ്കാരമാഹാര്യത്തെ വഴിപോലെ തെളിയിക്കുന്ന സംഗതികളാകകൊണ്ടു പരിഷ്കാരമാവശ്യമില്ലെന്ന് ഒരു പ്രകാരത്തിലും പറയാവുന്നതല്ല. എങ്കിലും ഇക്കാര്യത്തിലും ചില നിശ്ചയവും ആലോചനയും പരിപാകവും വിവേകവും മറ്റും ആവശ്യമാണ്.

പണ്ടു നടപ്പുള്ളതൊക്കെയും ചീത്തയാണെന്നും പുതുതായി കാണുന്നതൊക്കെയും നല്ലതാണെന്നും പെട്ടെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താതിരിക്കുകയാണ് ഒന്നാമതായി വേണ്ടത്. പണ്ടത്തെ നടപടികളിൽ കാരോന്നിന്റേയും ഗുണത്തെക്കുറിച്ചും ദോഷത്തെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കണം. ദോഷമാണ് അധികമായി കാണപ്പെടുന്നതെന്നുവന്നാൽ ആയത് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒന്നുകൊണ്ടും സംശയിപ്പാനില്ല.

പുതുതായി സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ആലോചന ആവശ്യമാണ്. രാജ്യത്തിന്റേയും ജനങ്ങളുടേയും സ്ഥിതിക്കും ഉൽക്കർഷ്ണത്തിനും മേച്ചുയായുള്ളത് മാത്രമേ സ്വീകരിച്ചുകൂട്ടൂ. പരിഷ്കാരമെന്നതു മേലിൽ ഒരിക്കലും ഭേദപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ അതിരിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒന്നാകകൊണ്ടു, ലോകാവസാനംവരെ വേണ്ടതായി വരുന്ന സകല പരിഷ്കാരവും ഇപ്പോൾ

ചെട്ടെന്ന് ഒന്നായി പൂർത്തിയാക്കിയതിനുശേഷം വിചാരിക്കുകയാണിത്.

തക്ക കാരണമൊ, നല്ല ലാഭമാ, ഉണ്ടെന്നു വന്നാൽ മാത്രമേ പഴയ നടപടികളെ ഭേദപ്പെടുത്തിയാവശ്യമുള്ളു. പരിഷ്കാരത്തിനു പോയി “ദീവാളി കുളിച്ചു” എന്നു വരുത്തിയൊരു കാഴ്ചവുമില്ല.

പുതുതായിട്ടെന്തെങ്കിലും കണ്ടാൽ, “മിന്നുന്നതെല്ലാം പൊന്നല്ല” എന്നു നിശ്ചയിച്ച് അതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കുകയും ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്തശേഷം അവസ്ഥാനുസരണം പ്രവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള തില്ലാത്തനിമിത്തം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വന്ദകൂടീട്ടുള്ള അനന്തരങ്ങൾ കാഴ്ചമാറുമല്ല.

ചില രാജ്യക്കാർ അവരുടെ ഉന്നതിക്കു ഹാനികരമെന്നും തന്മൂലം ഉപേക്ഷണീയമെന്നും കണ്ടുവെച്ചിട്ടുള്ള ചില സംഗതികൾ നാം പുതുതായി കാണുമ്പോൾ “ഇതുതന്നെ പരിഷ്കാരം” എന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു ചാടിക്കടന്നു പിടിച്ചു അതിനെ വിടാതിരിക്കുന്നത് ആപൽക്കരമാകുന്നു. ബ്രാണ്ടി മുതലായ ലഹരിദ്രവ്യങ്ങൾ, ഇപ്പോൾ അധികമായി ചിലവാകുന്നതും മദ്യപാനം ചെയ്യാത്തവരെന്നു സർവ്വസമ്മതമാവണം പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ജാതിക്കാർകൂടി കുടിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നു കേൾപ്പാനിടവരുന്നതും എന്തുകൊണ്ടാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. സക്കാരിൽനിന്നു ചാരായകുത്തക ഏറ്റെടുത്തി വലിയ സംഖ്യ പിരിച്ചെടുത്തുവരുന്ന സ്ഥിതിക്കു ഇതിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്, ഒരുവസ്ഥയിൽ,

ഗവൺമെന്റിനോടു മത്സരിക്കയാണെന്നു വരികയില്ലയോ? എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകുന്ന പക്ഷം, കുത്തകയില്ലെങ്കിൽ അല്ലസംഖ്യക്ക് അധികം മത്സ്രം കിട്ടാവുന്നതിനാൽ ആളുകൾക്കു സംഭവിക്കേണ്ടുന്ന ആ വലിയ ദോഷത്തെ ഗവൺമെന്റ് കണ്ടു അതിനെ കഴിയുന്നോടത്തോളം തടയുന്നതായിട്ടാണ് കുത്തക എടുത്തുപിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു കരുതി അതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞിരിക്കാനാണോ വിരോധം? എന്നൊരു മറുപടി പറയാം. ബീഡിയുടേയും ചുരുട്ടിന്റേയും ഉപയോഗം എവിടെയും കണ്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഇതൊരു വിനോദമായിട്ടാണ് തീർന്നിരിക്കുന്നത്.

ശൈത്യപ്രദേശങ്ങളിൽ പാർക്കുന്നവർ ധരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ അവരുടെ സുഖത്തിനും രക്ഷക്കും വേണ്ടുന്നവയായിരിക്കും. ഉഷ്ണമേഖലയിൽ നിവസിക്കുന്നവർക്ക് അതു എപ്പോഴും കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല. ഇതൊന്നും ആലോചിക്കാതെ കാട്ടിയതു കാട്ടുവാൻ കച്ചകെട്ടുന്നതു കഷ്ടമാണ്. “ഗതാനുഗതികോ ലോകഃ നലോകഃ പാരമാർത്ഥികഃ” എന്നു പറഞ്ഞാരു സത്യാസി പറഞ്ഞതായി കേൾക്കുന്നതിൽ വളരെ സത്യമുണ്ടെന്നുതന്നെയാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

“ആഭാസ്സരന്തൻകിരണത്തെയോറു
 ശോഭിച്ചിടുന്നോരുശശാങ്കനെപ്പോൽ
 സതഭാവമാംദൈവഗുണത്തെയോറു
 ശോഭിക്കുവാൻ ഭൂമിയിലാക്കിനമ്മെ.”

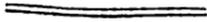
എന്നുള്ളതെല്ലാം മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വളരെ

താല്പര്യത്തോടുകൂടി വളർത്തിയുള്ള കാതും കുടിയും ചിലർ മുറിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു!! പരിഷ്കാരഭ്രമമാണ് ഇതിനു കാരണം. “പണ്ടില്ലാത്തതു പരിഷ്കാരം” എന്ന പാകത്തിലായിരിക്കുന്നു. ‘നെറിവ്’ ആവശ്യമാണെന്നു പറയുന്നവർ വളരെയുണ്ടെന്നുവരികിലും ഇങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ധൈര്യത്തോടുകൂടി പ്രവൃത്തിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നവർ നന്നു ഒട്ടുഭ്രമേയുള്ളവെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. “നാടോടുമ്പോൾ നടുവെ” എന്ന മട്ടിലാണ് ഇവരുടേയും നില. ഈ സ്ഥിതിക്കു, പരിഷ്കാരമൂലം സിദ്ധിക്കേണ്ടതായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ ഇവിടെ അനുഭവമാസ്സരുന്നതെങ്ങിനെ?

പരിഷ്കാരം വേണമെന്നുള്ള ഭ്രമം എല്ലാ ദിക്കിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. പരിഷ്കാരമെന്നാൽ എന്ത്? ഇത് ഏതെല്ലാം സംഗതികളിൽ? എങ്ങിനെയെല്ലാം? എന്ത് ആവശ്യം? വേണമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും മറ്റും മഴിപോലെ ചിന്തിക്കുന്നവർ ഇല്ലതാനും.

വേണ്ടതേ വേണ്ടൂ എന്നും, വേണ്ടാത്തതൊന്നും വേണ്ട എന്നും വന്നാൽ വളരെ നന്നായിരിക്കുമെന്നുമാത്രം ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളു.

പരിഷ്കാരവ്യാജേന നമ്മുടെ രാജ്യത്തു പുതിയ അനന്തരങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാകാതിരിക്കേണ്ടതിനും ഉള്ള ഭ്രമം നീങ്ങേണ്ടുന്നതിനുമായി മഹാജനങ്ങൾ വേണ്ടതു പ്രവൃത്തിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

മിതവ്യയവും ലുബ്ധും.

“അതർമ്മനതം ഭാവയനിത്യം നാസ്തിതതസ്സഖലേ ശസ്സത്യം” എന്നുള്ളതിനെത്തന്നെ കരുത്തായി പിടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില യോഗീശ്വരന്മാരൊഴികെയുള്ള സകലരും പണം സമ്പാദിപ്പാനായി ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവരാണ്. ഇവരിൽ ചിലരുടെ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടു സഫലമായും മറ്റു ചിലരുടേതു വിഫലമായും തീരുന്നുണ്ടെന്നുവരികിലും ഇരു കക്ഷികളും പ്രായേണ ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. കിട്ടിയവൻ അലംഭാവമില്ലെന്നും, കിട്ടാത്തവനു താൻ വിചാരിച്ചതു കിട്ടണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നും ഇവിടെ തെളിയുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണമെന്ത്?

“ഭാരിദ്വ്യംപോലെമന്ത്യാർക്കിഹഭുവിവലുതാം
ദുഃഖമിച്ഛ്യാത്തുകണ്ടാൽ.”

എന്നുള്ളതിൽ കാണുന്ന ദുഃഖത്തെ തടുപ്പാനായിട്ടാണ് ആളുകൾ ഇക്കാർയ്ക്കത്തിൽ മുഖ്യമായി യത്നിക്കുന്നത്. “സദ്യേഗുണാഃ കാഞ്ചനമാശ്രയന്തി” എന്നുള്ളതിനെ സകലരും ഒരുപോലെ വിലവെക്കുകയോ വെക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാലും, പണം മനുഷ്യകുടുംബങ്ങൾക്കും അത്യാചശ്രമാണെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ ഒരിക്കലും രണ്ടു കക്ഷികൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ദ്രവ്യം സമ്പാദിപ്പാൻ ന്യായമായി ചെയ്യപ്പെടുന്ന ശ്രമം ശ്ലാഘനീയമാണെന്ന് എവിടെയും ധൈര്യസമേതം പറയാവുന്നതാണ്.

“ധനമെന്നുള്ളതുനിരപിക്കുമ്പോൾ
 വിനയമൊരുത്തനുമില്ലിഹനാനം
 തനയൻജനകനെവഞ്ചനചെയ്യും
 ജനകൻതനയനെവധവുമൂട്ടും
 അനുജൻജ്യേഷ്ഠനെവെട്ടിക്കൊല്ലും
 മനുജന്മാരുടെമാഗ്ഗമിതെല്ലാം.”

എന്നിങ്ങിനെയുള്ള വിധത്തിലല്ല ദ്രവ്യം സന്ധാദി കേണ്ടത് എന്ന് ഏവർക്കും അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇവിടെ ഒന്നുംതന്നെ പറയുന്നില്ല.

ദാരിദ്ര്യഭുജിതത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിപ്പാനാണ് ധനം സന്ധാദിക്കുന്നതും സന്ധാദികേണ്ടതുമെന്നു പറയുമ്പോൾ, ആക്കൊഴിഞ്ഞിരിപ്പാൻ? എന്നൊരു ചോദ്യം പക്ഷെ ഉണ്ടായേക്കാം. ‘ദ്രവ്യം സന്ധാദിക്കുന്നവനാൽ, അയാൾക്കുള്ളവർക്കും, നാട്ടുകാർക്കും’ എന്നൊരു ഉത്തരമാണ് ഇവിടെ പറയാനുള്ളത്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി സന്ധാദിച്ചിട്ടുള്ള ധനത്തെ കാരോരുത്തർ കാരോ വിധമായിട്ടാകുന്നു ചിലവു ചെയ്യുന്നത്.

വരവുനോക്കാതെ, ചേണ്ടതിനും വേണ്ടാത്തതിനും ചിലവുചെയ്യുന്നവരെ സാധാരണയായി “ധാരാളികൾ” എന്നു പറയുന്നു. വിചേകമില്ലാത്തവകാണ്ടോ ഭരണിമാനം കൊണ്ടോ ഇവർ തങ്ങൾക്കുള്ളതെല്ലാം “പുളിശ്ശേരിവെച്ചു” അരിച്ചിപ്പാൻ ബലപ്പെടുന്നു.

ഇവർ തങ്ങൾക്കുള്ള മുതൽ മററാർക്കും കൊടുക്കാതെ അചർതന്ന—യോഗ്യമായോ അയോഗ്യമായോ—ചിലവുചെയ്തു കഴിക്കണമെന്നു കരുതിക്കൂട്ടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നവ

രാകകൊണ്ട് ഇവർ 'പരമലുബ്ധന്മാർ' എന്നുള്ള പേരാണ് അധികം ചേർച്ചയായിരിക്കുക എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. ധാരാളച്ചിലവു ചെയ്യുന്ന ആൾക്കു ന്യായമായി നൽകേണ്ടുന്ന പേർ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും, അമിതവ്യയം ചെയ്യുന്നവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ തങ്ങളുടേയും തങ്ങൾക്കുള്ളവരുടേയും നാട്ടുകാരുടേയും ക്ഷേമത്തെ കരുതാത്തവരും മറ്റുള്ളവർക്കു ഭാരമായി തീരുന്നവരുമാകുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

“ആയംഗുഷ്ടപാവ്യയംകർത്യാദോയാല്ലേതരോവ്യയഃ
 അനായീച്യയശീലശ്ച ക്ഷിപ്രമേവ പിനശൃതി.”

എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നവർ ധാരാളച്ചിലവുചെയ്തു മുതൽ നശിപ്പിച്ചുകളയുമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. എങ്കിലും, അമിതവ്യയംചെയ്തു വലിയ കടക്കാരനായിത്തീർന്നു സപാതശ്രേഷ്ഠത്തേയും സുഖത്തേയും നശിപ്പിച്ചു കഴങ്ങുന്നവരുണ്ടെന്നു വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

ചിലവുചെയ്യേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നാലെങ്കിൽ, പണംകൊണ്ടൊരു കാര്യംചെയ്യണമെന്നുള്ളതു സഹിക്കാതെയോഗ്യമാകുകൊണ്ടു ചിലവുചെയ്യേണ്ടതിനാണ് പണമെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അമിതവ്യയം ആപൽകരമെന്നും ചിലവുചെയ്യേണ്ടതിനാണ് പണമെന്നും കാണുന്നതിനാൽ, പണത്തെ എങ്ങിനെയാണ് ചിലവുചെയ്യേണ്ടതെന്നുള്ള ആലോചനയോടുകൂടി ഇനി നമ്മുടെ വിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം.

“അതി സർവ്വത്രവജ്ജയേത്” എന്നുള്ളത്—വിദ്യ

യും ധനവും സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ കഴികെ—എല്ലാ സംഗതികളിലും സ്വീകാരയോഗ്യമാകുകൊണ്ടു പണം ചിലവു ചെയ്യുന്ന കാർഷ്വത്തിൽ നമുക്ക് ഇതിനെ—അതി സർവ്വ വഴ്ജ്വയേൽ എന്നുള്ളതിനെ—സാരതരമായ ഒരു പ്രമാണമായിട്ടെടുക്കാമെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു അബദ്ധവും ഇല്ല. ആവശ്യം അത്യാവശ്യം, അനാവശ്യം എന്നിങ്ങിനെയുള്ളതിൽ ആദ്യത്തേതു രണ്ടും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതല്ല. അപ്പോൾ നമുക്കു വേണ്ടുന്നതിനൊക്കെയും ചിലവുചെയ്യാമെന്നുമായി. ആവശ്യം, അത്യാവശ്യം എന്നിവയിൽ എന്തെല്ലാം ഉൾപ്പെടും? എന്നു ചോദിക്കുന്നപക്ഷം, കാലത്തിന്റെയും ദേശത്തിന്റെയും കാര്യങ്ങളുടെ കഴിവിന്റെയും സ്ഥിതി നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചുനോക്കിയശേഷം കഴിച്ചുകൂടാത്തതായി കാണുന്നതൊക്കെയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുമെന്നായിരിക്കും മറുപടി. “സൂക്ഷിച്ചാൽ ദുഃഖിക്കേണ്ട” എന്നുള്ള പഴയൊഴിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടതു് ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരങ്ങളിലാണ്. ദ്രവ്യസംബന്ധമായ കാർഷ്വത്തിൽ നമ്മെക്കാൾ താനറിയാത്തവരിലുള്ളവരെ നോക്കി തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായാൽ, “നിലയ്ക്കുന്നിനാൽ മചയ്ക്കോക്കും” എന്നുള്ള പഴയൊഴിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം മറുവുള്ളവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്നു നമ്മുടെ ഈ ദൃഷ്ടാന്തം വേണ്ടുവോളം മതിയായിരിക്കും. മറുവുള്ളവർ പറയുന്ന അബദ്ധങ്ങളും അപകടങ്ങളും കണ്ടു ബുദ്ധിമാൻ തന്റെ നടപടികളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ വിഡ്ഢിയോ! തനിക്കു പറയുന്ന അബദ്ധങ്ങളും അപകടങ്ങളും കണ്ടു തന്നത്താൻ നന്നാ

ക്ഷവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ക്രിസ്തുപ്രാനികളുടെ വിശ്വാസപ്രകാരം ലോകരക്ഷിതാവായവതരിച്ച ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു, അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ച് അനേകം ജനങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണം നൽകിയതിൽ ശേഷിച്ചു അപ്പക്കഷണങ്ങളൊന്നും കളയാതെ എടുത്തു സൂക്ഷിച്ചു വെപ്പാൻ തന്റെ ശിഷ്യരോടാജ്ഞാപിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു മിതവ്യയം—ധാരാളച്ചിലവല്ല—മതിയെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയമെന്നു തെളിയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ വേണ്ടതിലധികമായിട്ടും ഒന്നും കുറവുള്ളതായിട്ടും നാം കാണുന്നില്ല. ഇതും മിതവ്യയത്തിന്റെ മാതൃത്വത്തെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നു.

ആവശ്യം നിവർത്തിപ്പാൻ മാത്രം ചിലവുചെയ്യേണ്ടതിനുള്ളതാണ് പണമെന്നു ഇവിടെ പരാപേക്ഷകൂടാതെ അറിയാവുന്നതായിരിക്കുകൊണ്ടു്, ഇതിലേക്കായി യുക്തിപൂർവ്വം ചിലവുചെയ്യണമെന്നുള്ളതു നമ്മുടെ ചുമതലയാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. എങ്കിലും, “തുണിയുടെ അളവനുസരിച്ചു കോട്ടുണ്ടാക്കണം”. എന്നുള്ള ആംഗ്ലേയ പഴമൊഴിയുടെ താല്പര്യമനുസരിച്ചു് ആവശ്യതകളെ ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ചിലവു വരവിൽ അല്ലെങ്കിലും കുറഞ്ഞിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളെയെല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തി കാര്യം നടത്തി ശീലിക്കണം. അപ്പോൾ “ജലവിന്ദനിപാതേന ക്രമശഃ പൂർത്തൈഃ” എന്നുള്ളതിൻപ്രകാരം കുറേയ്ക്കു സന്യാസം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങും. ഇങ്ങിനെ കുറുകാലം കഴിയുമ്പോൾ ധനസ്ഥിതിയിൽ ഒരു നല്ല നിലയെ പ്രാപിപ്പാൻ സാ

ധിച്ചവെന്നുവരാം. അപ്പോൾ നമ്മേയും നമുക്കുള്ളവരെയും സുഖമായി പോറ്റുവാനും ഭാവികാലത്തേക്കു വേണ്ടതു കരുതുവാനും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിപ്പാനും നാം പ്രാപ്തരായി ഭവിക്കും. ദരിദ്രന്മാരിൽ അധികംവേദം മിതവ്യയത്തെ പാലിക്കാത്തവരായിരിക്കും. മിതവ്യയം ചെയ്തു ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ് കോടീശ്വരന്മാർ എന്നൊ, ലക്ഷപ്രഭുക്കൾ എന്നൊ ഉള്ള പേർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. മിതവ്യയത്തിന്നു കീഴ്ചടാത്തവർക്കു ധനത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഈ പ്രശസ്ത പ്രമാണത്തെ ലംഘിക്കുന്ന ധനവാന്മാർ ക്രമേണ നിർദ്ധനന്മാരായി തീർന്നു മടുവിൽ ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ധനം സമ്പാദിപ്പാനും അതിനെ രക്ഷിപ്പാനും ദാരിദ്ര്യമുദഃഖമനുഭവിക്കാതിരിപ്പാനും “മിതവ്യയം” ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ വാൽകൃഷ്ണൻ സന്തോഷത്തോടും സമാധാനത്തോടുകൂടി മുന്യുകൂട്ടി നോക്കിക്കാണുന്നതിന്നു നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കി തീർക്കുന്നതു മിതവ്യയമാണെന്നുള്ള സംഗതി വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. കുടുംബത്തിൽ കലഹത്തെ ഇല്ലാതെയാക്കി സന്തോഷത്തേയും സമാധാനത്തേയും നിലനിർത്തുന്നതു മിതവ്യയമാണ്. മിതവ്യയമാണ് കുട്ടികളെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും അവർക്കു തത്സംബന്ധമായി വേണ്ടുന്ന തൊക്കയും കൊടുക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതു്. കുടുംബത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷണം മിതവ്യയത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. മറ്റുള്ളവരാൽ ധിക്കരിക്കപ്പെടാതിരിക്കേണ്ടതിന്നു മിതവ്യയത്തിന്റെ സഹായം നമുക്ക് ആവശ്യമായ്രിക്കുന്നു. ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ കിട്ടുന്ന ധനത്തെ

ഒട്ടിധമായി ചിലവുചെയ്ത കളഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ദൈവകോപം നമ്മെ ബാധിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ മിതവ്യയം കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ല.

ഇത്രമേൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കുന്ന മിതവ്യയം എപ്പോൾ ആണ് ശീലിക്കേണ്ടത്? ഇത് ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ശീലിക്കണം. “ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ളശീലം മരണമോ മാനുഷനുള്ള കാലം” എന്നുള്ളത് ഇവിടെ ചിന്തിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മാതാവും, പരിപാകത്തിന്റെ സഹോദരിയും ആയിരിക്കുന്ന വിവേകത്തിൽനിന്നാണ് ധനം കിട്ടുന്നത് എന്നു പറയുമ്പോൾ, മിതവ്യയം വിവേകത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദം ആണെന്ന് ഉറപ്പിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. നമ്മെ ചെല്ലാനുള്ള അനേകം മാർഗ്ഗങ്ങളെ തടുക്കുകയും സ്വാഭാവികമായും സാമ്പത്തികമായുമുള്ള ദോഷങ്ങളോടെതിർപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാതാക്കി തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദാരിദ്ര്യം പിടികൂടിയാൽ സ്വഭാവം നന്നാവുന്നതല്ലായ്കൊണ്ട് ആ ബാധയെ തടുക്കേണ്ടതിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന മിതവ്യയം ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അഭ്യസിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ ഗുണം അവശ്യം വേണ്ടതാണെന്നു വരുമ്പോൾ, അതിൽ പരിചയിപ്പാൻ വലിയ മടിയോ പ്രയാസമാ തോന്നുകയില്ല. താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ നമ്മെ മിതവ്യയത്തിലേക്കു നടത്തുന്നതാണ്.

൧. പരതന്ത്രാവസ്ഥ നിന്ദ്രമാണെന്നുള്ള ഉൽകൃഷ്ട വിചാരം നമ്മെ മിതവ്യയത്തിലേക്കു നടത്തും. അന്യന്മാ

രുടെ ഭയ നമ്മുടെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗമാണെന്നു വരുന്നത് എത്ര നികൃഷ്ടം!!

൨. തന്നെത്താൻ സഹായിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം മിതവ്യയശീലത്തെ നമ്മിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഒരു ഭവനത്തിന്റേയോ, സമുദായത്തിന്റേയോ, രാജ്യത്തിന്റേയോ, ശ്രേയസ്സ് വാസ്തുവത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് അവിടെയുള്ള കാരോരുത്തരിലും ഈ ഗുണം പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ അളവിൻപ്രകാരമാകുന്നു. “തന്നെത്താൻ സഹായിക്കുന്നവരെയാണ് ദൈവം സഹായിക്കുന്നത്.”

൩. തന്നെത്താൻ മാനിക്കുന്നവർ അനാവശ്യമായും അയോഗ്യമായും കീഴിഞ്ഞാശ്രയിക്കുകയോ മറ്റുള്ളവരെ ഭാരപ്പെടുത്തുകയോ, ചെയ്യുന്നതല്ല. ധനത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ഈ അചസ്ഥയെ പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ മിതവ്യയം കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ല.

൪. ആയുസ്സിന്റെ അസ്ഥിരതയെകുറിച്ചുള്ള ബോധം നമ്മെ മിതവ്യയത്തിലേക്കു നടത്തും. ഭാവ്യവസ്തുവുമായിരിക്കുമെന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള യാതൊരു അറിവും നമുക്ക് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ കാലത്തു് അറിവു ക്ഷാതിരിപ്പാൻ വല്ലതും കരുതിവെക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം ഏവർക്കും ന്യായമായി ഉണ്ടാകാവുന്നതാണല്ലോ. കാർഷ്യാകാർഷ്യാകളെ വിചേകപൂർവ്വം തിരിച്ചറിഞ്ഞു വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും ദൈവം നമുക്കു തന്നിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു, നാം നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കായി ആയതിനെ ഇവിടെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതാ

യിരിക്കെ, അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ, ദാരിദ്ര്യസാഗരത്തിലേക്കു പാഞ്ഞിറങ്ങുന്നതായാൽ നമ്മുടെ വിചാരശൂന്യമായ പ്രവൃത്തിയുടെ ദോഷഫലം—“താന്താൻ നിരന്തരം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ താന്തായനുഭവിച്ചിട്ടുകൊണ്ടുവത്രു” എന്നുള്ളതിൻപ്രകാരം— നാം അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വരും. അഗാധജ്ഞാനിയായ ദൈവം താൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സാരഗർഭങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരുത്തിനമ്മെ ഉദ്ധരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നതു വലിയ ഭോഷതമാണ്. നാം നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കായി രാജകല്പനകൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തൊക്കെയും ബന്ധുക്കളെന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ ദേഹത്തേയും മാനത്തേയും രക്ഷിക്കേണ്ടുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന രാജകീകരന്മാർ തന്നെ, നാം രാജകല്പനയെ ധിക്കരിച്ചു ഉടനെ, ശത്രുക്കളെന്നനിലയിൽ നമ്മോടും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നാം ഇവിടെ ദൈവേഷ്ടാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുകയോ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുകയോ, ചെയ്യുന്നതിനാലുണ്ടാകുന്ന അനുഭവം ഒട്ടൊക്കെ ഇതുപോലെതന്നെയാണെന്നു വ്യക്തമായി ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. നല്ല കാലത്തു പണം സമ്പാദിക്കുകയും അനാവശ്യമായി ഒരു പൈപോലും മിലവു ചെയ്യാതെ ഇരിക്കുകയും ദോഷമുള്ള കാലം വരുമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അക്കാലത്തേക്കായി വക സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ളതിലധികമായി “മിതവ്യയം” എന്ന പദം വിവക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഇത് എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ആവശ്യമാകുകൊണ്ട് ഇതിനെ എല്ലാ അവസ്ഥയിലും പാലിക്കേണ്ടതാണെന്നു എത്ര ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞാലും ആയത് കരിക്കലും അധികമായിപ്പോയി എന്നു വരുന്നതല്ല.

പണം സമ്പാദിച്ചാൽ സകലവുമായി ഏന്ന്നാ, പണം സമ്പാദിപ്പാൻ ഏതുമാർഗ്ഗവുമുപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നോ ഇവിടെ അഭിപ്രായമുള്ളതായി ആരും തെറ്റിധരിക്കരുത്. ന്യായമായ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ മാത്രമേ ധനം സമ്പാദിക്കാവൂ എന്നും “തട്ടിപ്പിരിച്ചാൽ ഹോട്ടിത്തൊരിക്കും” എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണമെന്നും, ശീലം എല്ലാ അവസ്ഥയാലും നന്നായിരിക്കണമെന്നുമാണ് ഇവിടെ പറയുന്നത്.

സ്വഭാവം നന്നല്ലാത്ത ഒരുവനു പണം വലിക്കും തോറും അവൻ ഭവ്യയം അധികമധികമായി ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിപ്പാനാണ് ന്യായമുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു സുശീലവും ധനവും ഒരുമിച്ചുതന്നെയിരിക്കണം. ഇതാണ് സുഖജീവിതത്തിന് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാറ്റിനും ക്രമം വേണം. മിതവ്യയം എന്നതു ക്രമത്തിന്റെ ജീവനാകുന്നു. “കളയേണ്ട; കിട്ടാൻ കൊതിക്കേണ്ട” എന്നുള്ളതിൽ മിതവ്യയത്തിന്റെ സാരം മം മുഴുവനും അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സകലരും ഈ ആപ്തവാക്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാനുമാനു വിശ്വസിക്കുന്നു.

നമുക്കു ലുബ്ധിനെ കുറിച്ചുകൂടി ചിന്തിപ്പാനുള്ളതിനാൽ, മിതവ്യയത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ ഇതിലധികമായി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടു ലുബ്ധിനെക്കുറിച്ച് അല്പം ചിന്തിപ്പാൻ ഭാവിക്കുന്നു:—

താൻ അനുഭവിക്കയില്ല; മറ്റാർക്കും കൊടുക്കുകയുമില്ല എന്നുള്ളതിൻപ്രകാരം പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവ

നെയ്യായ് ഇവിടങ്ങളിൽ ലുബ്ധൻ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതും. പണത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ ലുബ്ധൻറെ നില, വജാന കാത്തു നില്ക്കുന്ന ശിപായിയുടെതുപോലെയാണ്.

“ന ഭരതം നോപഭോക്തൃഞ്ചൈശക്നോതി കൃപണശ്രിയം കിന്തുസ്പൃശതിഹസ്തേന നപുംസകളപസ്രിയം” എന്നു ജ്ഞാന ലുബ്ധനെപ്പറ്റി പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

“ദ്രവ്യമുണ്ടായാലതുകൊണ്ടുണ്ടവികാശത്താൽ

ദ്രവ്യമുള്ളൊരു മിരപ്പാളിയുമാരുപോലെ” എന്നു

പറയേണ്ടതായി വരുന്നതു ലുബ്ധന്മാരെ കുറിച്ചത്രെ. പണം സമ്പാദിച്ചാൻ എന്തും പ്രവൃത്തിക്കാമെന്നാണ് ഇവരുടെ വിചാരം. അതുകൊണ്ടു ലുബ്ധന്മാർ സാധാരണയായി നല്ലവരായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂട. അതിനാൽ ലുബ്ധ് വഴ്ജനീയമായ ഒരു ദുർഗ്ഗണമാണെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. “ലുബ്ധസ്യയാപകശ്ശരം” എന്നുള്ളതിനാൽ ലുബ്ധനെക്കൊണ്ടു എത്രത്തോളം ഉപകാരമുണ്ടാകാമെന്നു അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതു തെളിയിച്ചാൻ ഒരു കഥ പറയാം:--

ഒരു യാചകൻ ഒരു പാട്രിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു വല്ലതും തരണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ആ പാട്രി ഇതുകേട്ട ഉടനെ യാചകനെ തന്റെ സ്വകാര്യമുറിയിലേക്കുകൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അവനോടു മുട്ടുകുത്തുവാൻ പറകയും അവന്നു വക കൊടുക്കേണ്ടുന്നതിനായി ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പാട്രിയുടെ മകൻ ഇതുകേട്ടു നിന്നിരുന്നു. പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു എഴുന്നേറ്റ ഉടനെ മകൻ അടുത്തുചെന്നു “ആ പണപ്പെട്ടിയുടെ താക്കോൽ ത

നാൽ പ്രാർത്ഥന സഹലമാക്കിത്തരാ”മെന്നു പിതാവിനോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ — പാട്ടിന്റേ പേപ്പർപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി പോലും —

“ഉപാജ്ജിതാനാംചിത്താനാംത്യാഗഏവഹിരക്ഷണം തടാകോദരസംസ്ഥാനാംപരിയാഹഇവാംഭസാം”.

എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചും ഭൂപ്രമെന്ന പദം എന്തെന്നറിയാത്തവണ്ണം ആ പദത്തെക്കുറിച്ചും ലുബ്ധന്മാർ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. അന്യോന്യം സഹായിക്കേണമെന്നുള്ളതിന്നു ദൈവം നമ്മെത്തന്നെ നമുക്കു ദൃഷ്ടാന്തമാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള കഥ ഇവർ അറിയുന്നില്ല. നമ്മുടെ അചയവങ്ങളിൽ കനം അതിന്റെ സ്വന്തം ഗുണത്തിന്നു മാത്രമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ കാലിന്മേൽ ഒരു മുളക്കു തറച്ചാൽ കൈ ഉടനെ വലിച്ചെടുത്തുകൊടുക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പൊതുവിലുള്ള ക്ഷേമത്തെ പാലിക്കേണ്ടതിന്നു ഓരോ അവയവവും പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. ഇഹലോകത്തിലുള്ളവരൊക്കെയും ഒരു കുടുംബത്തിലുള്ളവരും മനുഷ്യരെല്ലാവരും അതിലെ അംഗങ്ങളുമാകുന്നു എന്നുള്ള തത്വത്തെ വിസ്മരിച്ചുകൂടുന്നതല്ലെന്നു വരുമ്പോൾ അന്യോന്യം സഹായിക്കുക അത്യാവശ്യമെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

“അയംനിജഃപരോവേതിഗണനാലഘ്യഃചതസാം ഉദാരചരിതാനാന്തുവസുധൈകകുടുംബകം”

എന്നുള്ളത് എന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

ലുബ്ധൻ മാറാക്കും ധനം കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതും പ്രാജ്ഞൻ ധനത്തെ വിതരണം ചെയ്യുന്നതും ദാരിദ്ര്യം

കുകൊണ്ടാണ്. എങ്കിലും നാം പ്രാജ്ഞന്മാരെയാണ് അനുകരിക്കേണ്ടത് എന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. ദരിദ്രനെ സൃഷ്ടിച്ചതും ധനവാൻ ധനംകൊടുത്തിട്ടുള്ളതും ദൈവമാകുകൊണ്ടും, “ആത്മപ്രീതിസർവ്വതാനി യഃ പശ്യതി സപണ്ഡിതഃ” എന്നുള്ളതുകൊണ്ടും ധനവാൻ ദരിദ്രനെ സഹായിക്കേണ്ടതാണെന്നും അങ്ങിനെ സഹായിക്കുന്നതു ദൈവേഷ്ടാനുസരണമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു കാൽച്ചെമ്പ്ലാൻ നമുക്കു കഴിവുള്ളപ്പോൾ അതു ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതായാൽ അതിനുള്ള ശക്തി നമുക്കു നൽകിയ ആളെ നാം വിലവെച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുന്നതല്ലയോ? ചെയ്യരുതാത്തതു ചെയ്യുന്നതും ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതും പാപമാകുന്നുവെന്നു നാം അറിയണം. “പരോപകാരഃപുണ്യായ” എന്നുള്ളതിനെ നാം മാനുഷകുലയുദ്ധം.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ധനവാന്മാർ അനേകം സംഖ്യ ചിലവു ചെയ്തു പരോപകാരാർത്ഥം ഒരോ ഏപ്പാടുകൾ നടത്തിവരുന്നു. ഭീനദയാലുവായ ദൈവം അവരുടെ ഈ പ്രവൃത്തികളിൽ സന്തുഷ്ടനായി ഭവിക്കയാൽ ദൈവം അവരെ അസാമാന്യമായി ഉയർത്തുകയും പ്രായേണ പരോപകാരവിമുഖന്മാരായ നമ്മെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാനനുവദിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രചഞ്ചം, നമ്മുടെ മുമ്പിൽ തുറന്നുവെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തമഗ്രന്ഥമെന്നപോലെയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, നാം നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ വേണ്ടുവിധം ഉപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം നമുക്ക് അതിൽനിന്നു സാ

രതരങ്ങളായ അനേകം കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പാൻ സംഗതി വരും. നാം ഈ ലോകത്തിലേക്ക് ഒന്നും കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലെന്നും പോകുമ്പോൾ ഒന്നും കൊണ്ടുപോകയില്ലെന്നും ഈ ലോകം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കും. മാറുള്ളവർ എന്തെങ്കിലും കാട്ടിക്കൊള്ളട്ടെ; ഞാനെന്നും വേണ്ടപോലെ അനുഭവിക്കുകയല്ല” എന്നുള്ള ഭാവത്തോടുകൂടെ തനിക്കുള്ള ധനമെല്ലാം ഇവിടെവെച്ചു പൊയ്ക്കളയുന്ന ലുബ്ധനെയല്ലയോ ധാരാളി എന്നു വിളിക്കേണ്ടത്?

“ആര്യഃഖണ്ഡമാദായവിരസ്തമയംഗതഃ
അഹന്യാഹനീഃഖാലവ്യംകിമദ്വസുകൃതംകൃതം”

എന്നുള്ളതാണ് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സകല മനുഷ്യരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടുന്ന മുഖ്യകാര്യം. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും എന്ന നിലയിൽ നമുക്കും ദൈവത്തിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വർദ്ധിക്കേണ്ടതിനു് ഈ ചിന്ത എത്രയും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിലെത്തുമ്പോൾ സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവം നമുക്കു തരുന്നതിനെയാണ് ദുഃഖമായി കളയരുതെന്നും വാങ്ങുന്നതിനേക്കാൾ കൊടുക്കുന്നതാണ് ശ്രേയസ്കരമായിട്ടുള്ളതെന്നും നമുക്കു ബോധ്യംവരും.

കൃഷിക്ക് ഉണക്കു പഠി നശിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിലേക്കായി കൃഷീവലന്മാർ ചിറകെട്ടി വെള്ളം സൂക്ഷിക്കുകയും ആവശ്യമുള്ള ദിക്കിലേക്ക് അതാതുസമയം വെള്ളം തുറന്നുവിട്ടു കൃഷിയെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നത് ഏതു പ്രകാരമോ അപ്രകാരം പുത്രാധികവാത്സല്യത്തോടുകൂടി നമ്മെ പോറ്റിവരുന്ന ദൈവത്തിന്നു നാം ദുഃഖമനുഭവി

കേണമെന്നുള്ള വിചാരമില്ലാത്തതിനാൽ സുഖമാകുന്ന പഞ്ചകു കേടുവരുത്തുന്ന ദാരിദ്ര്യഃഖമെന്ന ഉണക്കം തട്ടാതിരിക്കേണ്ടതിന്നു യഥാഃയാഗ്രം 'തുറന്നുകൊടുപ്പാനായി ധനമെന്ന ജലത്തെ മില സ്ഥലങ്ങളിൽ നിർത്തി ധനവാന്മാരെന്ന കാവൽക്കാരെ ഏല്പിച്ചിരിക്കയാണ് എന്നു ന്യായമായി വിചാരിക്കാവുന്നതിനാൽ കാവൽക്കാരൻ വേണ്ടപോലെ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നപക്ഷം ഉടമസ്ഥനോടു കണക്കു പറയേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു തർക്കമില്ല എന്നു ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

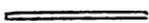
പണമുള്ളവർ തങ്ങളെ പോറ്റിക്കൊള്ളുമെന്നുറച്ചു ദരിദ്രന്മാർ മടിയന്മാരായിരിക്കണമെന്നല്ല ഇവിടെ പറയുന്നത് "പരാനം പ്രാണസങ്കടം" എന്നുള്ളത് ആരേണീയമാകുകൊണ്ട് അന്യന്മാർക്കു ഭാരമായിത്തീരാതിരിപ്പാൻ സകലരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. പുല്ലിനോക്കാൾ പഞ്ഞിയും പഞ്ഞിയേക്കാൾ യാചകനും ഘനം കുറഞ്ഞ നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നും, പഞ്ഞിയെ പറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന കാറ്റു യാചകനെ കൊണ്ടുപോകാതിരിക്കുന്നതു കാറ്റിനോടു വല്ലതു പോദിച്ചേക്കുമെന്നുള്ള ഭയം കൊണ്ടാണെന്നും ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പരാശ്രയം എത്രമേൽ നിന്ദ്രമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു ബോധ്യപ്പെടും. എങ്കിലും, "പണമേ ശരണം" എന്നു കരുതി എന്തും പ്രവർത്തിക്കയും സന്ധാദിച്ചു ധനത്തെ തനിക്കുള്ളവക്കൊന്നാടുകാക്കൊ ഉപകാരമായി വരത്തക്കവണ്ണം വിനിയോഗിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന ധനവാന്മാരോട്, അബല

മായിട്ടുള്ളതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുകയും പണത്തിനായി തന്നത്താൻ വിൽക്കാതിരിക്കുകയും അവശ്യമല്ലെന്നു് ഒരുവസ്തുവിലും പറയിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദരിദ്രന്മാർക്കു മാത്രമായിട്ടുള്ളവൻ എന്നുള്ളത് ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയാഗ്രഹമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ പ്രായേണ ധീരന്മാരും സത്യവാന്മാരും മഹാമനസ്കന്മാരും ആയി ഭവിക്കുന്നത് അവർക്കുള്ള ധനത്തിന്റെ ആധിക്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി അനുസരിച്ചല്ല, അവരുടെ ധനത്തിന്റെ കുറവിന്റെ സ്ഥിതി അനുസരിച്ചാണെന്നത്രേ ചരിത്രം ലോചിക്കുന്നത്. ദാരിദ്ര്യമെന്നപോലെമറ്റൊന്നും മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിക്ക് മുർച്ഛ കൂട്ടുന്നതല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് അതിയോഗ്യന്മാരിൽ പലരും പ്രാരംഭദേശമുതൽക്കുതന്നെ ദരിദ്രന്മാരായി കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ ദരിദ്രന്മാരെക്കൊണ്ടും നമുക്കു ഗുണമുണ്ടെന്നു കാണപ്പെടും. ആ സ്ഥിതിക്കു, അവരെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടു ധാരാളിച്ചിലവും ലുബ്ധും സകലരും ഉപേക്ഷിച്ചു തങ്ങളുടേയും മറ്റുള്ളവരുടേയും നന്മയ്ക്കു മിതവ്യയം എന്നു ഉൽകൃഷ്ടഗുണത്തെ പാലിച്ചു ദൈവത്തിന്റെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണ് എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടു പസാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആരോണം .

മനുഷ്യരുടെ ദേഹവും വസ്ത്രവും നിർമ്മലമായിരിക്കേണ്ടതും ഇതിലേക്കായി കഴിവുള്ള സകല ശ്രമവും ചെയ്യേണ്ടതുമാകുന്നു. ഈ ആവശ്യം നിവർത്തിക്കേണ്ടതിനു വിലയേറിയ വസ്തുക്കളോ ആരോണങ്ങളോ ധരിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. എങ്കിലും ആരോണഭംഗം പ്രതിഭിന്നം വെച്ചുവെക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. മുതലിനെ വെച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള വിചാരം മനുഷ്യർക്കു സഹജമായിരിക്കേ, അതിനെതിരായി പലിശ കിട്ടാത്തതും ക്രമേണ തേഞ്ഞുപോകുന്നതും തട്ടാനാരുടെ പ്രവൃത്തിമൂലം മാറിനിന്നിട്ടു വരാവുന്നതും ആയ ആരോണങ്ങൾ അണിയാനുള്ള ഭംഗം വെച്ചിട്ടിരിക്കാതെ, (മേൽപാഞ്ഞ ദോഷങ്ങളെ അലക്ഷ്യമാക്കുകയോ വിസ്തരിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ട്) ആരോണം പണിയിക്കുകയും ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്നു തോന്നിക്കുന്നതിനുള്ളകാരണം എന്തായിരിക്കുമെന്ന് അറിയേണ്ടതു തന്നെയാണ്.

താൻ ധനമുള്ള കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമാണെന്നു മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കേണ്ടതിനായി ആരോണമണിയുന്നവരില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. ഈ ആന്തരത്തോടുകൂടി ആരോണമണിയുന്നവർ തങ്ങളുടെ ഭവനത്തിലുള്ള വിലപിടിച്ച ആധാരങ്ങളും മറ്റും (മറ്റുള്ളവരെ കാട്ടേണ്ടതിനായി) ദേഹത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി പുറത്തിറങ്ങാതിരിക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു വലിയ കാര്യമായി കരുതാവുന്നതാണെന്നുണ്ടെങ്കിലും, അനാവശ്യമായും അയോഗ്യമായും

ആദരണമണിയുന്നതിനെ നീതീകരിപ്പാൻ ഇതു മതിയാകുമെന്നു പറയാൻ താമില്ല. തനിക്കുള്ള സ്വത്തൊക്കെയും താൻ പോകുന്നോടത്തൊന്നും ചുമന്നുകൊണ്ടു നടക്കേണമെന്നു വന്നാൽ അതൊരു വലിയ ശിക്ഷയെന്നല്ലാതെ ഭാഗ്യമെന്നു കരുതിക്കൂടാ. ഒരുവൻ തനിക്കുള്ള സ്വത്തു മുഴുവനും ചുമന്നുകൊണ്ടു നടന്നാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരുന്നാലും ധനം വലിക്കുകയോ ക്ഷയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ധനത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ ആ ആളെക്കുറിച്ചു മറ്റുള്ളവർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തിനു യാതൊരു മാറ്റവും വരുന്നതുമല്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കേ നിരന്തരമായിരിക്കുന്നതും സൂക്ഷ്മത്തോടും ആലോചിച്ചാൽ നഷ്ടമുള്ളതെന്നു കാണാവുന്നതുമായ ഇക്കാര്യത്തിൽ മനസ്സുവെക്കു അനുചിതമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മറ്റുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതിന്നു് ആദരണമണിയുന്നവരുണ്ടാകാം. ; ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കണമെന്നു കരുതിട്ടാണു് ഇതിന്നു് ഏർപ്പുട്ടു ന്നതെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം ആദരണങ്ങൾ പണിയിക്കേണ്ടതിന്നു് ആവശ്യമുള്ള ലോഹങ്ങൾ വില്പിക്കുന്നവർ ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ അധികമായി ആകർഷിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു് ആവക ലോഹങ്ങൾ വിൽക്കുന്നതിന്നിരിക്കയാണു് ഇതിൽ ഭേദമെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. തങ്ങൾക്കില്ലാത്തതും തങ്ങളുടേതല്ലാത്തതുമായ ആദരണങ്ങൾ കൂലികൊടുത്തോ കൂലി കൊടുക്കാതെയോ വാങ്ങി തങ്ങളുടേതെന്നു നാട്ടുത്തോടെ ധരിക്കുന്നതാണു് എത്രയും

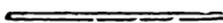
നിത്യഷ്ടതമമായിട്ടുള്ളത്. ഇതു ക്ഷന്തച്ഛമായ ഒരുപരായമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'അരിമണിയൊന്നുകൊരിപ്പാനില്ല, തരിവളയിട്ടു കിലുക്കാൻ മോഹം' എന്നുള്ളത് ഓർമ്മയിൽ വരത്തക്കവണ്ണം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളെ സ്നേഹിക്കുകയോ സ്തുതിക്കുകയോ ബഹുമാനിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനാൽ ആരാണുള്ളത്? 'വെളുക്കാൻ തേച്ചിട്ടു പാണ്ടായി' എന്നായിരിക്കും ഇതിന്റെ കലാശം. ഭാഗിയുള്ള രൂപലുകളെക്കൊണ്ടു ദേഹമലങ്കരിച്ചു കരിക്കയിലിന്റെ കഥ എവർക്കും അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നില്ല. 'ആനയ്ക്കു മണികെട്ടേണ്ട' എന്നുള്ള പഴമൊഴിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നവർ ഇക്കാലത്തു് അധികമുണ്ടെന്നുവന്നു സംശയമാണ്. ആനയെ അലങ്കരിക്കാൻ മണികെട്ടിട്ടു കാതുമില്ല എന്നും പരാപേക്ഷകൂടാതെത്തന്നെ ആനയെ തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണ്; എന്നും ഏതൊരു സമ്മതപ്പെടുന്നതായിരിക്കേ, 'മണികെട്ടി' എന്നുള്ള ഏകസ്ത്രീയത്തിനേൽ ആനയെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആഭരണമണിയുന്നതിനാൽ അപയെ ധരിക്കുന്ന ആരുംകൂ വാസ്തവത്തിൽ ഗുണത്തിലേക്കുള്ള യാതൊരു മാറ്റവും വരികയോ, പന്നതായി വിചാരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു കാണാവുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ആഭരണഭംഗംകൊണ്ടു് ഒരു കാതുമില്ലെന്നു ധരിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ വിസ്മയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയേണമോ? ധനമുള്ള തറവാട്ടിലെ ആളാണെന്നു തെളിയിക്കണമെന്നോ ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കണമെന്നോ കരുതീട്ടുള്ള പ്രവൃത്തി ഡംഭം നിറഞ്ഞുകി

ടക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെ വ്യാപാരമായിട്ടേ ഗണിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെ ദൈവവും സജ്ജനങ്ങളും വെറുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ ദ്രവ്യം ചിലവു ചെയ്തും ബുദ്ധിമുട്ടിയും കടം വാങ്ങിയും നഷ്ടമനുഭവിച്ചും ദൈവത്തിന്റേയും സജ്ജനങ്ങളുടേയും പ്രീതികേടു സന്ധാദിക്കണമെന്നുണ്ടോ എന്നു ചോദിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. കൊച്ചുകുട്ടികൾ പേനക്കത്തി കിട്ടേണ്ടതിനായി കരഞ്ഞാൽകൂടി രക്ഷകർത്താക്കന്മാർ അതു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭാരവാഹികൾ ഇക്കാർത്തുത്തിൽ ആലോചനാപുരസ്കാരം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. 'കരങ്ങിനു് ഏണിവെച്ചു കൊടുത്തതുപോലെ' പ്രവർത്തിക്കരുതാത്തതാണ് ഒല്ലാ. ആഭരണങ്ങളെല്ലാം നാടു കടത്താനെന്നാണ് ഇചിടെ പറയുന്നതെന്ന് ആരും തൊറിധരിക്കേണ്ടതങ്ങളുടെ കഴിവനേയും ആപശ്ചത്തേയും പൂണ്ണമായി ആലോചിച്ചു് 'അധികമായാൽ അമൃതം വിഷം' എന്നുള്ളതനുസരിച്ചു് അത്യാവശ്യം വേണ്ടുന്ന പണ്ടങ്ങൾ ധരിക്കുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കും അത്യാവശ്യമായ ഇരുമ്പു സഹായ വിലയ്ക്കു കിട്ടത്തക്കവണ്ണം പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്ന ദീനദയാലുവായ ദൈവം, സ്വണ്ണത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്നു നാം ആലോചിക്കേണ്ടതല്ലയോ? സ്വണ്ണം നമുക്ക് അത്ര അത്യാവശ്യമുള്ളതല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ ഭരണവിശേഷത്താൽ, വിലയുടെ കൂടുതൽ നിമിത്തം, അരപ്പ് ഏവർക്കും വാങ്ങാവുന്ന നിലയിൽ അല്ലാതിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതി

പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. നിന്ദനത്തെ പൂജനാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ആരോണത്തിന്നില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു ദൈവത്തിന്റേയും ജനങ്ങളുടേയും പ്രീതി സമ്പാദിച്ചു സുഖത്തോടുകൂടി ജീവിപ്പാൻ വേണ്ടത് എന്ത് എന്നുള്ള അന്വേഷണമാണ് ഇക്കാലത്ത് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. 'പാരിതിൽ നിജപ്രിയന്നു രാഗമില്ലയെങ്കിലന്നാരിതന്റെ മാരുപശോഭകൊണ്ടു കിംഫലം?' നാം ഈ സംഗതിയിൽ ഭർതുഹരിയോടു അഭിപ്രായം ചോദിക്കുന്നതായാൽ അദ്ദേഹം പറയുന്ന മറുപടി 'സവേഷാമപി സർവ്വകാരണമിദം ശീലം പരം ഭൂഷണം' എന്നായിരിക്കും. സുശീലം മുഖ്യഭൂഷണമെന്നാണ് ഇതിന്റെ ചുരുക്കം. ദൈവവിചാരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിട്ടുള്ള സുശീലമൊഴികെയുള്ള ഒന്നുകൊണ്ടും ശാശ്വതമായ ഒരു ഗുണവും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല.

പാപമായിത്തീരുന്ന കോപം.

നമ്മുടെ കോപം ഏതവസ്ഥയിലാണ് ദൈവകോപമേതുകമായ പാപമായിത്തീരുന്നത് എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ കുറഞ്ഞൊന്നു ചിന്തിക്കു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

നല്ലവനും ബുദ്ധിമാനും ഒരിക്കലും കോപിക്കരുത് എന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും, കോപത്തിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിപ്പോയി എന്നു വരാതിരിപ്പാൻ എപ്പോഴും പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള

കാഴ്ചയും ചെയ്തുപോയി എന്നും വരാതിരിക്കേണ്ടുന്നതിനും നാം നമ്മെ ഭരിക്കുന്നവരായിരിക്കേണം. ദോഷം ചെയ്യാൻ അധികമായി ഇടവന്നു പോകുന്നതു കോപംമൂലമാകുന്നു. “കോപിക്കുവിൻ, പാപം ചെയ്യരുത്” എന്നുള്ളതു് അത്പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു വാക്യമാകുന്നു. നമ്മുടെ കോപം പാപമെന്നു പറയപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു അവസ്ഥയിലായിത്തീരുന്നതു് എപ്പോൾ എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചാകുന്നു ഇവിടെ നമുക്കു ചിന്തിക്കാനുള്ളതു്.

൧. ദൈവത്തിന്റെ ഭരണത്തോടു നാം കോപിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ കോപം പാപമായിപ്പോകുന്നു. . ദൈവത്തിന്റെ ഭരണം മില സമയങ്ങളിൽ നമ്മെ ദുഃഖിപ്പിക്കുകയും, ലോകകാര്യങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ഗുണത്തിനു പ്രതികൂലമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നു വന്നാകാം. ഇങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ നാം കോപിക്കുകയോ ക്ഷമയില്ലാത്തവരായി ഭവിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്. നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവിനോടു മത്സരിക്കുകയാഃ ‘നുകത്തോടണഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കൂറ്റനെ നന്നപോലെ’ ലഹളകൂട്ടുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കണം. നമുക്കു വിനയവും സൌമ്യതയുമുണ്ടെങ്കിൽ, ആ ശിക്ഷ നമ്മുടെ പാപംമൂലമുണ്ടായതാണെന്നറിഞ്ഞു ദൈവത്തെ സ്തുതിപ്പാൻ സാഗതിവരും. നമ്മുടേയും പ്രാണസ്നേഹിതന്റെയും അപരമിന്റെയും മക്കൾ കൂടിച്ചേർന്നു് ഒരു ദൃഷ്ടവൃത്തി ചെയ്യുന്നതായി നാം കണ്ടു എന്നു വിചാരിക്കുക. നാം തൽക്ഷണം എന്തുചെയ്യും? നാം, അവരിൽ അധികമായി സ്നേഹിക്കുന്ന നമ്മുടെ കുട്ടിയെ അടിക്കുകയും സ്നേഹിതന്റെ കുട്ടിയെ കലശലായി ശകാരിക്കുകയും, മ

റോകട്ടിപ്പു സൗമ്യമായി ഉപദേശംകൊടുത്തു പറഞ്ഞയക്കയും ചെയ്യുകയല്ലയോ സാധാരണ നടപടി? ദൈവത്തിന്റെ ഭരണത്തിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള നടപടി ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നില്ല. സ്നേഹത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രവൃത്തി മിലപ്പോൾ കോപത്തിൽനിന്നുള്ളതിന്റെ ഭാവത്തോടുകൂടിയിരിക്കുമെന്നില്ലയോ ഇവിടെ തെളിയുന്നതു? ദൈവം ദയയുള്ള ഒരു പിതാവെന്നപോലെ നമ്മെ ശിക്ഷിക്കുമ്പോൾ നാം ക്ഷമയോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി സഹിക്കയല്ലാതെ ദൈവത്തിനു വിരോധമായി യാതൊന്നും പറയുകയോ, പ്രവൃത്തിക്കയോ ചെയ്തുപോകരുത്.

നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും സ്വകാര്യ മാനിത്രം എഴുതപ്പെടുകയും, ആയത് ഏവരും വായിക്കത്തക്കവണ്ണം പരസ്യമായി വെക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ നാം നിശ്ചയമായി ലജ്ജിക്കയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരും. “ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴേക്കു മരിക്കുന്നല്ല” എന്നു നാം പറഞ്ഞുപോകും. തങ്ങൾക്കു വല്ല ആപത്തോ സങ്കടമോ നേരിടുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ ശേഷക്കാരടേയും സ്നേഹിതന്മാരുടേയും നേരെ കോപം കാട്ടുന്ന നിർഭാഗ്യസ്വഭാവികൾ ഉണ്ടു്. സമസ്യഷ്ടികളുടെ നേരെ കോപിക്കുകയാണെന്നു ക്ഷമ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കും. എങ്കിലും, മിലർ ഇപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു ദൈവം തങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള കോപംനിമിത്തമാണെന്നു പ്രായേണ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ദൈവത്തോടുള്ള കോപത്തെ മനുഷ്യരുടെ നേരെ കാട്ടുന്നുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. ഇത്തരം കോപം ആരിൽ കാണപ്പെടുന്നുവോ അവരുടെ പേരിൽ സമസ്യഷ്ടികൾക്കു സ്നേഹമു

ണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെത്തന്നെ കോപമുണ്ടാവാൻ കാരണമില്ലാത്തതും മറ്റൊരുതരം ശോധന ചെയ്യുന്ന ചന്ദ്രനായ ദൈവം ഇവനെ സ്നേഹിക്കുകയല്ല.

൨. ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകളിന്മേൽ നമുക്കു കോപമുണ്ടാകുമ്പോൾ ആയതു പാപമായിത്തീരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകൾ എല്ലാം ശുദ്ധവും നീതിയുമുള്ളവയും നല്ലവയുമാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ തന്മൂലം തങ്ങളോടുതന്നെ കലഹിപ്പാനുള്ളതിനു പകരം ദൈവത്തോടും ദൈവകല്പനകളോടും കലഹിക്കുന്നു. കല്പനകളുടെ കാര്യം നമ്മുടെ കാര്യമാണ് നമ്മെ ഈ അവസ്ഥയിലാക്കിത്തീർന്നത്. സ്രഷ്ടാവിന്റെ കല്പനകളോടു കലഹിച്ച സ്രഷ്ടാവിനെ ശത്രുവാക്കിത്തീർന്ന സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് എന്താണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്?

വേദവിധിയിന്മേൽ നമുക്കു തൃപ്തിയില്ലാതെയായി കോപമുണ്ടാകുമ്പോൾ ആയതു പാപമായി തീരുന്നു. വേദവിധി എല്ലാ അവസ്ഥയിലും സ്വീകാര്യമാണ്. അതിനെ സ്വീകരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം കൊള്ളരുതാത്ത അവസ്ഥയിലായിപ്പോയതിനാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ കോപം ജനിക്കുന്നതാണെന്നു മാത്രമേ വിചാരിക്കേണ്ടൂ. ഒരു കാര്യം എത്രമേൽ സത്യമായിരുന്നാലും തന്റെ ഹിതത്തിനനുസരണമല്ലെന്നു കാണപ്പെടുമ്പോൾ കോപമുണ്ടാകാൻ അതിനോടു കലഹിക്കുന്നതിനു ബാധപ്പെടുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിലായിപ്പോകാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്.

൩. മറ്റുള്ളവർ അഭിപ്രായം പ്രാപിക്കുന്നതായി കാണുമ്പോൾ നമുക്കു കോപം ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ ആയതു

പാപമെന്നു എണ്ണപ്പെടും ആടീനെ ശപാവാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്. ഇവരാകുന്നു സകല നന്മയുടേയും ശത്രുക്കൾ. ഇവർ ഇങ്ങിനെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു് അസൂയയാൽ പ്രേരിതനാരായിട്ടാകുന്നു. അന്യന്മാരുടെ ശ്രോദ്ധതകണ്ടു കോപിക്കുന്നതിൽ വലുതായ പൈശാമികകോപം വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്.

൪. മതസംബന്ധമായ ആചാരങ്ങളിൽ നമ്മുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാത്തവരുടെ നേരെ കോപിക്കുന്നതു പാപമാകുന്നു. നമ്മോടു യോജിക്കാത്തവർ അന്യനോടു കോപിക്കാമെന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം മറ്റൊരാൾ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാത്തവർ നമ്മോടു കോപിക്കുന്നതിനു് ആ ആൾക്കു് അവകാശം ഉണ്ടെന്നു നാം ഓർക്കേണ്ടതാണു്. തന്നത്താൻ ശോധനചെയ്ത ഹൃദയമായി തന്നത്താൻ വിധിക്കുന്നതിൽ നിന്നാണു് നവീകരണം അങ്കരിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഇല്ലാതെയിരുന്നാൽ യാതൊന്നിനേയും (പണയപ്പെട്ടവർക്കുവെച്ചു നേർപോലെ) ഉള്ളവണ്ണം കാണാൻ കഴികയില്ല.

അതുകൊണ്ടു് മതസംബന്ധമായ കാര്യത്തിൽ നമ്മോടു യോജിക്കാത്തവരെ ശപിക്കയോ അവരോടു കലഹിക്കയോ ചെയ്യരുതു്. സൗമ്യതയും സ്നേഹവുമാണു് ഇവിടെ അത്യവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. മതസംബന്ധമായ കാര്യത്തിൽ നമ്മോടു യോജിക്കാത്തവർ എത്രത്തോളം വിദ്വേഷമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇക്കാര്യത്തിൽ അവർക്കു് ആദ്യമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മുൻവിധി എത്ര ബലപ്പെട്ടവയെന്നും, വാദങ്ങളുവെക്കു് അവരുടെ മേൽ എത്രയും സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടെന്നും മാറ്റം പ്രത്യേകം വേർകാണണം. നമ്മുടെ

അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാത്തവിലയിൽ അവർ പറയുന്നതൊക്കെയും ദൈവദൂഷണമെന്നോ മറ്റോ പറഞ്ഞു പോകരുത്. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതായാൽ അവർ കുറിയ ഹൃദയന്മാരായി ഭവിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും, അവരുടെ തെറ്റിനെ ബോധപ്പെടുത്തുവാനോ അവരെ പഠിപ്പിച്ചു നോ അസാധ്യമായിരിക്കുമെന്നും അറിയേണ്ടതാണ്. നമ്മേക്കാൾ നല്ലവരും ബുദ്ധിമാന്മാരുമായുള്ളവർ നമ്മുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാതെയിരിക്കുന്നതായി കാണുമ്പോൾ നാം നമ്മിൽതന്നെ ആശ്രയിക്കാതെ ആ സംഗതിയെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതും നമ്മുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാതെയിരിക്കുന്നവരുടെ നേരെ (നാം മാത്രമേ മനുഷ്യരായിട്ടുള്ളൂവെന്നും നാം നശിച്ചു പോകുന്നതോടുകൂടി ജ്ഞാനവും നശിച്ചുപോകുമെന്നും തെളിയിക്കേണ്ടതിനായിട്ടെന്നപോലെ) കോപിക്കാതെയിരിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

൫. ശാസിക്കുന്നവരോടു കലഹിക്കുന്നതു വാപമാണ്. ശാസിക്കുന്നവൻ ഉള്ള ദിക്കിൽനിന്നു കേവലമായുള്ളവൻ ഓടിപ്പോകുന്നു. ദുഷ്ടാശംകണ്ടുപിടിച്ച ശാസിക്കുമ്പോൾ കോപിക്കരുത്. ശാസന ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽ നാം സൗമ്യതയോടെ സ്വീകരിക്കുകയും തെറ്റിനെ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യണം. നമ്മുടെ കൈകളെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി കാണിക്കുകയോ നമ്മെ ദോഷപൂർണ്ണ ശാസിക്കുകയും നമുക്കു ദോഷകരമായി തീർന്നുപോകുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് തീർന്നുമാത്രമായി ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആളോടു കോപിക്കുന്നതു വലിയ നന്ദികേടാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉള്ള സംഗതികളിൽ കോപം ദോഷകരമാണ്. ശാസി-

ക്കുന്നവൻ വിശ്വസ്തനായിത്തീർന്നിട്ടു പകർന്നു കൊടുത്തുവോൾ അക്രമം നിലനില്ക്കുന്നു എന്നും സ്നേഹം ക്ഷയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും നിശ്ചയിക്കാം.

ശാസിക്കപ്പെട്ടുവോൾ നല്ലവൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. ശാസിക്കുന്നവനെ ദുഷ്ടനും കണ്ടുകൂടാ. ശാസിക്കപ്പെടത്തക്ക വല്ലതും നാം പ്രവൃത്തിച്ചാൽ അതിനെപ്പറ്റി വിശ്വസ്തരോടെ മുഖത്തുനോക്കി കാഴ്ചം പറയത്തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാർ നീതിയും ദയയും ഉള്ളവരായിരിക്കുവോൾ നാം അവരുടെ ഹൃദയം പാഞ്ഞു് എന്തു കയോ അവർ കാണിച്ച സ്നേഹത്തിന്നു പകരമായി അവരെ പകർന്നു കൊടുക്കട്ടെ. ശാസനയെ ക്ഷമയോടും ദയയോടും കൂടി നാം സ്വീകരിക്കണം. ശാസിക്കുന്നവൻ കുറ്റത്തെ വലുതാക്കി കാണിച്ചു എന്നും ശാസന വിവേകപൂർവ്വകമായിത്തന്നില്ലെന്നും മറ്റും വന്നേക്കാം. എങ്കിലും സൂക്ഷ്മം നോക്കിയാൽ അതു ദയയുടെ ഹൃദയംകൊണ്ടുവന്നുവന്നതു്കൊണ്ടു ശാസിക്കുന്നവരോടു കോപിക്കരുതെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. അനുസരണമുള്ള ചെവിയിൽ ശാസിക്കുന്നവൻ വിവേകിയ ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിപൂർവ്വം ശാസിക്കുന്നവനും, അനുസരണത്തോടു കൂടെ കേൾക്കുന്നവനും ക്ഷമിച്ചുകൂടിയാൽ ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടുവസ്തുക്കളും യോജിച്ചുവരികു ദുർല്ലഭം എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ.

ന. അയോഗ്യമായി വല്ലതും ഇച്ഛിക്കുകയോ കൈവശപ്പെടുത്തുകയോ മറ്റൊരു വെണ്ണാൻ നമ്മുടെ കോപം നമ്മെ നിബ്ബന്ധിക്കുവോൾ ആയതു പാപമെന്നു പറയപ്പെ

ടുന്നു. നമ്മുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കേണ്ടതിന്നു കുറെ പ്രയാസപ്പെടേണമെന്നു കാണുമ്പോൾ നമ്മുടെ കോപം പകയായി പരിണമിക്കുന്നു. ആ ആഘാതം നിലനില്ക്കുത്തക്ക വല്ല ദോഷവും സംഭവിക്കേണമെന്നുള്ള വിചാരം നമ്മിൽ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ പക പ്രകാശിപ്പിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. തങ്ങളുടെ കുറ്റങ്ങളെ നിവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാർ കുട്ടികളിലുള്ള ദോഷത്തെ കളഞ്ഞു നേരെയോക്കേണ്ടുന്നതിനായി അവർക്കു തല്ക്കാലികവേദന നൽകുന്നതു ന്യായാനുസരണമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ധർമ്മവും ഇതിന്റെ അവസാനഫലം കുട്ടികൾക്കു പ്രയോജനകരവുമായിരിക്കും. എന്നാൽ നമ്മുടെ കോപത്തിന്നു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു നിലനിൽക്കത്തക്ക വല്ല ദോഷവും നേരിടണമെന്നുള്ള വിചാരം നിന്ദ്രവും അസൂയായുഷ്ണവും ഭയം ആണെന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കാതെ വരുമ്പോൾ “എനിക്ക്നി മരിച്ചാൽമതി”യെന്നുള്ള വിചാരത്തെ രൂക്ഷകോപം ചിലപ്പോൾ നമ്മിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കാറുണ്ടല്ലോ. ഒരു നിസ്സാരകാരുണ്യമെന്നല്ല ഇതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ഒ. ഉപദ്രവിക്കണമെന്നുകരുതി ന്യായരഹിതമായി പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോൾ നാം നമ്മുടെ കോപസമയത്തു പാപം ചെയ്യുമെന്നറിയേണ്ടതാണ്. ആരെങ്കിലും ഇങ്ങോട്ടുചെയ്ത ദോഷത്തിന്നു പകരമായി അങ്ങോട്ടുതെക്കിലും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമാണ് ഇതു് എന്നു മിഥിതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുവരികിലും, ഈ വിചാരം എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലാ

തെ വന്നേക്കാം. എങ്കിലും, കോപികളും മൂർഖന്മാരും തങ്ങൾക്കു ദോഷം പറിച്ചെന്നു തോന്നുമ്പോൾ, പ്രതിക്രിയ ചെയ്യാൻ എപ്പോഴും സന്നദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്നു. കററത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെ അതിക്രമിച്ചു ഉപദ്രവിക്കുന്നത് ഇതു നിമിത്തമാണ്. ചെയ്തതായി ഉപഹിക്കപ്പെടുന്ന കററം മനോരാജ്യത്തിൽ മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നു വരുമ്പോളാണ് വലിയ തെറ്റായിപ്പോയി എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. ആരെങ്കിലും നമുക്കു ദോഷം ചെയ്താൽ അതിനു പകരമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണമെന്നു “മതം” ഉപദേശിക്കുന്നില്ല. വളരെ ശാന്തമായും സാവധാനമായും ഉപദേശിക്കയത്രെ വേണ്ടതു്. മാറ്റുള്ളവരെ ഉപദ്രവിക്കേണമെന്നുറച്ചു്, ആ ഭാവം പുറമെ കാണിക്കാതെ, അടങ്ങിയിരിക്കു നിന്ദ്രയും പൈശാചികവുമാകുന്നു. അസ്പന്ദന അരിഷ്ട്യാപസ്ഥയിലാക്കാത്താൽ തനിക്കു സുഖമില്ലെന്നുള്ള സ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു നാം എന്താണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്! അവന്റെ മനസ്സിൽ എത്ര ഭയങ്കരയുദ്ധങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു! അയോഗ്യവിചാരങ്ങൾ എത്ര! നീചപ്രവൃത്തികൾക്കുണ്ടോ അറാം! ഈ വിധത്തിലായിപ്പോയിട്ടുള്ള ആൾ മനുഷ്യനെനു ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ ഒരു പ്രകാരത്തിലും അർഹനായിരിക്കുന്നില്ല.

ബഹുമാനമിച്ഛിച്ചു പരസ്പരം ശൺയിടുക യോഗ്യമല്ല. “അകത്തുകത്തിയും പുറത്തുചത്തിയും” എന്നുള്ള നില വിന്ദ്യമാകുന്നു. പരമാർത്ഥധീരത പാപം ചെയ്തുന്നതിന്നല്ല, ക്ഷമയോടെ സഹിക്കുന്നതിന്നത്രെ സഹായിക്കുന്നതു്. ദോഷത്തിനു പകരം ദോഷം ചെയ്യാനല്ല പര-

മാതൃധീരത നമ്മെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുക. “പകരം ചെയ്യണം” എന്നു വിചാരിക്കുന്നവൻ ഭീരുവാകുന്നു. അവൻ ദൈവത്തിന്റെ കോപത്തേക്കാൾ ഭോഷന്മാരുടെ ശാസനയെ ഭയപ്പെടുന്നു. വിചാശൂന്യന്മാർ പറയുന്നതിനെ അഗണ്യമാക്കി ദൈവേഷ്ടത്തിനു വിരോധമായി പ്രവർത്തിക്കാതെയും സമസൃഷ്ടിയെ ദൃഢമുഖത്തിൽ ചാടിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്നവൻ ഏവനോ അവനെത്ര ഉത്തമൻ. സ്നേഹത്തിന്റെ നിബന്ധനയെ അതിക്രമിച്ച മൃഗസ്വഭാവ ലക്ഷണമാകുന്ന പ്രതിക്രിയ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നവൻ ധീരനും ദൃഢചിത്തനുമായിരിക്കുന്നു. ഒരാളിൽതന്നെ സൗമ്യതയും ധീരതയും ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നില്ല.

തന്റെ ജീവനോടോ കുടുംബത്തോടോ സ്നേഹിക്കാത്ത ഒരുവൻ നമുക്കു വിരോധമായി വല്ലതും ചെയ്താൽ നാം അവനെ നന്ദോപേക്ഷയായി അപഹേതം യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെടരുത്. അവനു സ്വന്തം ജീവനോടോ കുടുംബത്തോടോ സ്നേഹമില്ലെന്നു വെച്ചു നാം അക്കാർക്കു് അതുപോലെയാണി തീരണമെന്നുണ്ടോ? ഭോഷം ചെയ്യുന്നവനെ അതിനു വളമിട്ടു ബലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നു.

ഭോഷത്തിനുപകരം ഭോഷം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു തിരയാണം. നമുക്കു വിരോധമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്ന ആൾ നമുക്കു സ്നേഹിതനോ ശത്രുവോ ആയിരുന്നാലും, പകരം ചെയ്യാതിരിക്കാൻ നാം പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. ആ ആളുടെ മീതെ ദ്രവ്യമന്തമെന്തെ നാം കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നും, അയാളുടെ കാരത്തിൽ ഒരു വാക്കുകാരനായിത്തീർന്നുവെന്നും പരാമർശിക്കേണ്ടതിനുതന്നെ. മനുഷ്യവർഗ്ഗം തന്നെ ഇല്ലാത്തു ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ കാർമ്മികത്വം ഏ

പ്പെടരുത്. വിവേകശൂന്യനാരായ ഴഷ്ടന്മാർ നമുക്കു വിരോധമായി വല്ലതും പ്രവൃത്തിച്ചാൽ അതിനു പകരം ചെയ്യേണമെന്നു കരുതി യാതൊന്നും ചെയ്യരുത്. സമുദായത്തിനു നന്മയും സമാധാനവും ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നും, നീതി നടത്തിക്കിട്ടേണമെന്നുമുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ നടവടി നടത്താവുന്നതാണ്.

പകരം ചെയ്തെന്നുള്ളത് അവിചലോക്തയാധിപതിയായ ദൈവത്തിന്റെ മൂയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു നാം ദൈവത്തിന്റെ അധികാരത്തെ അപഹരിക്കുന്നവരാകാതെയിരിക്കേണമെങ്കിൽ ദോഷത്തിനു പകരം ദോഷം ചെയ്യാതിരിക്കേണുന്ന ആ പശ്യം. നമുക്കു ദോഷം വരേണമെന്നുകരുതി ആഹങ്കിലും നമ്മെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതായാൽ, അക്കാർക്കു് അതിൽ ദൈവം പ്രതിക്രിയ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ എന്നുകരുതി നാം ആ ആർക്കുടേ റോരെ ദയ കാണിക്കേണ്ടതാകുന്നു. തിന്മയാൽ ജയിക്കപ്പെടാതെ നന്മകൊണ്ടു തിന്മയെ ജയിക്കുന്നതിലാകുന്നു മനുഷ്യന്റെ യോഗ്യത പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്

൮. പരസ്പരം ചെയ്യേണ്ടുന്ന മൂകളെ യോഗ്യമാം വണ്ണം നടത്തുവാൻ നമ്മുടെ കോപം പ്രതിബന്ധമായിരിക്കുമ്പോൾ അതു പാപമെന്ന് എണ്ണപ്പെടുന്നു. രൂക്ഷകോപം നമ്മുടെ ശീലത്തെ വഷളാക്കുകയും വിവേകത്തെ കിഴ്ക്കൽ മറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ മൂകയെ നടത്തുവാൻ നാം പ്രാപ്തന്മാരല്ലാതെയായിത്തീരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ ശാസിക്കുകയും അന്യന്മാരുടെ ശാസനയെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ആ പശ്യമാണ്. നമ്മുടെ കരു സന്ദോഭം കരുതാതിൽ ആകപ്പെട്ടാൽ അന്മാരുടെ റോരെയൊ

കേണ്ടരാവശ്യമല്ലോ. ഇക്കാർയ്ത്തിൽ സൗമ്യത അത്യുപശ്യമത്രെ. കോപത്തോടുകൂടി ശാസിക്കരുത്. ശാസനയെ വിനയത്തോടും കൃതജ്ഞതയോടുംകൂടി സ്വീകരിക്കണം. നമ്മെ ശാസിക്കുന്നതു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഈ വിധത്തിൽ നടപടി നടത്തുവാൻ നാം അശക്തന്മാരായിത്തീർന്നാൽ ദൈവം നമ്മിൽ പ്രസാദിക്കയില്ല നിശ്ചയം.

നിസ്സാരകാർയ്ങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ വികാരങ്ങളെ അടക്കുവാൻ സാധാരണമായി അത്ര മനസ്സുവെക്കാറില്ലെന്നു ചിലർ സമ്മതിച്ചു പറയാറുണ്ട്. സമുദായനന്മക്കുവേണ്ടി സാരമായ വല്ല കാർയ്വും ചെയ്യേണ്ടതായി വരുമ്പോൾ അവർ വളരെ കരുതലുള്ളവരായിരിക്കുമാറുണ്ടുതാനും. സൂത്രത്തെ വല്ലപ്പോഴും പാലിച്ചാൽ പോര എന്നും, എല്ലാപ്പോഴും പാലിക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള വിവരം അർത്ഥനേജുള്ളവർ പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ ജോലി നടത്തുന്നതിലും ഭവനത്തിലുള്ളവരോടു സംസാരിക്കുന്നതിലും മറ്റും നാം നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. വാക്കു, പ്രവൃത്തി എന്നിവമൂലം അന്യോന്യം ഉപദേശിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരിക്കണം. സമുദായനന്മയ്ക്ക് ഇത് ആവശ്യമാകുന്നു. തന്നത്താൻ ഭരിച്ചാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ കോപത്തിന് അധീനനായുള്ളവൻ തന്റെ ജോലി ക്രമമായി ചെയ്യുന്നവനായിരിക്കയില്ല.

നമ്മുടെ കോപം പാപമായി തീരാതെയിരിക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന സകലരും മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കുറിച്ചും മറ്റും വഴിപാടെ ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മാതൃധർമ്മം

മാതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ മക്കളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്ന കാലത്തിൽ പ്രത്യേകം കാർമ്മയെക്കേണ്ടതായി വരുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടെന്നു വരികിലും എല്ലാവരും ഇതിൽ വേണ്ടപോലെ മാനസ്യവെക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ളതു സംശയഗ്രസ്തമായ ഒരു കാര്യമായിട്ടത്രേ കാണപ്പെടുന്നത്. തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ കൊള്ളരുത്താത്തവരായി തീരണമെന്നുള്ള വിചാരം മാതാക്കന്മാരിൽ ആർക്കുതന്നെ ഇല്ല. എങ്കിലും, അനേകം കുട്ടികൾ ഒന്നിനും കൊള്ളരുത്താത്തവരായിത്തീരുന്ന കാരണങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നു നോക്കുമ്പോൾ, 'അമ്മയെത്തല്ലിയാൽ രണ്ടുണ്ടു കഷി' എന്നുള്ളതിൻപ്രകാരം അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാകാമെന്നു വരികിലും, മാതാക്കന്മാരുടെ ഉപേക്ഷയോ അറിവില്ലായ്മയോ ആണ് ഇതിനുള്ള മുഖ്യകാരണമെന്നു സാധിക്കാതെ കഴികയില്ല.

‘ബാലനായി മരച്ചുന കാലമേ
 ചേലെഴുന്ന ചഴിയേ നടത്തുകിൽ
 കാലഗേഹഗതിയോളമായവൻ
 കാലതെറ്റാരുടിയൊന്നു വെച്ചിടാ’

എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, ഇക്കാര്യത്തിൽ അനേകന്മാർക്കുള്ള ചുമതല ഒട്ടും അപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. എല്ലാ കുട്ടികളും തങ്ങളുടെ ചോദ്യകാലത്തു മാതാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിൽ കീഴിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഇക്കാലങ്ങളിൽ അവർ തങ്ങളുടെ മാതാക്കന്മാർ പറക്കയ്യാ പ്രവൃത്തിക്കയ്യാ ചെയ്യ

യുന്നതിനെ തങ്ങളുടെ നടപടിയുള്ള പ്രമാണങ്ങളാക്കി
 ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രമാണത്തെ ആസ്പദമാക്കി പ്രവൃത്തിക്കു
 ന്നതിൽവെച്ചാണ് നല്ലവനെന്നോ കൊള്ളരുത്യാത്തവ
 നെന്നോ ഉള്ള പേർ കിട്ടുന്നത്. ഈ സംഗതി നിഃക്ഷേ
 പമാകുകൊണ്ടു കട്ടികളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ദോഷത്തിനു
 മാതാക്കന്മാരെ ബലമായി കുറപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതെ
 ണ്ടിനെ? കട്ടികളെ യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ വളർത്തുന്ന
 തിന്നു പോഷണ അരിയും സാമത്ര്യാവുമുള്ള സ്ത്രീകൾ ഇ
 വിടങ്ങളിൽ ഭൃശമായിട്ടെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിൽ സ
 ന്നോഷിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അപ്രകാരമുള്ള
 പാടവം പുല്ലാ സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാത്ത
 തന്നാൽ, മാതാക്കന്മാർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായി തോ
 നുന്ന സംഗതികളിൽ ചിലതു് ഇവിടെ സംക്ഷേപമായി
 പറയാം.

൧. മാതാക്കന്മാർ ശുചിത്വത്തെ ദീക്ഷിക്കുന്നവരാ
 യിരിക്കണം. അവർ തങ്ങളുടെ ദേഹത്തേയും വസ്ത്രത്തേ
 യും ഭവനത്തേയും വീട്ടുസാമാനങ്ങളെയും വൃത്തിയായി
 സൂക്ഷിക്കണം. ശുചിത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ
 മാതാക്കന്മാർക്കുള്ള നിഷ്ഠയ്ക്ക് മക്കളെ ആ മഴിയിലേക്ക്
 ആകർഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. മാതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ മക്ക
 ലെ വൃത്തിയായി നടത്തണം. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതാ
 യാൽ 'ഗതാനുഗതികോ ലോകഃ' എന്നുള്ളതിൽ പ്രകാരം
 കട്ടികളും വൃത്തിയുള്ളവരായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. വസ്ത്രം
 ആഭരണം എന്നിവയിൽ ഭൂമം ജനിപ്പിക്കരുതു്. ഇതിനെ
 അറിച്ച് ഇവിടെ വിവരിക്കേണമെന്നില്ലല്ലോ.

൨. ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ വ്യവസ്ഥ ആവശ്യം. കി

ട്ടുന്നതൊക്കെയും കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെയും രീനന്ന സ്വഭാവം ധിക്കാരയോഗ്യമാണ്. എല്ലാറ്റിനും സമയം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തണം. കുട്ടികളെ ഈ ക്രമം അഭ്യസിപ്പിക്കണം. 'എല്ലാറ്റിനും കാരോ സമയവും ഭരതാതുസമയത്തു' അതാരിനും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തിയും' എന്നുള്ള പ്രമാണം കുട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ നല്ലവണ്ണം പതിയത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കുമാണു വേണ്ടതു്.

൩. കുട്ടികളുടെ മനസ്സിനെ സദാപിഷയത്തിലേക്കു തിരികെണ്ടുന്നതിനു് ഉചിതമായുള്ള സൽക്കഥകൾ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു കുട്ടികളെ രസിപ്പിക്കണം. തങ്ങൾക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഗുണകരമല്ലാത്ത ചർച്ചമാനം പറഞ്ഞു സമയം വ്യഥാ കളയുന്ന മാതാക്കന്മാർ ഇവിടങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നു പറയാമൊ? മാതാക്കന്മാർ, സമയത്തിന്റെ വില അറിയാത്തതിനെപ്പോലെ, അനാവശ്യവും ലജ്ജാപഹവുമായ ചർച്ചമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായാൽ, കുട്ടികളും, സമയത്തിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ, അനാവശ്യകാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുപ്പുചെന്നുവരും. ഇതു മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷത്തെക്കണ്ടു വ്യസനിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, 'സൂക്ഷിച്ചാൽ ദുഃഖിതങ്ങളുടേ' എന്നുള്ളതു് കാര്യതു പ്രവൃത്തിക്കുമാണു് ഉത്തമം.

൪. മാതാവു് അറിയാതെ ഒന്നു ചെല്ലാൻ കഴികയില്ലെന്നുള്ള ദൃഢമായ വിചാരം കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളിലും മാതാക്കന്മാരുടെ ദൃഷ്ടി ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ വിചാരം കുട്ടികളിൽ പ്രബലപ്പെടുത്തേണ്ടുമാറും അവർ അനാവശ്യകാര്യങ്ങളിൽനിന്നു് അകന്നാറിക്കും. ഈ നിലയിൽ ഉറച്ചാൽ, 'ശീലി

മുതലേ പാലിക്കൂ' എന്നുള്ളതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം അനുഭവപരമായ കണ്ടു സന്തോഷിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം മാതാക്കന്മാർക്കു സിദ്ധിക്കും.

൫. ഉപദേശത്തേക്കാൾ അധികം ഫലപ്രദമായിട്ടുള്ളതു ദുഷ്ടാന്തമാണ് എന്ന് എല്ലാ മാതാക്കന്മാരും പ്രത്യേകം കാമ്ബവെക്കേണ്ടതാണ്. മോഷ്ടിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരുവൻ, മറുവളവരോടു, 'നിങ്ങൾ ആരും മോഷ്ടിക്കരുത്' എന്ന് എത്രമേൽ ഗൗരവമായി പറഞ്ഞാലും ആളുകൾക്ക് ആ വാക്കിനെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായമെന്തായിരിക്കും? ദുഷ്ടാന്തപൂർവ്വകമല്ലാത്ത ഉപദേശത്തെക്കുറിച്ചു കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായം ഇതിനോടു തുല്യമായിരിക്കും.

൬. കുട്ടികളെ ഈശ്വരവിചാരമുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കണം. ഈശ്വരവിചാരത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സൽഗുണമാകുന്നു അധികം സ്ഥിരപ്പെടുകാണുന്നത്. ദൈവാരാധനയ്ക്കായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ പൂർണ്ണവാരമെന്നു പ്രവൃത്തിച്ചവരാൽ ദീർഘത്തിൽ മുടങ്ങാതെ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഈശ്വരനെ സംബന്ധിച്ച ചെറിയൊരു സകലവും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞതായി വിചാരിക്കുന്നവർ ഇല്ലെന്നിപ്പ. ബാഹ്യകർമ്മാനുഷ്ഠാനം ഏവക്കും ആകാവാൻതാണ്. അതുചെയ്തുകൊടുക്കൽപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കുന്നവരെല്ലാവരും യഥാവിചാരമുള്ളവരാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. 'മാതൃകൃതം കൃതം കർമ്മം ന തു കായകൃതം കൃതം' എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരവിചാരത്തിൽനിന്നു മദ്ധ്യമായും ആദ്യമായും ഉണ്ടാകേണ്ടതും ഉണ്ടാകുന്നതും മനശ്ശുദ്ധി

യാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഈ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം സഫലമായി വരേണ്ടതിനുള്ള ഖ്യാതികർമ്മാനുഷ്ഠാനം ധിക്കാരയോഗ്യമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. ഇപ്പോൾ മറ്റൊരുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെല്ലാവരും ഈശ്വരവിചാരമുള്ളവരാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താമോ? കുറുകരമായ പ്രവൃത്തിചെയ്താൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ശിക്ഷയെ ഭയപ്പെട്ടു താദൃശക്രിത്യങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുക്കാതിരിക്കുന്നവരായിട്ടാകാം ഇപ്പോഴത്തെ മറ്റൊരുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇല്ലെന്നു പറയാമോ? മനശ്ശുദ്ധിക്കാസ്പദമായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരവിചാരം ഇല്ലാത്ത ആളുകൾ തരംവരുമ്പോൾ ആവശ്യാനുസരണം ഗുഹ്യമായി ദുഷ്ടപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ “ചിന്നുന്നതൊക്കയും പൊന്നല്ല” എന്ന് കാർമ്മപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. മനശ്ശുദ്ധിയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്ന ആളുകളെക്കൊണ്ടെ കാർമ്മമുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ആ വിധത്തിൽ കുട്ടികളെ വളർത്തേണമെന്നു പറയുന്നത്. തങ്ങൾക്ക് അനുഭവം ഇല്ലാത്ത കാർമ്മം ഉപദേശിച്ചു നോക്കയാക്കുവാൻ പ്രയാസമാകുകൊണ്ട് ആ ദോഷത്തെ ദൂരീകരിപ്പാനായിട്ടെങ്കിലും മാതാക്കന്മാർ ഈശ്വരവിചാരമുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

നല്ലവനായ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ എല്ലാം കൊണ്ടും പ്രഥമസ്ഥാനത്തിന് അർഹന്മാരായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർ എല്ലാവരും നല്ലവരായിരിക്കണമെന്നല്ലാതെ ഈശ്വരൻ വിചാരിക്കുകയില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു മാതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ മക്കളുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി യത്നിക്കാതിരിക്കുന്നതായാൽ, ആയത്ത് ദൈവസ്ഥയിൽ ദൈവേഷ്ടത്തി

നും എതിരാഴ്ചുള്ള നിലയാണെന്നു പറയാം. നല്ലവനല്ലാത്തവനെ “ഋദ്ധനാം സപ്പന്തേക്കാളേറ്റവും പേടിക്കേണം” എന്നുള്ളതിനാൽ, ഇപ്രകാരം ഭയപ്പെടത്തക്കവിധത്തിലുള്ള മക്കളെ പുറന്തിറക്കി വിടുന്ന മാതാക്കന്മാർ സമുദായക്ഷേമത്തെ കാംക്ഷിക്കാത്തവരാണെന്നു ചിചാരിക്കേണ്ടതായിവരുന്നു. മക്കളെ നല്ലവരാക്കിത്തീർന്നു തിന്നു യത്നിക്കാത്ത മാതാക്കന്മാർ ഈശ്വരന്റേയും മനുഷ്യരുടേയും പ്രീതിയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നില്ലെന്നാണു വന്നു കൂടുന്നത്. തങ്ങളുടെ മക്കൾ ഐഹികപാരത്രികനന്മയനുഭവിക്കേണമെന്നുള്ളതിനെ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടു യഥോചിതം പ്രവൃത്തിക്കാത്ത മാതാക്കന്മാർ വാസ്തവത്തിൽ മക്കളെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാമോ?

അനേകമാളുകൾ സന്തതൃഭാവംനിമിത്തം വഴിപാടുകളും മറ്റും കഴിച്ചുവരുന്നതിനാൽ, മക്കൾ ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള ദാനമാണെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതായി തെളിയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ലഭിക്കുന്ന മക്കളെ വേണ്ടവഴിക്കു തിരിച്ചുവിടുന്നതിനുള്ള സാരതരമായ ചുമതല ആദ്യമായി നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു മാതാക്കന്മാർക്കാണ്. കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ മറ്റുള്ളവർ പണിയുന്നതെല്ലാം പ്രായേണ ഈ അടിസ്ഥാനത്തിന്നേ ലായിരിക്കും. അടിസ്ഥാനം നന്നല്ലെങ്കിൽ വന്നുകൂടുന്ന അനന്ധം എത്രമേൽ ഭയങ്കരമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. കുട്ടികൾ തങ്ങൾക്കു ചെറുപ്പകാലത്തു മാതാക്കന്മാരിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ശീലത്തോടുകൂടി വളർന്നു ഒരു കാലത്തു ലോകരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചു പ്രവൃത്തിനടത്തുന്നതാകകൊണ്ട്, ഒരു രാജ്യത്തു

ദൃഷ്ടന്മാരേയോ ശിഷ്ടന്മാരേയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവും സ്വാതന്ത്ര്യവും മാതാക്കന്മാർക്കാണ് മുഖ്യമായി നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് ഏവർക്കും യുക്തിപൂർവ്വം പറയാവുന്നതാണ്. മാതാക്കന്മാരുടെ ചുമതലയുടെ ഗൗരവവും മാഹാത്മ്യവും ഇവിടെ സാമാന്യമായി തെളിഞ്ഞുകാണാവുന്നതായിരിക്കുന്നു. ചുമതലയുടെ ഗൗരവമനുസരിച്ചായിരിക്കും അതിനെ യഥാക്രമം നിർവ്വഹിക്കാത്തൊരുണ്ടാകുന്ന ശിക്ഷയെന്നുള്ളതു നിഷേധിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥമാകുകൊണ്ട്, മാതാക്കന്മാർ ഇക്കാർയ്ക്കത്തിൽ ഉപേക്ഷകാണിക്കുകയോ വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം മക്കളെ നൽകിയ ദൈവം അവരെ അവസ്ഥാനുസരണം ശിക്ഷിക്കാതെ വെറുതെ വിടുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? മക്കളുടെ ശീലം വീട്ടിലുള്ളവരുടെ ശീലത്തെയാണു വെളിച്ചെടുത്തത് എന്നു വരുന്നതിനാൽ, വീട്ടിലുള്ളവർ തങ്ങളുടെ മാനം രക്ഷിക്കേണ്ടതിലേക്കായിട്ടെങ്കിലും, കുട്ടികളുടെ ശീലം നന്നാക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം പരിശ്രമിക്കേണ്ടതല്ലേ?

അതുകൊണ്ടു മാതാക്കന്മാരെല്ലാവരും തങ്ങളുടെ മക്കളെ നല്ലവരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ള സകല ശ്രമവും ചെയ്ത് തങ്ങൾക്കു യശസ്സും, മക്കൾക്കു ഭാഗ്യവും, ജനങ്ങൾക്കു സന്തോഷവും വളർപ്പിച്ചു ദൈവത്തിന്റെ പ്രീതി സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്.

സംയുക്തറാണി.

മഹമ്മദുഗോറി ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ച കാലത്തു് അ
5 •

യോദ്ധ്യോരാജ്യത്തിൽപെട്ട കാനോജിലെ രാജാവു ജയചന്ദ്രനായിരുന്നു. സുന്ദരിയും സർവ്വസൽഗുണോപേതയും ആയ സംയുക്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രി ആയിരുന്നു. ഇവർ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും അഗ്രഗണ്യയായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിലെ രാജകുമാരികളിൽ പ്രഥമഗണനീയാവസ്ഥയ്ക്ക് അർഹയായി ഭവിച്ചു. സമീപസ്ഥനാഭം ദൂരസ്ഥനാഭമായ അനേകരാജകുമാരന്മാർ ഇവളെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യേണമെന്നാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ പുിയപുത്രി, തനിക്ക് അനുരൂപനായ ഭർത്താവിനെ സ്വേച്ഛാനുസരണം വരികേണ്ടതിനായി, പണ്ടത്തെ വിശ്വപ്രകാരം ഒരു സ്വയംവരം വേണമെന്നും എല്ലാ പ്രഭുക്കന്മാരേയും പ്രമാണികളേയും അതിലേക്കു ക്ഷണിക്കണമെന്നും ജയചന്ദ്രൻ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു രാജസൂയയാഗം ചെയ്യിക്കയും ആ അവസരത്തിൽ സകല പ്രഭുക്കന്മാരും അധികാരികളും, തന്നെ വന്ദിക്കേണ്ടതിനായി വരേണമെന്ന് അവരെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. ജയചന്ദ്രൻ ഒരു പ്രബലഭരണകർത്താവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ എല്ലാവരും ഭയപ്പെടുകയും യോദ്ധാക്കൾ ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഡൽഹിയിലെ രാജാവായ പൃഥ്വിരാജൻ ഒഴികെയുള്ള സകലരും ക്ഷണാനുസരണം ഹാജരായി. പൃഥ്വിരാജൻ വരാത്താൽ ജയചന്ദ്രൻ അതിരോടേപ്പോയി ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം അഹംഭാവിയായ ആ രാജാവ്ന്റെ ഒരു മ്മായ തീർപ്പിച്ചു നികൃഷ്ടവസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ചു സഭാമണ്ഡപത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽ സ്ഥാപിച്ചു. രാജകുമാരി ഈ മണ്ഡപത്തിൽചെന്നു ഭർത്താവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. 'സംയുക്ത'തിളങ്ങി

കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മാല ധരിച്ചു സഹജമന്ദഹാസത്തോടു കൂടി രാജകുമാരനിബിഡമായിരിക്കുന്ന ആ മണ്ഡപത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോൾ അവിടെ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. ആ രാജസഭാമദ്ധ്യത്തിൽ, 'സംയുക്ത', ഒരു രാജ്ഞിയെന്നപോലെ സ്ഥിതിചെയ്തു സകലവും നോക്കിക്കണ്ടു. അവർ ഭാരോ രാജകുമാരന്മാരുടെ അരികുകൂടി സാവധാനത്തിൽ നടന്നുതുടങ്ങി; ഒടുവിൽ പൃഥ്വിരാജന്റെ രൂപം സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന വാതിക്കൽ എത്തി. ആ സഭയിൽ കൂടിയിരുന്നവർ പറുകയോ പ്രവർത്തിക്കയോ ചെയ്തത് എന്തെന്നറിവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുകയാ തിരിഞ്ഞുനോക്കുകയാ ഉണ്ടായില്ല. അവർ തന്റെ കഴുത്തിൽ നിന്നു മാല ഏടുത്തു ഡൽഹിരാജാവിന്റെ മുൽസവത്രപത്തിന്റെ കഴുത്തിലിട്ടു. ഇതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ കച്ചയും തിരക്കും കലശലായി. ഇവരുടെ ഈ പ്രവൃത്തി അസഹനീയമെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം ജയചന്ദ്രൻ കപിതനായാത്തതിന്നു. ഈ പെൺകുട്ടിയെ ഉടനെ ജയിലിലേയ്ക്കു് അയയ്ക്കണമെന്നും ചെയ്തുപോയ വിസ്തീർത്ഥമോത്തു് അനുതപിക്കുന്നതുവരെ അവിടെ പാപ്പിക്കണമെന്നും ജയചന്ദ്രൻ തന്റെ മന്ത്രിമാരോടാജ്ഞാപിച്ചു. അവളെ തൽക്ഷണം പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അവിടെ കൂടിയിരുന്ന പ്രഭുക്കളും അധികാരികളും തങ്ങളുടെ നാട്ടിലേക്കു യാത്രതിരിച്ചു.

ഈ വർത്തമാനം ഡൽഹിയിൽ എത്തി. കാനൗജിലെ രാജകുമാരി പ്രവർത്തിച്ചതും അവളുടെ ധീരപ്രവൃത്തിക്കു് അവളെ ശിക്ഷിച്ചതും പൃഥ്വിരാജൻ അറിഞ്ഞു. പൃഥ്വിരാജൻ ഇതെല്ലാം കേട്ട ഉടനെ ജയചന്ദ്രന്റെ രാജ്യ

ത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊള്ളേണ്ടതിനു തന്റെ പട്ടാളത്തിനു കല്പനകൊടുത്തു. പൃഥ്വിരാജൻ വന്നു യുദ്ധം ചെയ്തു. യുദ്ധം ഭയങ്കരമായിരുന്നു. ജയചന്ദ്രൻ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പുയും പൃഥ്വിരാജൻ രാജകുമാരിയെ കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നു വിടുവിച്ചു ഡൽഹിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. പൃഥ്വിരാജൻ അവളെ സകല ആഘോഷത്തോടും ആഡംബരത്തോടുംകൂടെ വിവാഹം ചെയ്തു.

ജയചന്ദ്രൻ ഡൽഹിയിലെ രാജാവിനോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പോകയുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ഇതെല്ലാം ജയചന്ദ്രന്റെ ചിത്തത്തിൽ പ്രയുജിതമായിരുന്നു. ദുഃഖകരമായ ഈ കടുബകലഹം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ മുസൽമാന്മാരുടെ രാജാവായ മഹമ്മദ്, സകലത്തേയും നശിപ്പിക്കുന്ന ഭയങ്കരമായ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിനെപ്പോലെ, ഇന്ത്യയിലേക്കു വന്നു ആക്രമിച്ചാൻ തുടങ്ങി. ദേവാലയങ്ങളെ ഇടിച്ചുകളകയും, ദേവന്മാരെയും ദേവിമാരെയും നശിപ്പിക്കുകയും, ഗ്രാമങ്ങളിൽ കടന്നു കൊള്ളയിട്ടു ഭ്രമിപ്പിക്കുകയും, സാധുക്കളായ അസംഖ്യം സ്ത്രീകളെ തടവുകാരാക്കി അവരെ കാമപരവശരായ യോഗാക്കർമ്മം എന്നേക്കും അടിമകളായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം എല്ലാ ചൂകൊടുക്കയും ചെയ്തു. മഹമ്മദും അവന്റെ പരിവാരങ്ങളും കടന്നുപോകുന്ന രാജ്യങ്ങളിലൊക്കെയും അവചാനവും മരണവുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. മനുഷ്യലംശാന്തകരമായ ഇവരെ ശിക്ഷിച്ച് കാടിച്ചു കളയുന്നതിൽ കാചവിളംബനം പാടില്ലാത്തതാണ്. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തുള്ള സ്ത്രീകളുടെ ബഹുമാനത്തേയും ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ വിശുദ്ധിയേയും രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും പാലിക്കേണ്ടതിനായി

യുദ്ധംചെയ്ത അത്യാവശ്യം എന്നുള്ള വിവരം പൂമിരാജൻ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരെയും അധികാരികളെയും അറിയിച്ചു. പൂമിരാജന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ശ്ലാഘിച്ചുകൊണ്ടു സകലരും ചേരുന്ന ഡൽഹിയിൽ എത്തി. എന്നാൽ ജയചന്ദ്രൻ ഗുണകരവും ശ്ലാഘനീയവുമായിട്ടുള്ളതിനെ മറന്നുകൊണ്ടു ചൈരനിയ്ക്കാതെ ചിന്തയോടെ ഇതിൽനിന്നു പിൻമാറിക്കളഞ്ഞതേയുള്ളൂ.

ഹിന്ദുക്കളും മഹമ്മദീയരും തമ്മിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കലായ താനത്തിൽ വെച്ചു വലുതായ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായി. മഹമ്മദും അവന്റെ സൈന്യവും തോറ്റു. അസംഖ്യം മഹമ്മദീയർ വാളിന്നിരയായി. 'ജീവന ശരണം' എന്ന ഡിപയിൽ ഗോറി ഓടി രക്ഷപ്രാപിച്ചു എന്നല്ലേ പറയേണ്ടു.

പൂമിരാജന്റെ വിജയത്തിൽ ജയചന്ദ്രനു പ്രസന്നമാണു് ഉണ്ടായതു്. തന്റെ പ്രധാനശത്രുവായ പൂമിരാജന്റെ വിജയം ഒഴികെയുള്ള സകല സംഗതികളും ജയചന്ദ്രനു സഹിക്കാമായിരുന്നു. ചൈരനിയ്ക്കാതെ ചിന്തമൂലം ജയചന്ദ്രൻ നിന്ദ്രവും ലജ്ജാവഹവുമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മഹമ്മദിന്റെ അടുക്കലേക്ക് ആളയച്ചു വീണ്ടും ഇന്ത്യയിലേക്കു വരേണമെന്നും ഈ കാര്യത്തിൽ പരസ്യമായി സഹായിപ്പാൻ താൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നു എന്നും പൂമിരാജനും മറ്റു പ്രഭുക്കളും തമ്മിലുള്ള സഖ്യത്തെ താൻ നശിപ്പിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടു് ഇത്തവണ പൂമിരാജനെ സഹായിപ്പാൻ ആരുണ്ടാകയില്ലെന്നും പറയിച്ചു.

ജനങ്ങളെ അവമാനിക്കയും നാട്ടിൽ കൊള്ളയിടുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ വിരതനായ ആ വലിയ ശത്രുവിനെ

ക്ഷണിക്കമാത്രം ചെയ്യാൽ മതി എന്നു കരുതി തൃപ്തിപ്പെട്ടുകയല്ല ജയചന്ദ്രൻ ചെയ്തത്. ഭരണകർത്താക്കൾ തമ്മിൽ കലഹിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സകല ശ്രമവും ചെയ്തു. ഇതു നിമിത്തം മാറ്റ രാജാക്കന്മാരിലാലും പൃഥ്വിരാജനെ സഹായിച്ചില്ല. പൃഥ്വിരാജൻ അനന്യ സഹായനായി ശത്രുവിനോടു നേരിടേണ്ടിവന്നു. കൊള്ളരുത്താത്ത ജയചന്ദ്രൻ പരസ്യമായി ശത്രുപക്ഷത്തിൽ ചേർന്നു സൈന്യത്തോടു കൂടി മഹമ്മദിനെ എതിരേല്ലാൻ ചെയ്തു.

ജയചന്ദ്രൻ സൈന്യസമേതനായി യമുനതീരത്തിൽ പാളയമടിച്ചു, മഹമ്മദീയസൈന്യസമൂഹത്തിന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രതിദിനം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യുദ്ധമദ്ധ്യേ പൃഥ്വിരാജൻ തോറാൽ തനിക്കുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷാതിരേകത്തെപ്പറ്റി ജയചന്ദ്രൻ ഒരു ദിവസം ഏകനായി തന്റെ കൂടാരത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു ഭടൻ വന്നു രാജാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. ‘ശത്രുപക്ഷത്തിലെ ഒരു യോദ്ധാവു തിരുമുഖം കാണാനപേക്ഷിക്കുന്നു’ എന്നുണർത്തിച്ചു. ‘എന്ത്? ശത്രുപക്ഷത്തിലെ ഒരു ഭടനോ? അവനെ വേണ്ടതെന്തു?’ എന്നു രാജാവു ചോദിച്ചു. ‘ഒരു സ്ഥാനാപതിയാണ്. അതിനാൽ അടിയങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൂടി അവനെ കടത്തിവിട്ടു. അടിയൻ അവനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്’ എന്നു ഭടൻ തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. ‘അവനെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരികയാണോ ചെയ്തത്? നീ പുറത്തുപോയി അവനെ ഇങ്ങോട്ടുയയ്ക്കൂ’ എന്നു രാജാവു കല്പിച്ചു വാളെടുപ്പാൻ എഴുന്നേറ്റു.

ഒരു ഭടൻ അകത്തേക്കുകടന്നു വന്നുവെന്ന് കാല്പുൽ

വീണ. ജയചന്ദ്രൻ വിസ്മയഭരിതനായി 'നിനക്കെന്തുവേണം' എന്നു ചോദിച്ചു. 'പിതാവേ! ഞാൻ അനുഗ്രഹമപേക്ഷിച്ചാനാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഞാൻ എന്റെ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പോകയാണ്. പിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ജയം നിശ്ചയം. അതുകൊണ്ടു ശത്രുവിനോടടുത്തുപോയി എന്നു അനുഗ്രഹിച്ചുയർത്തണം' എന്നു ഭടവേഷം ധരിച്ചു സായുക്ത പരഞ്ഞു. ജയചന്ദ്രൻ അഞ്ചു മിനിറ്റുനേരം തുണപോലെ നിന്നതിനുശേഷം പാവാൻ ഭാവിച്ച് അവളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. 'നീയാണ് ഇതിനെല്ലാറ്റിനും കാരണം. സമയം തെറ്റി. പോയിക്കൊടുകേവേണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞു 'പ്രിയപിതാവേ! അവമാനം അനുഭവിപ്പാനിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളേയും നശിപ്പിക്കപ്പെടുവാനിരിക്കുന്ന ദേവന്മാരേയും ദേവിമാരേയും അശുഭലമാക്കപ്പെടുവാനിരിക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളേയും കാക്കേണമേ' എന്നു പറഞ്ഞു തീരുന്നതിനുമുമ്പായി രാജാവു 'മതി മതി; സമയം തെറ്റി; പോയിക്കൊടുക' എന്നു പറഞ്ഞു. 'എന്റെ പ്രാർത്ഥനകളെല്ലാം വ്യർത്ഥമായി ഭവിക്കുമൊ?' എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു രാജകുമാരി ഏഴുനേരം. അവൾ കോപയുക്തയായ സിംഹി എന്നപോലെ തന്റെ പിതാവിന്റെ നോക്കു തിരിഞ്ഞു 'പിതാവു നമ്മുടെ മഹാപാപമായ പൂർവ്വനാഷ്ടം അവമാനത്തേയും ലജ്ജയേയും വരുത്തുന്നതിനു മുമ്പായി സ്വന്തപുത്രിയെ കൊല്ലണം. അച്ഛൻ മുഹമ്മദീയരോടു ചേർന്നു സ്വരാജ്യത്തെ അവർക്കു വില്പിക്കുന്നു; കഷ്ടം' എന്നു പറഞ്ഞു.

ജയചന്ദ്രൻ ഉടാരത്തിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി. തന്നെക്കാണാനായി വന്ന ഭടൻ അവർക്കു മുന്നേ കൂടാതെ

സ്വന്തം പാളയത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നവൻ വേണ്ട കരുതൽ ചെയ്യേണമെന്നു് ആജ്ഞാപിച്ചു. ഇതിന്റെ ശേഷം ജയചന്ദ്രൻ കുതിരപ്പുറത്തുകയറി മഹമ്മദീയർ പാളയമടിച്ചു കിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കോടിച്ചുപോയി. സംയുക്തകാൽമണിക്കൂറുനേരം അവിടെത്താമസിച്ചതിനുശേഷം പുറത്തുചെന്നു പിതാവിനെ നോക്കി, എങ്കിലും അവിടെ എങ്ങും കണ്ടില്ല. അനന്തരം അവൾ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു സ്വഭർത്താവിന്റെ അരികുത്തെത്തി.

ഇത്തവണ ജയം സിദ്ധിക്കുകയില്ലെന്നു പൃഥ്വിരാജാവറിഞ്ഞു. സർവ്വകൃത്യം ഈ തത്വം ഗ്രഹിക്കാതിരുന്നില്ല. ഭാര്യയും ഭർത്താവും തമ്മിൽ യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. സ്രീകൃഷ്ണന്റെ ബഹുമാനത്തെ പാലക്കേണ്ടതിനായി അവൾ ഡൽഹിയിലേക്കു പോകയും, തന്റെ ആളുകൾ തങ്ങളുടേതെന്നു അവമാനിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിനായി പൃഥ്വിരാജൻ പോക്കുളത്തിൽ പാക്കയും ചെയ്തു. 'പ്രിയ ഭാര്യേ! എനിക്കു ജീവനുള്ളേടത്തോളം, യുദ്ധഭൂമിയിൽനിന്നു പിൻതിരിഞ്ഞു് എന്നെത്തന്നെ ഞാൻ അവമാനിക്കുകയില്ല. എന്റെ എല്ലാഭടന്മാരും അപ്രകാരംതന്നെ ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു' എന്നു രാജാവു പറഞ്ഞു. 'പ്രിയഭർത്താവേ! അതു നിമിത്തമാണു് ഞാൻ ഭവാനെ ഇവിടെച്ചെച്ചു വിട്ടുപിടിയുന്നതു്. ഞാൻ ഡൽഹിയിലേക്കു നടങ്ങിച്ചെല്ലാതിരുന്നാൽ, ആ സാധുക്കളെല്ലാവരും അഗ്രസ്തരായിരിക്കും. എന്നാൽ എന്റെ പിതാവു തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടുകൂടെ ഡൽഹിയിലേക്കു വരുമ്പോൾ ജീവനുള്ള ഒരു സ്രീയെപ്പോലും അവർ അവിടെ

കാണുകയില്ലെന്നു് ഉറച്ചുകൊള്ളുകവേണ്ടു് എന്നു രാജാജ്ഞി പറഞ്ഞു.

യുദ്ധം കലശലായിട്ടാരംഭിക്കുന്നതിനു കുറെ മാസം കഴിയേണ്ടിവന്നു. യുദ്ധം ആരംഭിച്ചാൻ ഇരുകക്ഷികൾക്കും അത്ര മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു കക്ഷി മറ്റൊരു കക്ഷിയെ ഭയപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണം ഇരുഭാഗത്തും സൈന്യമുണ്ടായിരുന്നു. പൃഥ്വിരാജൻ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പൃഥ്വിരാജനോടടുപ്പാൻ ഒരുങ്ങേണ്ടതിലേക്കായി ശത്രുക്കൾ ഏതാനുംമാസം ക്ഷമിച്ചിരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ മാസങ്ങളിലെല്ലാം ഡൽഹിയിൽ സംയുക്തയുടെ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ അപ്പവും പച്ചവെള്ളവും മാത്രമായിരുന്നു. അവിടെ അവർ സന്യാസാശ്രമജീവിതക്രമത്തെ കൃത്യമായി ഭീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ പ്രശംസാവഹമായ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തത്തെക്കണ്ടു് അവിടുത്തെ മറ്റു സ്ത്രീകളും അതുപ്രകാരംതന്നെ ചെയ്തുവന്നു. മരിച്ചാൻ യാതൊരു മടിയും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാജ്ഞി മുതൽ ഭീക്ഷയാചിച്ചു നടക്കുന്ന സ്ത്രീവരെയുള്ള സർവ്വതരം തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചാനും യുദ്ധത്തിൽ ജയംപ്രാപിച്ചാനുമായി രാജാജ്ഞി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒടുവിൽ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. മുന്മുട്ടി വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഹിന്ദു സന്യാസ മഠങ്ങൾ നശിച്ചു. അവരെല്ലാവരും മരിക്കുന്നതുവരെ യുദ്ധം ചെയ്തു. അവരിൽ മരുവാൻചാലും കിടങ്ങുകൾ ഉണ്ടായില്ല. രാജാജ്ഞിന്റെ മൃതശരീരം, അനേകം മുറിച്ചുകളോടു കൂടിയതായി, വിശ്വ

സ്കരായ ആശ്രിതന്മാരുടെ ശവശരണത്തിൽ കണ്ടെത്തപ്പെട്ടു. മഹമ്മദുഗോറി പൂണ്ണജയപ്രാപ്തനായി. അവൻ മുന്യകൂട്ടി വിചാരിക്കാതെയുള്ള ജയപ്രാപ്തിയിൽ തനിക്കുള്ള സന്തോഷത്തെ ജയചന്ദ്രനെ അറിയിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ ജയചന്ദ്രൻ ഇച്ഛാഭംഗമാണുണ്ടായത്. അവന്റെ വലിയ ശത്രുവിന്റെ അധഃപതനത്തോടുകൂടി അവനു വലിയ ഭാഗ്യമനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിവരുമെന്നായിരുന്നു അവന്റെ വിചാരം. പൃഥ്വിരാജൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥയാണ് അവനുണ്ടായത്.

തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മരിച്ചവരെ കഴിച്ചിടുകയും ഭവിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം അവർ ഡൽഹിയിലേക്കു തിരിച്ചു. അവർ ആ പട്ടണത്തിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ രാജഭവനത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തു് ഒരു വലിയ ചിതകത്തി അമരുന്നതായിക്കണ്ടു. ഒരു രാജ്ഞി തന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുമ്പോലെ സംയുക്ത ചിതയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. രാജഭവനത്തിലുള്ള മറ്റു സ്ത്രീകൾ അവരുടെ പിന്നാലെ ചിതാപ്രവേശം ചെയ്തു. ആ നഗരത്തിലെ എല്ലാ സ്ത്രീകളും അവരുടെ ഉത്തമമുഷ്യാന്തത്തെ പിന്തുടന്നു. ഡൽഹിയിലെ പുരുഷന്മാർ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ ബഹുമാനത്തേയും പാലിക്കേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മരിച്ചു.

ജയചന്ദ്രനു വലുതായ മനോവേദനയുണ്ടായി. എങ്കിലും സമയം തെറ്റിപ്പോയതുകൊണ്ടു് അതിനാലൊന്നു പ്രയോജനം? അദ്ദേഹം തന്റെ സൈന്യത്തെ കൂട്ടിക്കൊ

ണ്ടു സ്വരാജ്യത്തേക്കുപോയി. അദ്ദേഹം തന്റെ സ്നേഹിതനെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന മഹമ്മദുഗോറി, അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽതന്നെ, അദ്ദേഹത്തെ തോല്പിച്ചു രാജ്യം പിടിച്ചടക്കി ഡൽഹിയിലെ മഹമ്മദീയസാമ്രാജ്യത്തോടു ചേർക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴുത്തുത്തുകകളെയുംചെയ്ത വിവരം ചരിത്രം വായിക്കുന്ന ഏവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്.

വെള്ളം.

ആക്ലിജൻ, ഹൈഡ്രോജൻ എന്ന രണ്ടു പദാർത്ഥങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ് ജലം. ഇതു മനുഷ്യക്ക് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. സൂര്യോഷ്ണശക്തി കൊണ്ടു ജലാശയങ്ങളിലെ വെള്ളം നീരാവിയായി പരിണമിക്കുകയും അതിന്നു ശീതവായു തട്ടുമ്പോൾ തുള്ളികളായി പതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനെയാണ് നാം മഴയെന്നു പറയുന്നത്. വെള്ളത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഇപ്രകാരമാകുന്നു.

ദേഹസൗഖ്യത്തോടുകൂടിയിരിക്കേണ്ടതിനു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നവയിൽ ഒന്നു ശുദ്ധജലം ആകുന്നു. അതിനാൽ അശുദ്ധജലം ഉപയോഗിക്കാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. അശുദ്ധസാധനങ്ങൾ വെള്ളത്തിൽ കലരുന്നതിനാൽ അതു് അശുദ്ധമായിപ്പോകുന്നു.

മഴവെള്ളം സ്വന്തം നല്ലതാണെങ്കിലും അതു ഭൂമിയിലേയ്ക്ക് എത്തുന്നതിന്നു മുമ്പായി, പട്ടണങ്ങളുടേയും മറ്റും മേൽക്കാഗത്തുള്ള അശുദ്ധവായുവിനെ ചാലിന്യമാ

ഉോടു കലരുകനിമിത്തം മഴവെള്ളം അശുദ്ധമായി ഭവി
ക്കുന്നു. *

പുഴകളിലെ വെള്ളം അശുദ്ധമായിത്തീരുന്നത്,
അതിലേയ്ക്ക് ഒലിച്ചുചെല്ലുന്ന വെള്ളത്തിൽ അശുദ്ധസാ
ധനങ്ങൾ ചേരുന്നതിനാലും, ഉറവുകൾ ഉത്ഭവിക്കുന്ന
സ്ഥലങ്ങളിലെ മണ്ണിന്റെ ഭൂഷ്യത്താലും, പുഴകളിൽ ശ
വം ദഹിപ്പിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിനാലുമാണ്.

കുളങ്ങൾക്കരികെ മറപ്പറയുണ്ടായിരിക്കുക, മലകൾ
ത്രാടികളുള്ള പായകളും മറ്റും കുളത്തിൽ കഴുകി വെടി
പ്പാക്കുക, ചക്രി, മുള, പാച്ച മുതലായവ കുതിരുന്നതി
നായി കുളങ്ങളിലിടുക, കന്നുകാലികളെ തേച്ചുകഴുകുക,
അലക്കുക, ചേറൊടുക്കാതിരിക്കുക മുതലായ കാരണങ്ങ
ളാൽ കുളങ്ങളിലെ വെള്ളം അശുദ്ധമായിപ്പോകുന്നു.

കാര്യ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഇലകൾ, പൊടികൾ മുതലാ
യവ വീഴുന്നതിനാലും, വെള്ളം കോരിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള
കയറും പാത്രവും പളിയുള്ളതായിരിക്കുന്നതിനാലും, കി
ണാറിനാകെനിന്നു കുളിക്കയൊ വസ്ത്രമലക്കുകയൊ
ചെയ്യുന്ന സമയം അശുദ്ധസാധനങ്ങൾ അല്ലാത്തതായി
കിണാറിൽചെന്നു ചേരുന്നതിനാലും, മറപ്പറ ചാണക
ക്കുഴി എന്നിവയിലെ അശുദ്ധമായ വെള്ളം ഭൂമിയുടെ
അടിയിലേക്കു താണു കിണാറിലെ വെള്ളത്തിൽ ചേര
ുന്നതിനാലും, സൂര്യശക്തി തട്ടാത്തതാലും മറ്റുമാണ് കിണ
റുകളിലെ വെള്ളം അശുദ്ധമായിത്തീരുന്നത്. കിണാറി
ലെ വെള്ളത്തിന്റെ കാർത്തിൽ പ്രത്യേകം ഭൂഷ്യയുണ്ടാ
യിരിക്കുക എത്രയും അത്യാവശ്യം. കിണറുകൾക്കു വായ്പ്പ
ല്ല കെട്ടിക്കയ്ക്കും, വായ്പ്പും വെയിലും കുടക്കുകയും, ഇല

കുടും മറ്റും വീഴാതിരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതിന് ഒരു വല കൊണ്ടു കിണാറിന്റെ മേൽഭാഗം മുട്ടകയും, കരുവഴിക്കു് അത്രുലി വരാതിരിപ്പാനായി നല്ല സ്ഥലത്തു കിണറു താഴ്ന്നിരിക്കയും, കിണാറിനു ചുറ്റും ചട്ടി കെട്ടിനില്ക്കാതിരിപ്പാനായി കല്ലുപതിക്കയും കിണറുള്ളടത്തുനിന്നു ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അമ്പതു കോൽ അകലത്തിൽ മാത്രമേ വാണകക്കുഴിയും മറ്റല്ലരയും ഉണ്ടായിരിക്കാവൂ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി പ്രവർത്തിക്കയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതായാൽ കിണാറിലെ വെള്ളം ശുദ്ധമായിരിക്കും. കിണാറിലേക്കുള്ള ഉറവുകൾ കിണാറിന്റെ ആഴവും മണ്ണിന്റെ സ്ഥിതിയും അനുസരിച്ചു് ഏകദേശം മുപ്പതൊ നാല്പതൊ കോൽ ദൂരത്തുനിന്നു വരുകെന്നു കാണുന്നതിനാൽ ഇതിനിടയ്ക്കുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെ അശുദ്ധസാധനങ്ങൾ വെള്ളത്തോടു കലർന്നു് അടിയിലേക്കു താണു ഉറവുവഴിയായി കിണാറിലേക്കു വരാവുന്നതാകകൊണ്ടു് ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

വെള്ളം കോരി പാത്രത്തിൽ ആക്കി നാലു ദിവസം അടച്ചുവെച്ചശേഷം ഒറ്റുസമുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ആയതു് അശുദ്ധജലമെന്നും ഉപയോഗിക്കത്തക്കതല്ലെന്നും നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണു്. അശുദ്ധജലത്തെ പാനം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതിസാരം, അശ്ശു, പനി, തലവേദന മുതലായ രോഗങ്ങൾ വിടിവെടുമെന്നും, വിഷുചിക ജലംവഴിയായി പകരുന്ന ഒരു ഭയങ്കരരോഗമാണെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്ക ആവശ്യമാകുന്നു. അശുദ്ധജലം കുടിക്കുന്ന മൃഗങ്ങൾക്കും രോഗബാധയുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നി

ല്ല. മൃഗങ്ങൾക്കു് ഒരുതരം ചൊരിപ്പിടിക്കുന്നതും കൃഷിയുടെ ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകുന്നതും അവ നന്ന മെലിയുന്നതും അശുഭജലം കടിക്കുന്നതിനാലാകുന്നു.

അശുഭജലത്തെ ശുദ്ധമാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്ന് ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. വെള്ളം കോരി കുറേനേരം ഒരു പാത്രത്തിൽ വെക്കുക, തേറാനമ്പരൽ പടിക്കാരം എന്നിവയെ വെള്ളത്തിൽ ഇടുക, വെള്ളത്തെ അരികുക (സാസ്തന്മാരുടെ ബങ്കുളാവുകളിൽ ഈ പ്രയോഗം സാധാരണ നടപ്പുണ്ട്), വെള്ളത്തെ തിളപ്പിക്കുക, കാച്ചി വാറുക എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളാണ് വെള്ളം ശുദ്ധമാക്കുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. വെള്ളത്തിന്റെ സ്ഥിതി ആലോചിച്ചു് അതിനെ ശുദ്ധീകരിപ്പാൻ അവസ്ഥാനുസരണം വേണ്ട മാർഗ്ഗം തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

വെള്ളം ഒരിക്കലും തുറന്നു വെക്കരുതു്. മണ്ണാത്രത്തിലെ, കരികൽപാത്രത്തിലെ; വെള്ളം സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുവാൻ ഉത്തമം. ഇയ്യംപുശാന്ത ചെമ്പുപാത്രത്തിലോ മരഞ്ഞാടികളിലോ വെള്ളം സൂക്ഷിച്ചുവെക്കരുതു്.

‘ജീവനുള്ള ജനത്തിന്റെ ജീവനായതു ജീവനം’ എന്നുള്ള തത്വത്തെ വിസ്മരിക്കാതെ പുകലരം ശുദ്ധജലം ഉപയോഗിപ്പാൻ താല്പര്യപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

ഭാഗ്യം ധർമ്മം.

മനുഷ്യരിൽ ആരെങ്കിലും പുഷ്പാഴം ഏകാകിയായിരിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ആ ആൾക്കു ലോ

കവിചാരം ഇല്ലെന്നോ, അയാളുടെ സ്വഭാവം മനുഷ്യരുടേതിൽനിന്നു താണുപോയിരിക്കുന്നുവെന്നോ ആയിരിക്കും മറ്റുള്ള എല്ലാവരുടേയും അഭിപ്രായം. മനുഷ്യൻ സാമൂഹ്യസൃഷ്ടിയാണെന്നുള്ളതാണ് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നത്. ഈ നിലയിൽ മനുഷ്യൻ സമസൃഷ്ടികളോടു സംസർഗ്ഗം ചെയ്തു ജീവിക്കണമെന്നു വരുന്നു. നാം ആരോടു സംസാരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നുവോ? അവരൊക്കെയും നമ്മുടെ ഗുണത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നവരാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. അതുകൊണ്ടാണ് അവരിൽ ചിലരെ മാന്യസ്തകൊണ്ടു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും പ്രാണസ്തേഹിതനെന്നും മറ്റുമുള്ള പേരുകളിടുന്നതും. ഇതിൽ ഏറ്റവും മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത് ഒരു പുരുഷനു ഭായ്യയേയും സ്രീയ്ക്കു ഭർത്താവിനേയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ചൂതലയാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ ഭായ്യയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെ സംക്ഷേപമായി പറയുന്നതിനു മാത്രമേ തരമുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഒരു ഭായ്യയിൽ മുഖ്യമായി വിചിന്തേണ്ടുന്ന ഗുണങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ അല്പം ചിന്താക്കണ്ടുതാവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

“ദൃശ്ശീലമേറ്റമിയലുന്നതാംഗിമാരിൽ
 വാശ്വാസമേതുമരുതെന്നുജഗൽപ്രസിദ്ധം
 നിശ്ശങ്കമായവരൊടൊത്തുവസിച്ചുവെന്നാൽ
 നിശ്ശേഷമാശ്രുകചവുംബലവുംനശിക്കും”

എന്നുള്ളതിനാൽ, ഭർത്താക്കന്മാരാകുവാനുള്ളവർ പെട്ടെന്ന് അബദ്ധത്തിൽ ചാടാതിരിക്കേണ്ടതിനും, ഭായ്യമാരാകുവാനുള്ളവർ തങ്ങളെത്തന്നെ ശോധനചെയ്തു ക്ര

മപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഈ നിരൂപണം അല്ലെങ്കിലും അനുകൂലമാകാതിരിക്കയില്ല.

“പാതിയും മനുഷ്യനു ഭാര്യയെന്നറിഞ്ഞാലും” എന്നുള്ള വിദ്വേഷജനമതത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതായാൽ ഒരു പുരുഷൻ പൂണ്ണനെന്നുള്ള അവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ സഭാര്യനായിരിക്കണമെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. “കരുത്തനായാലൊരുത്തിടവണം” എന്നുള്ള ചൊല്ലു ഇതിന്നനുകൂലമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്.

പുരുഷനു ഭാര്യയെന്നപോലെതന്നെ സ്ത്രീയ്ക്കു ഭർത്താവുമാവശ്യമാണ്. “ഭർത്താ രക്ഷതി യൌവനെ” എന്നുള്ളതു് ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലമായി സഹായിക്കുന്നു.

പരിഷ്കൃതഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷിൽ സ്ത്രീ എന്നതിന്റെ പര്യായമായി ‘ഉത്തമാംശം’ (Better half) എന്ന പ്രയോഗം നടപ്പായിരിക്കയാൽ, അവർ സ്ത്രീകൾക്കു കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥാനത്തിന്റെ ഗൌരവവും മഹത്ത്വവും നമുക്കറിവാൻ സഹേതിവന്നിരിക്കുന്നു. ‘നല്ലാർ’ എന്നുള്ള നമ്മുടെ കവികളുടെ പ്രയോഗം, ചെള്ളക്കാരുടെ ഈ പ്രയോഗത്തിന്റെ സാധുത്വത്തെ നമ്മെ പ്യക്തമായി ധരിപ്പിക്കുന്നു. എങ്കിലും എല്ലാ സ്ത്രീകളും ഉത്തമാംശം എന്നൊ നല്ലാർ എന്നൊ ഉള്ള പേരിനു് അർഹരാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു്, ഈ പദങ്ങൾ അവർക്കു വാസ്തുവത്തിൽ ചേർച്ചയുള്ളതായി വരത്തക്കവണ്ണം ജീവിച്ചുവെങ്കിൽ മാത്രമേ, അവർമൂലം സിദ്ധിക്കേണ്ടതായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗുണം സിദ്ധിപ്പാൻ കഴികയുള്ളവെന്നു കരുതി പൂർവ്കവികൾ മേൽപറഞ്ഞ പ

ങ്ങൾ സ്രീപദ്യായമായി കല്പിച്ചിരിക്കയാണോ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടു ന്യായമായി പുരുഷന്റെ അല്പാംശമായിരിക്കേണ്ടുന്ന ഭായ്, എങ്ങിനെ യുള്ളവളായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നത് ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഗുണകരമായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു.

അതുകൊണ്ടു ഭായ്യയിൽ വിളങ്ങേണ്ടുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ ചിലതു പറയാം.

൧. ഭർത്താവിനെ നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കുന്നവളായിരിക്കണം. സ്നേഹം ഇല്ലാതിരിക്കയൊ കുറവായിരിക്കയൊ ചെയ്യുന്ന ദിക്കിലാണു് അവിശ്വസ്തത അങ്കുരിക്കുന്നതു്. നാം സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാൾ നമ്മോടു് എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ, അതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നതും അപരിചിതന്റെ വാക്കിന്റെ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നതും പതിവാകുകൊണ്ടു, സ്നേഹം വിശ്വാസത്തിന്റെ മാതാവെന്നനുപ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭായ്യയെ ഭർത്താവിനും ഭർത്താവിനെ ഭായ്യയ്ക്കും വിശ്വാസമില്ലാത്ത നിലയിൽ ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാരായി ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്നതു നിർവ്യാജസ്നേഹം ഇല്ലായ്മകൊണ്ടാണു്. സ്നേഹമാകുന്ന പദ്യത്തിൽ നിന്നു വിശ്വാസമാകുന്ന നദി കഴുകി ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ ഹൃദയമാകുന്ന സമുദ്രത്തിൽ അവിച്ഛിന്നമായി വ്യാപിച്ചു പ്രവൃത്തിയാകുന്ന വേലിയേറ്റമൂലം പാക്കെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നപക്ഷം, അവർക്കും കുടുംബത്തിലുള്ള മറ്റു് അംഗങ്ങൾക്കും മര്യാദക്കാരായ കാണികൾക്കും എത്ര അധികം സന്തോഷമായിരിക്കും? നിർവ്യാജസ്നേഹബന്ധത്തെ വണ്ഡിപ്പാൻ ആയുധങ്ങൾക്കൊന്നിനും ശക്തിയില്ലെന്നു

തന്നെയാണ് പായേണ്ടത്. ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രത്യേകാവശ്യതമുള്ള എന്തിനെയെങ്കിലും (അന്യോന്യം അറിയിക്കാതെ) അന്യാധീനപ്പെടുത്തുന്നതും മറ്റും ഈ സ്നേഹം ഇല്ലാത്തുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്.

൨. ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ വളായിരിക്കണം. ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാർക്ക് അനുസരണമെന്നത് അനുഭവപ്രദമായ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മാത്രമേ, മാതാവെന്ന നിലയിൽ കല്പിക്കുന്നതിനു സാമന്വ്യമുള്ളവളായിരിക്കേണ്ടൂ. ഭർത്താവിന്റെ ആജ്ഞകളെയെല്ലാം വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഉമാനാദികളോടുകൂടെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാർക്ക് സന്നദ്ധതയായിരിക്കണം. സന്നദ്ധതയോടെ വിനയത്തോടും സ്നേഹത്തോടും വ്യസനത്തോടുകൂടെ അതിലുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഒന്നിടവിട്ടായി കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികളിലുണ്ടാകുന്ന സംഭാഷണം ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാർ പുറത്തുപോയി എന്ന് ഒരിക്കലും വരരുത്. മില സ്രീകൾ ജാത്യംനിമിത്തം, തങ്ങളുടെ സാമന്വ്യം സ്ഥാപിപ്പാൻവേണ്ടി ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾ പുറത്തുപറഞ്ഞുവെന്നു വരാം. ഇക്കഥ ഭർത്താവ് അറിയുന്നതോടുകൂടി അവർ തമ്മിൽ ശബ്ദം ഉണ്ടാകുന്നു. വർഷക്കാലത്തു ചോർച്ചയുള്ള ഭവനത്തിൽ താമസിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്നതിൽ ഒട്ടും താഴെയല്ലാത്ത സുഖക്കേടോടുകൂടി അവർക്ക് വേദം കഴിഞ്ഞു പാടുന്നു. ഇതിൽ എന്തു സുഖമാണുള്ളത്? അന്യന്മാർ ഭർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യാൻ വേണ്ടതൊക്കെയും പറകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടുന്ന ഭാവമാണ് ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാർക്ക്.

൩. സഹതാപം ആവശ്യമാണ്. ഭർത്താവിന്നുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷത്തിലെമ്പോലെയെ തന്നെ സന്താപത്തിലും, തനിക്ക് കാഹരിയുണ്ടെന്നു കരുതി അവസ്ഥാനുസരണം സഹതപിക്കേണ്ടതു ഭായ്യയുടെ ചുമതലയാകുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ കഴിവിനെപ്പറ്റിയും മാറ്റം വേണ്ടപോലെ ചിന്തിക്കാതെ ഓരോന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടു അലട്ടുന്നത് ഈ ഗുണം ഇല്ലായ്ക്കുകൊണ്ടാണ്. ഭായ്യ തന്റെ ക്ഷേമത്തെ യെന്നുപോലെതന്നെ ഭർത്താവിന്റെ ക്ഷേമത്തേയും കരുതുകയാണ് വേണ്ടതു്. ഈ ഗുണം ഉള്ളേടത്തു “കൊണ്ടുവാ കൊണ്ടുവാ” എന്നുള്ള ശബ്ദം നന്നു കറഞ്ഞിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരുവസ്ഥാഭേദമെന്നു ന്യായമായി പറയപ്പെടാവുന്ന സഹതാപം എന്ന ഗുണം ഭായ്യയ്ക്കു് ആവശ്യമാണ്.

൪. ഭർത്താവിനെ സഹായിക്കണം. ഒരു വണ്ടി ഒരു കാളതന്നെ എപ്പോഴും വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതായാൽ ആ കാളയ്ക്കു നേഗം കേടുപറുന്നതാണല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ, സകല കാളുവും തന്നെത്താൻ വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭർത്താവിനു കായികമായോ മാനസികമായോ സുഖക്കേടുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതല്ല. ഭർത്താവു കൊണ്ടുവരുന്ന സാമാനങ്ങളും മറ്റും സൂക്ഷിപ്പാൻ ഭായ്യയെപ്പോലെ നന്നായിട്ടൊരാളെ കിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാണ്. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ ഗൃഹകാളും നോക്കുന്നതു സ്ത്രീകളാണ്. അതുപോലെതന്നെ ഇവിടെയും നടപ്പായാൽ നന്നായിരിക്കും.

“ഗൃഹവ്യയായ യൽ ദ്രവ്യം ദീശേൽ പത്ന്യാഃ കരേ പതിഃ ഉദ്ധൃത്യ ഗൃഹകൃത്യം സാ കിഞ്ചിത് ബുദ്ധ്യാവശേഷയേൽ”

ത ജ്ജ മ .

“ഗൃഹച്ചിലവിനാസ്താനന്തൻ തരം സ്വത്താൽ കുടുംബിനി
മിടുക്കിൽ ഗൃഹകൃത്യം തീർത്തസാരം ബാക്കിയാക്കണം”

എന്നുള്ളതിനാൽ കുടുംബത്തിലെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു
യി ഭർത്താവു കൊടുക്കുന്നതു മുഴുവനും ചിലവു ചെയ്യാതെ
അല്ലമെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചുവെക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്തെ
ല്ലാം സംഗതികളിൽ, എങ്ങിനെയാണല്ലാം സഹായിക്കാൻ
കഴിയുമൊ, ആ വക സംഗതികളിൽ ഒക്കയും ശക്തിക്കു
തക്കവണ്ണം ഭർത്താവിനെ സഹായിക്കു ആവശ്യമാകുന്നു.

൭. ഭാര്യ സത്യനിഷ്ഠയുള്ളവളായിരിക്കണം. വാ
ക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും വിചാരത്തിലും സത്യം ഉണ്ടായി
രിക്കണം. ‘നെല്ലുവ’ എന്ന ദിക്കിൽ പാക്കുന്ന ഒരുവൻ
ഒരു കള്ളസ്സത്യം ചെയ്യാനായി പോകുന്നസമയം ഒരു നെ
ല്ലിന്മണി തന്റെ വായിൽ ഇടുകൊണ്ടു, “ഞാൻ ഈ നെ
ല്ലുവായിൽ വന്നതിൽപ്പിന്നെ ഇക്കാര്യം ചെയ്തിട്ടില്ലെ”
ന്നു സത്യം ചെയ്യുന്നതായാൽ, അതിൽ, അക്ഷരപ്രകാരം
നോക്കുമ്പോൾ സത്യമുണ്ടെന്നുവരികിലും, വാസ്തുവത്തിൽ
അതു കള്ളസ്സത്യം തന്നെയാണു്.

ജയിലിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയ ഒരു കുറ്റക്കാരനെ
പിടിപ്പാനായി പിൻഭാഗത്തുകൂടി ശിപാചിമാർ കാടിപ്പു
ല്ലുന്നതിനെ കണ്ടു് അവൻ ശിപാചിമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ
പെടാതെ പെട്ടെന്ന് ഒരു വീട്ടിലേക്കു കടന്നു വീട്ടുടമസ്ഥ
ന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടെ അവിടെ ഒരു സ്ഥലത്തു് ഒളി
ച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, ശിപാചിമാർ, സംശയത്തിന്മേൽ, ആ
വീട്ടിലേക്കു കടന്നുചെന്നു, വീട്ടുടമസ്ഥനോടു്, “ഒരുത്തൻ

കാടിവന്ന് ഇപ്പുറത്തുകയറ്റി കടന്ന് ഇരിപ്പുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു, "പാതിൽ തുറന്നല്ലേ കിടക്കുന്നത്? നിങ്ങൾക്കു കയറി നോക്കരുതേ?" എന്ന് ഉത്തരം പറയുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. വീട്ടുടമസ്ഥന്റെ മറുപടിയിൽനിന്നു ഒന്നും തെളിയുന്നില്ലെന്നുവരികിലും, ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ ശിപായിമാർ എന്തു ധരിക്കുമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ഈ മറുപടി കൊടുത്തതു് എന്നു നോക്കുന്നപക്ഷം, വീട്ടുടമസ്ഥന്റെ കളവു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു്. ഇങ്ങിനെ വക്ത്രാക്തികളെക്കൊണ്ടും മറ്റും തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം എല്ലാ സംഗതിയിലും സത്യം സംസാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സകല ഭൃഷ്ടവൃത്തിയും കരവസ്ഥയിൽ സത്യലംഘനമാകുകൊണ്ടു സത്യനിഷ്ഠ എത്രയും അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ന. വിവേകാവശ്യമാകുന്നു. പറയേണ്ടതും പറയരുതെന്നുമായ കാര്യങ്ങൾ ഉള്ളപ്രകാരം തന്നെ, കാരോന്നിന്നു തക്ക സമയവും സ്ഥലവുമുണ്ടെന്ന് എപ്പോഴും കാർമ്മവെയ്ക്കണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചയെ തരംതിരിക്കേണ്ടതിന്നും തങ്ങൾക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും യാതൊരു ഗുണവുമില്ലാത്ത വയിലൊന്നിലും എറപ്പാതിരിക്കുന്നതിന്നും മറ്റും വിവേകം ആവശ്യമാകുന്നു. ഈ ഗുണം ഇല്ലായ്മനിമിത്തമാണു് "കങ്കണം കണ്ണങ്ങളിൽ" എന്നുള്ള വിധത്തിൽ ചിലപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്നതു്. വിവേകം ഇല്ലാത്തവരിൽ മടി കടികൊള്ളുന്നതിനാൽ, അധർ വെടിപറഞ്ഞു്, ഒരിക്കലും തിരികെ കിട്ടാത്ത സമയത്തെ നഷ്ടമാക്കിക്കളയുന്നു. കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ചെങ്കളത്തിൽ കൃമികളും, കൃഷിചെയ്യപ്പെടാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊള്ളരുതാത്ത ചെടികളും

ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നപ്രകാരംതന്നെ, മടിയരിൽ ഭൃ
 ള്വിചാരങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും, വി
 ചാരമാണ് പ്രവൃത്തിയായി പരിണമിക്കുന്നതെന്നും അറി
 ണത്ത്, ആജ്ഞിക്കയും വജ്ജിക്കയും ചെയ്യേണ്ട സംഗതിക
 ഉണ്ടെല്ലാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വിചേകത്തെ വ
 ഴിപോലെ പ്രദർശിപ്പിച്ച യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ ജീവി
 ക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഒ. വിനയം വേണ്ടതാണ്. വാക്കിലും പ്രവൃത്തി
 യിലും വിനയം വിളങ്ങണം. കരാളെ മറെറാരാളാക്കി
 തീപ്പാനുള്ള ശക്തി ആരേണങ്ങൾക്കൊ വിലയേറിയ വ
 സ്രുങ്ങൾക്കൊ ഇല്ലെന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ല. “ശീലം
 പരം ഭൂഷണം” എന്നുള്ളതാണ് ഇവിടെ കാമ്മവെള്ളേ
 ങ്ങത്ത്. വൃക്ഷങ്ങളുടെ കൊമ്പുകളിൽ ഫലങ്ങൾ ഉള്ളതി
 ന്റെ അവസ്ഥയനുസരിച്ച് അവ താണിരിക്കുന്നതായി
 ട്ടാനല്ലൊ കണ്ടുവരുന്നത്. ഇത് ആളുകൾക്കും പഠുന്ന
 താണ്. ഫലം ഇല്ലാത്ത ആളുകളിലാണ് വിനയം ഒട്ടും
 ഇല്ലാതിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഭായ്മാർ സൗശീല്യ
 ഫലഭരംകൊണ്ടു നമുക്കുളായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

പു. ഭായ്മ ഭരിക്കപ്പെടുവാനുള്ളവളാകകൊണ്ടു ക്ഷ
 മ അത്യാവശ്യമാണ്. മഹാമനസ്സു പടുത്തുടർന്ന് എല്ലാ
 അവസ്ഥയിലും ക്ഷമ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ക്ഷമാ
 ശീലത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഭായ്മയുള്ള ടിക്കിൽ കലഹം
 ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ക്ഷമയും ലജ്ജയും
 സ്രീകൾക്കു ഭൂഷണമാണെന്നല്ലൊ വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ
 ഗുണം അനുസരണത്തിന്റെ പ്രകാരാന്തരമാണെന്നു

തോന്നുന്നു. “ക്ഷമാബലശക്താനാം ശക്താനാം ഭൂഷണം ക്ഷമാ” എന്നുള്ളതു് ഇവിടെ കാർമ്മ വെഷ്ടേണുണ്ടതാണു്.

൯. തന്മേറയും കടുംബത്തിലുള്ളവരുടേയും ഭവനത്തിന്മേറയും ശുചിത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതിനെപ്പറ്റി വളരെ ഭീശ്ചമായി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാകയാലും അതിലേക്കു് ഇവിടെ സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നതല്ലായ്യാലും ‘ആരോഗ്യരക്ഷോപായം’ എന്ന പുസ്തകം വായിക്കുന്നതായാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകളെല്ലാം സിദ്ധിക്കുന്നതാണു് എന്നു പാവാനു് മാത്രമേ തൽക്കാലം തരമുള്ളു.

൧൦. തന്നെത്താൻ ഭരിപ്പാനു് സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. ദുരാഗ്രഹം, അസൂയ മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾക്കു് അടിമകളായി തീരരുതു്. ഒരു സ്ത്രീ ഭാര്യയായിപ്പോയി എന്നുള്ള ഏകന്ത്വായത്തിന്മേൽ ഒന്നാമു സ്നേഹിച്ചു എന്നു വരുന്നതല്ല. മാറുള്ളവരെ നല്ലവരാക്കിത്തീർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്മേറു നിബന്ധനയെ അതിരാക്കി അതിനുള്ളിൽനിന്നുകൊണ്ടു പരകയോ പ്രവർത്തിക്കയോ ചെയ്യാവുന്നിടത്തോളം ഭംഗിയായി നിവർത്തിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അബദ്ധവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിരവിട്ടാൽ അപകടമായിരിക്കുംതാനും. സന്മാർഗ്ഗപാരിണികൾക്കുമാത്രമേ ഇതു സാധിക്കു. സൗശീല്യാഭിസൽ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു സന്തോഷത്തെ ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കാത്ത ഒന്നാമുണ്ടോ?

൧൧. ഭാര്യയ്ക്കു മുഖ്യമായി വേണ്ടതു സൗന്ദര്യമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ഇല്ലെന്നില്ല. സൗന്ദര്യം ന

പുത്രം ഭായുസ്തു² അതുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണെന്നു വരികിലും, 'ഭായുഃ രൂപവതീ ശത്രുഃ' എന്നുള്ളതിനാൽ, അതിന്നു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതിന്നു വിപുത്തിയില്ലാതിരിക്കുന്നു. സൽഗുണങ്ങളാൽ അലംകൃതയായിരിക്കുന്ന സ്രീ സുന്ദരിയായിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഭായുപദത്തിനു് അവൾ പ്രഥമഗണനീയയായിരിക്കും. സൽഗുണങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്രീയെ സുന്ദരിയാണെന്നുള്ള ഏകന്ത്യായത്തിന്മേൽ, ഭായുയായി സ്വീകരിക്കുന്നതിൽപരം അബദ്ധം വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. സൗന്ദര്യം ഇല്ലെങ്കിലും ഗുണവതിയായ സ്രീ ഉത്തമഭായുയായിരിക്കും. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ സന്തോഷവും സമാധാനവും പ്രതിദിനം വർദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല.

൧൨. ദൈവവിശ്വാസമില്ലാത്ത സന്മാർഗ്ഗചാരിണികളിൽനിന്നു് ഇടയ്ക്കിടെ ദുഷ്ടപുത്രിയും മറ്റുമുണ്ടായി എന്നു വന്നുകൂടാത്തതല്ല ഇതു്, അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ ചില കാലങ്ങളിൽ വിഷമയസാധനങ്ങളെ വമിക്കുന്നതുപോലെ ചെയ്തിരിക്കും. അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ കഥ പ്രായേണ മുമ്പുകൂട്ടി അറിയാമെന്നൊരു ഗുണമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവരുടെ കാര്യത്തിൽ അതില്ലാതെയാണു് വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇതുനിമിത്തമായിരിക്കണം, വിവാഹത്തെ, ശത്രുക്കളാൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കോട്ടയോടും, വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുള്ളവരെ ആ കോട്ടയിൽ കിടക്കുന്നവരോടും, ആ നിലയിലായിട്ടില്ലാത്തവരെ അതിന്നുപുറമെ നില്ക്കുന്നവരോടും ഉപമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വല്ലവിധത്തിലും മാടിക്കടന്നു പറ്റാത്തേക്കു പോയാൽ മതിയെന്നു കോട്ടയ്ക്കകത്തുള്ളവരും, കോട്ടയുടെ ഉള്ളിലേക്കൊന്നു മാടിക്കടപ്പാൻ എന്തുവേ

ണ്ടു എന്നു പുറമേനിലുടുന്നവരും വിചാരിക്കാറുള്ളപ്രകാരം തന്നെ, വിവാഹബന്ധത്തിൽ പെട്ടവർ അതിൽനിന്നു വിമുക്തരാവാൻ, വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ അതിൽ പെടുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നതായിട്ടാണ് വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത് എങ്ങിനെയാക്കിയാലും, വിവാഹം ഒരു കണിയെന്നപോലെയാക്കിത്തീരാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ശ്രമിക്കുക എത്രയും അത്യാവശ്യമാകുന്നു. 'വെളുത്തുക്കുറുപ്പൻ തേച്ചിട്ടു പാണ്ടായി' എന്നു വരാതിരിക്കുവാനല്ലോ വേണ്ടത്. "ദൈവത്തിലാദരവുപെയ്തു തുടന്നുകൊണ്ടാൽ സർവ്വം ലഭിക്കും" എന്നുള്ളതിനെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു നല്ല കാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടിവരുന്നതല്ല.

‘ഭാ എന്ന പദത്തിന്നു, ഭൂമി, അലംകരണം, ശോഭാ, (ഭാ ഭൂപ്രലംകൃതൗ ഭീരപ്തൗ’ ഇതി നാനാർത്ഥരത്നാലാ) എന്നിങ്ങിനെ അർത്ഥമുള്ളതായി കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു, ഭായ്യാശബ്ദത്തിന്നു ഭൂമിയിൽ ശ്രേഷ്ഠയായുള്ളവർ എന്നൊ, കുടുംബത്തെ മുഖ്യമായി അലംകരിക്കുന്നവളെന്നൊ, സൽഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്നവളെന്നൊ അർത്ഥം കല്പിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. സൽഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു നല്ലവളെന്നുള്ള പേരിനെ സന്ധാദിച്ചു ഭർത്തൃഹിതാനുസരണം പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീമാത്രമേ ഭായ്യയെന്നുള്ള പേരിന്നു സ്വാഭാമായ അവകാശിയായിരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇതിനെ ഭാടീസ്ഥാനമാക്കി നോക്കുന്നപക്ഷം, ഭായ്യയെന്നുള്ള പേരിന്നു സ്വാഭാമായ അവകാശികളായി എത്ര സ്ത്രീകൾ നമ്മുടെ മദ്ധ്യലോകങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും മറ്റും വിശ്യാലായി ചിന്തിക്കേണ്ടതിനുള്ള ചുമത

ല വായനക്കാരെ ഏല്പിക്കുകയാണ് എല്ലാംകൊണ്ടും നല്ലതു് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഭായ്മാരും ഭായ്മാരാകാവുന്ന നിലയിൽ എത്തിട്ടുള്ളവരും ഭായ്മാരെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാനുള്ളവരും ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചു നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം, സർവ്വസൗഖ്യത്തോടുംകൂടെ ജീവിക്കത്തക്കവണ്ണം, സർവ്വസൽഗുണസമ്പുണ്ണനായ ദൈവം ദമ്പതിമാരെ അനുഗ്രഹിക്കുമെന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

അ ധി കാ രം .

ഭൂമിയിലുള്ള സകല മനുഷ്യരും കല്പിക്കുന്നവരായാൽ കല്പന അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നതിന്നു് ആളുണ്ടാകയില്ല. സകലരും കല്പന അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നതിന്നുമാത്രം സമ്മതമുള്ളവരായിരുന്നാൽ കല്പിക്കുന്നതിന്നു് ആളില്ലാതെ വരും. എല്ലാവരും യജമാനന്മാരായാൽ ഭൂത്വന്മാർ എവിടെ? സകലരും ഭൂത്വന്മാരായിരുന്നാൽ യജമാനനുണ്ടാകുമോ? നാം ഇവിടെ കല്പിക്കുന്നവരേയും കല്പന അനുസരിക്കുന്നതിനുള്ളവരേയും, യജമാനന്മാരേയും ഭൂത്വന്മാരേയും കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതൊക്കെയും മനുഷ്യരുടെ സുഖത്തിന്നും രക്ഷക്കും ആവശ്യംതന്നെ. എല്ലാവരിന്നും നിലചേണമെന്നേയുള്ളു്.

മുഹൂർത്തത്തിൽ നടക്കുന്നവരെ തട്ടത്തു നേർപ്പിയിൽ നടത്തുന്നതിന്നു് ആളുണ്ടാകാതെ കഴികയില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ചതുരപായങ്ങൾ അവധാനസരണം പ്രയോ

ഗിക്കേണ്ടിവരും. ഇതിലേക്കായിട്ടാണ് ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്ന് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നത്. കാരോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് അവസ്ഥാനുസരണം അധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. നൽകപ്പെട്ട അധികാരത്തെ യോഗ്യമാം വണ്ണം ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ പ്രജകൾക്കു സന്തോഷവും അധികാരസ്ഥന്മാർ സൽകീർത്തിയും ഉണ്ടാകും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അധികാരത്തെ നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ സത്യാനുസരണമായും ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണം അവർക്കു നീയാകുന്നു.

ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വാർത്ഥതലുരന്മാരായിത്തീർന്നാൽ പ്രകാരേണ പ്രജകളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അങ്ങിനെയുള്ള രാജ്യത്തു പാക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ഉണ്ടായില്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. പ്രജകളെ രക്ഷിക്കേണ്ടുന്നവർ ഭക്ഷിക്കുന്നവരായിത്തീർന്നാൽ എന്തു സുഖമാണ് ഉള്ളത്? “വേലിതന്നെവിതച്ചുപഞ്ചസരവിനാശമുലം” എന്നു വരുന്നതു പരമസങ്കടമല്ലയോ?

“അല്ലുന്നതും കിട്ടിയാൽ അർദ്ധരാത്രികടപിടിക്കും” എന്നുള്ളതിൻപ്രകാരം അധികാരം നടത്തുന്നവരുണ്ട്. അധികാരം നടത്തുവാനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സകലരേയുംമൊന്ന് അറിയിച്ചുവെക്കണമെന്നുള്ള ഭ്രമമാണ് ഈ വകക്കാർക്കു കലശലായിട്ടുള്ളത്. “കെൾപ്പോരും കേൾവിയുമില്ല” എന്നുള്ള ടിക്കിലായാൽ ഇത് എത്രത്തോളം വർദ്ധിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

നൽകപ്പെട്ട അധികാരത്തെ അയോഗ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നവർ നന്നിക്ക് അധികാരം നൽകിയ ആളെ

ഒരു അവസ്ഥയിൽ ഭൃഷികയായാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു്. തരം കിട്ടുമ്പോൾ ഒക്കയും പരമാപദ്രവം ചെയ്യുന്നതിലാണ് അധികാരിയുടെ യോഗ്യത ഇരിക്കുന്നതു് എന്നു തെളിയിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു കരുതീട്ടെന്നപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുണ്ടു്. കയ്യിൽകിട്ടിയാൽ ശിക്ഷിക്കുമെന്നു മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു പറയിക്കത്തക്കവണ്ണം അധികാരം നടത്തുന്ന ആളുകൾ ഇല്ലെന്നില്ല.

ഈവിധത്തിലൊന്നുമല്ല അധികാരം നടത്തേണ്ടതു്. നേരറിഞ്ഞു, സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണം ലംഘിക്കാതെ, പ്രവൃത്തിക്കുകയാണു് ആ പശ്യം. “സത്യത്തെ സർവ്വകാരു്ണങ്ങളിലുമധികമായ് ഭൃഷ്ടിചർച്ചിടവേണം.” മനുഷ്യരെല്ലാവരും തങ്ങൾക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന അധികാരത്തെ യോഗ്യമാംവണ്ണം നടത്തുക അത്യാവശ്യം. നല്ലവനെനു പറയിക്കേണം.

ധനമോ അധികാരമോ ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന കാലത്തുമി.കു ആളുകളും നല്ലവരായിരിക്കും. എന്നാൽ ആവകയെല്ലാം സിദ്ധിക്കുമ്പോൾ, “ഐലിയെപ്പോലെകിടക്കുന്നവനൊരു പുലിയെപ്പോലെവരുന്നതുകാണാം.” അതുകൊണ്ടു ധനമോ അധികാരമോ ഉള്ളപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തികളെ നോക്കിട്ടുവേണം ആളുകളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പറയാൻ എന്നുവരുന്നു. ജനങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നവനെന്ന പേരു സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആളുകൾ ഭയപ്പെടുന്നതാകുകൊണ്ടു ബഹുമാനവും പണവും സ്വയമേവ വന്നുചേരുകൊള്ളുമെന്നു കരുതി ചിലർ ഭൃഷ്ടിയമായി അധികാരം നടത്തുന്നുണ്ടു്.

മാതാപിതാക്കന്മാരെന്നനിലയിലും, ഗുരുക്കന്മാരെന്നനിലയിലും, ജനക്ഷേമപാലകന്മാരെന്നനിലയിലും, മ

റും അധികാരം നടത്തേണ്ടതായിവരും. ഇങ്ങിനെയുള്ള സകല അധികാരവും ദൈവം നൽകിയിട്ടുള്ളതാണെന്നും ചൂ, ദൈവവേഷ്ടാനുസരണം, പ്രചർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! അധികാരം വലിപ്പത്തോടും സ്വാതന്ത്ര്യം കാര്യകയാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്നുള്ള തത്വം അധികമാളുകൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ തോന്നുന്നില്ല. “ആനപ്പുറത്തിരിക്കുമ്പോൾ വേലിപൊളിക്കാ” എന്നുള്ളതിനെ അനുസരിച്ചാണ് മിക്ക ആളുകളും പ്രചർത്തിച്ചുവരുന്നത്. നാം നടുപിടിപ്പിക്കുന്ന വില വൃക്ഷങ്ങൾ ഉടമസ്ഥനും ഫലത്തേയും മറ്റുള്ളവർക്കു തന്നെയാണെന്നും നൽകിക്കൊടുക്കുന്ന സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ഏതുപ്രകാരമൊ, അപ്രകാരംതന്നെ നാമും, ദൈവം നമ്മിൽനിന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഫലത്തെ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിനും കൊടുക്കുകയും, മറ്റുള്ളവർക്കു ഗുണം സിദ്ധിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രചർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നുള്ള ആ ഉൽകൃഷ്ടസംഗതിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നവർ എത്ര ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നു! എപ്പോഴെങ്കിലും എവിടെയെങ്കിലും കണക്കു ബോധിപ്പിക്കേണ്ട എന്നുള്ള നിലയിൽ ആർക്കും ഒരു അധികാരവും നൽകപ്പെടുന്നില്ല.

തങ്ങൾക്കുള്ള അധികാരത്തെ മറ്റുള്ളവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗിക്കാതെ, “നേരം നീതിയുമാത്ത നേർപ്പഴിയിലെല്ലാതും നടന്നീടണം” എന്നുള്ളതിനെ പ്രമാണമാക്കി നടപടി നടത്തുന്ന ആളുകൾ അധികമായിട്ടുണ്ടാകേണ്ടതു് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

പ്രബന്ധം .

പ്രബന്ധവിഷയം എന്തായിരിക്കണമെന്നുമാത്രം തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പ്രബന്ധമെഴുതാൻ പുറപ്പെടുന്നതായാൽ, പ്രബന്ധമെഴുതുന്ന ആൾക്കുതന്നെ, അതൊരു കടങ്കഥപോലെയും എഴുതിനെന്താണ് കലാശിപ്പിക്കേണ്ടതു് എന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാതെയും ആയിത്തീരാവുന്നതാണ്. എന്തെങ്കിലും എഴുതാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഒന്നാമതായും മുഖ്യമായും ചിന്തിക്കേണ്ടതു്, “ഞാൻ എന്താണു പറയാൻ തുടങ്ങുന്നതു്” എന്നാണെന്നുവരികിലും, പ്രബന്ധമെഴുതുന്നവരിൽ പലരും ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു ചേണ്ടുവണ്ണം ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ലേഖകന്മാരും ചിന്തിക്കാതെ പ്രസംഗംചെയ്യാനായി ബദ്ധപ്പെടുന്നവർ ഉണ്ടു്. ഒന്നാമത്തെ വാചകത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തുനിന്നു രണ്ടാമത്തെ വാചകത്തിൽ പറയേണ്ടുന്ന സംഗതി കിട്ടുമെന്നാണ് ഇവരുടെ വിചാരം. ഇതിന്നൊരു ഉദാഹരണം പറയാം.

“മാന്യജനങ്ങളേ! ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയേണ്ടതായി ഞാനെന്നും ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ലെന്നുവരികിലും, ഇന്നേദിവസം കാലത്തു് ഇവിടെ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യേണ്ടതിനായി എന്തെന്തെന്തെന്തിനാൽ ഞാൻ കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു. കൃതജ്ഞത അധികമായി വേണ്ടതു് ദൈവത്തോടാണല്ലോ. ദൈവക്രൂപയാൽ രാത്രിയിൽ വാശ്രമിച്ചതിന്റെ ശേഷം, കാലത്തു ഞാൻ നടക്കാൻപോകയും, ശുദ്ധമായുവിനെ ശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, എനിക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായതു് ഈ ലോ

കത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരു വലിയ പദവിയാണെന്നാണ്. ഈ പദവി അനുസരിച്ചു നമ്മുടെ സുഖത്തിനും സഹോദരന്മാരുടേയും സഹോദരിമാരുടേയും ഗുണത്തിനുംവേണ്ടി, ഒരു മഹത്തായ ശക്തി ഈ ലോകത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ ശക്തിയുടെ പ്രാണയാൽ ചിലർ ദൂരദിക്കിലും മറുചിലർ സമുദ്രത്താൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ലോകത്തിന്റെ മറ്റൊരോരോഭാഗത്തും ആണെന്നുവരികിലും, അവർ നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരും സഹോദരിമാരും ആകുന്നു. ഈ സഹോദരസഹോദരിമാരുമായി നാം സംസർഗ്ഗം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു അനേകം കാര്യങ്ങളറിയാവേണ്ടതുണ്ട്. അറിവ് എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമാണല്ലോ.”

ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതായാൽ അതിന് ഒരു അവസാനവും ഉണ്ടാകയില്ല. ഒരു വാചകത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തെ പിന്നത്തെ വാചകത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗമായി ഉപയോഗിച്ചു വല്ലതും പറഞ്ഞു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയം കളിയന്നു എന്നു മാത്രമുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ നേരംകളവാൻ പ്രയാസമില്ലെങ്കിലും, ഈ വക പ്രസംഗം കേട്ടുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ ആളുകൾക്ക് എത്രത്തോളം ക്ഷമയുണ്ടാകും? ഈ സംഗതി പ്രബന്ധമഴയുന്ന കാര്യത്തിലും പറയുന്നതാണ്.

പ്രബന്ധമഴയുന്നവർ തങ്ങൾ എഴുതുവാൻ ഭാവികുന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു നല്ലചണ്ണം ചിന്തിച്ചു വിശാലമായ അറിവു സമ്പാദിക്കേണ്ടതും വിഷയത്തെ യഥാക്രമം വിഭജിക്കേണ്ടതും “കാളമൃഗംപോലെ” എന്നു വരാതെയിരിപ്പാൻ അതതുഘട്ടത്തിൽ പറയേണ്ടതുമാത്രം അ

വിടവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതും പ്രബന്ധം ദീർഘമായിരിക്കേണം എന്നുമാത്രം കരുതി പ്രകൃതംവിട്ട് അനാവശ്യമായി യാതൊന്നും പറയാതെയിരിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ചാമകങ്ങൾക്കു (“ചങ്ങലക്കണ്ണിപോലെ”) അന്യോന്യം സംബന്ധമുണ്ടായിരിക്കേണം. കാരോ വാചകങ്ങളുടേയും അർത്ഥം വ്യക്തമായി വരേണ്ടതിലേക്കായി വാചകങ്ങളിലെ പദങ്ങളെ അതാതിന്റെ സ്ഥാനത്തുതന്നെ ചേർക്കണം. നമ്മുടെ വാചകങ്ങൾക്ക് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ശക്തി ഉണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം പദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കണം. നാം സാധാരണ സംസാരിക്കാറുള്ള വാചകരീതിയിലാണ് പ്രബന്ധം എഴുതേണ്ടത്. നാം സംസാരിച്ചുവരുന്ന വാചകരീതി ഇതിനു പറകയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ, ആയതു സംസാരിക്കുന്നതിനു യോഗ്യമായുള്ളതല്ലെന്നു ധരിച്ചു, നമ്മുടെ വാചകരീതിയെ നന്നാക്കേണ്ടതാകുന്നു. വലിയ വാചകവും കഠിന പദപ്രയോഗവും കഴിയുന്നേടത്തോളം വെള്ളിക്കേണം. അനാവശ്യപദങ്ങൾ ഒരു വാചകത്തിലും വന്നുചാടാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതും നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ദിക്കിൽ മാത്രമേ ഇതരഭാഷാപദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുകയുള്ളൂ എന്നുള്ള നിശ്ചയം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. പെട്ടെന്നു പിടിച്ചുനിർത്തിയതുപോലെ വിഷയം കലാശിപ്പിക്കുക നന്നല്ല. വിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരു മുഖവുര ഉണ്ടായിരിക്കുക നല്ലതാണ്. എന്നാൽ ഇതു, വിഷയത്തിലേക്കു കടക്കുന്നതിനുള്ള വാതിൽപോലേയും, വഞ്ചി തോട്ടിൽ കൂടി ചെന്നു കായലിലേക്കു കടക്കുന്നതുപോലേയും ഇരിക്കണം. ഇതിലെ കാരോ വാചകവും വിഷയത്തിലേക്കു അടുത്തടുത്തു ചെ

ല്പത്തക്കവണ്ണം ക്രമീകരി"ക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണം. പ്രബന്ധത്തിന്റെ "വചിപ്പചെറുപ്പം" അനുസരിച്ച് ഇതു വലുതാക്കയോ ചെറുതാക്കയോ ചെയ്യാകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

പ്രബന്ധവിഷയങ്ങൾ പലതാകകൊണ്ട് അവയെ തരംതിരിച്ച് എഴുതേണ്ടതാകയാൽ, അവയിൽ ഓരോന്നിൽ അടങ്ങിയിരിക്കേണ്ടുന്ന പ്രത്യേക സാഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നും മറ്റും യഥാക്രമം അറിയാതിരുന്നാൽ ഉത്തമരീതിയിൽ പ്രബന്ധമെഴുതാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു തൽസംബന്ധമായി ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എഴുതീട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് അല്പം ഇവിടെ ഏടുത്തുകാണിക്കാം.

“പ്രബന്ധവിഷയങ്ങൾ സാധാരണമായി സദാചാരം, ജീവചരിത്രം, ചരിത്രം, വണ്ണന എന്നീ വകുപ്പുകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. അവയിൽ ഓരോന്നിൽ അവശ്യം അടങ്ങിയിരിക്കേണ്ടുന്ന സാഗതികളെപ്പറ്റി സംക്ഷേപമായി പറയാം.

I. സാമാന്യപ്രബന്ധരചനാക്രമം:--

1. മുഖവുര — വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവത്തിനനുരൂപമായി സാധാരണയായ ഒരു വിവരണമോ പരമാക്രമോ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്.

2. സിലാന്തം (Proposition) — വിഷയത്തെപ്പറ്റി നമുക്കുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളുടെ നിശ്ചിതമായ ഒരു പ്രസ്താവം.

3. തെളിവ് — നമ്മുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ.

4. വിഷയസംബന്ധമായ ഉദാഹരണമോ ചെറുകഥയോ.

II. ജീവചരിത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കേണ്ടുന്ന സംഗതികൾ:--

1. ആളുടെ പദവിയേയും ജനനജന്മനയേയും സംബന്ധിച്ചു പൊതുവിലൊരഭിപ്രായം.

2. സംഭവങ്ങളെ വഴിക്കുവഴി (തുടച്ചുയായി) കാണിക്കുന്ന ഒരു പൂർണ്ണചരിത്രം.

3. ആളുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നിരൂപണവും ജീവചരിത്രത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടും സംഗതികളും.

III. ചരിത്രസംബന്ധമായ പ്രബന്ധം എഴുതേണ്ടും രീതി:--

1. മുഖവുര—സംഭവം നടന്ന സമയവും അതിന്റെ ഗൗരവവും കാണിക്കുന്നതായി സാമാന്യമായ ഒരു പ്രസ്താവവും സംഭവം നടക്കുവാനുണ്ടായ കാരണവും.

2. സംഭവത്തിന്റെ സാരമായ ഭാഗങ്ങൾ.

3. ഫലങ്ങൾ—അക്കാലത്തും പിന്നീടും ആ സംഭവം മൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണദോഷങ്ങൾ.

IV. വണ്ണന പലതരത്തിലാകകൊണ്ട് ഈ തരത്തിലുള്ള ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതുന്നതിന്നു (മറേവയേക്കാൾ) പ്രയാസംകൂടും. എങ്കിലും സാധാരണമായി താഴെകാണുന്ന ക്രമം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ മതി.

1. വിഷയത്തിന്റെ സ്ഥിതി, ഭാവം അല്ലെങ്കിൽ വിശേഷത എന്നിവയെക്കുറിച്ചു സാമാന്യമായ ഒരു അഭിപ്രായം.

2. സാധനത്തിന്റെ ആകൃതി, പ്രകൃതി, വലിപ്പം, നിറം, ഭാഗങ്ങൾ മുതലായവ അടങ്ങിയ ഒരു പ്രത്യേകവിവരണം. (വായനക്കാരൻ സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ടു ക

ണ്ടാൽ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു അനുഭവം വരുന്ന
കവണ്ണം ഭംഗിയായിരിക്കേണം ഈ വിചരണം).

3. ഗുണദോഷനിരൂപണം.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു വേണ്ടപോലെ
ചിന്തിക്കയും നല്ല ഗദ്യകാരന്മാർ എഴുതീട്ടുള്ളതും എഴുത
ുന്നതുമായ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനസ്സിലുത്തി വായിക്കുകയും ചെയ്
തുകൊണ്ടു, വ്യാകരണസൂത്രാനുസരണം, വിവേകപൂർവ്വം
പ്രബന്ധമെഴുതി ശീലിക്കുന്നതായാൽ ക്രമേണ നല്ല ഗദ്യ
കാരനായി തീരാവുന്നതാണ്.

നമ്മുടെ മാസികകൾ.

നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ മാസികകൾ ഉണ്ടാ
യിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇവയിൽ കാരോന്നിന്ദനയും
ഉദ്ദേശ്യം കാരോന്നായിരിക്കുന്നു. പ്രശസ്തരീതിയിൽ കൃഷി
ചെയ്യേണ്ടതെങ്ങിനെയെന്ന് ഒരു മാസിക ഉപദേശിക്ക
ുന്നു. യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ കച്ചവടം ചെയ്യേണ്ടതെ
ങ്ങിനെ എന്നു മറ്റൊരു മാസിക പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഭാഷി
യുടെ പോഷണത്തെ ലക്ഷക്കിക്കൊണ്ടു വേറൊരു മാസി
ക പ്രചരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേകജാതിയുടെ ഗുണത്തിനു
വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ മറ്റൊരു മാസിക ലോഷിക്കുന്നു.
അതാതു മാസികയുടെ ഉദ്ദേശ്യമനുസരിച്ചുള്ള കാര്യ
ത്തിന്ദനയോ കാര്യങ്ങളുടേയോ അഭാവംനിമിത്തം ഉണ്ടാ
യിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതോ ഉണ്ടാകാവുന്നതോ ആയുള്ള ദോ
ഷങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു തദ്ദോഷനിവൃത്തിയ്ക്കു
യഥായോഗ്യം പ്രവർത്തിപ്പാൻ ജനങ്ങളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്ക

ന്ന ചുരുതലയാകുന്നു മാസികകൾക്കു മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ ഇവയെല്ലാം ജനക്ഷേമത്തിനായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നവയാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള കാർഷ്യത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുന്ന സകലർക്കും ഉണ്ടെന്നുതന്നെയാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. വലുതായ ഒരു ഭവനത്തിന്നു തീപ്പിടിച്ചാൽ അവിടെ എത്രതന്ന സകലരും തീകെട്ടത്തുന്നതിനായി യത്നിക്കുന്നു. കായബലമുള്ളവനാകുന്നു ആയതു കെടുത്തേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞു ബലഹീനൻ പിന്മാറുന്നില്ല. ബലവാൻ ഉത്തരം മുതലായതു വലിച്ചുനീക്കുമ്പോൾ, ബലഹീനൻ പട്ടിക മുതലായ ഘനകേരഞ്ഞ പദാർത്ഥങ്ങളെ വലിച്ചുനീക്കുന്നു. അവിടെ കൂട്ടുന്നവരെല്ലാവരും ഇങ്ങിനെയുള്ള കാരോ പ്രവൃത്തിചെയ്തു തീക്കേടുത്തു. ഉത്തരപാലത്തെത്തന്നെയാകുന്നു മാസികയുടെ കാർഷ്യത്തിലും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്. അതതുസമയം പ്രത്യക്ഷമായി ഭവിക്കുന്ന ദോഷങ്ങളാകുന്ന അഗ്നി, ജനസമുദായമെന്ന ഭവനത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടാൽ, ദോഷങ്ങളാകുന്ന ഏതു അഗ്നിയെ കെടുത്തിക്കളയേണ്ടതിന്ന്, അതതുസമുദായമാകുന്ന ഭവനത്തിലുള്ളവർ എന്നപോലെതന്നെ മറ്റുള്ളവരും, യഥാശക്തി ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ വരികാരും ലേഖനങ്ങൾ എഴുതാവുന്നവരും ആണ് മാസികയുടെ കാർഷ്യത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രത്യേകം മാനസ്യവേഷ്യങ്ങളെ എന്ന് പറയേണ്ടതായി വരുന്ന. അചരവർ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന വരിസംഖ്യ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന സമയത്തു കൃത്യമായി കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ നിശ്ചിതസമയത്തു മാസിക പുറത്തിറക്കു

ചാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. മാസിക അവധിതരറി പൊ
 പ്പെട്ടുപോയോ, ചരമഗതി പ്രാപിക്കുകയോ, നിശ്ചിതസമയ
 ത്തരുന്നെ പറ്റാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു മുഖ്യമായി വ
 റിക്കാർ തങ്ങളുടെ കൃത്യത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്റെ അവ
 വസ്ഥാഭേദത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സ
 റ്വേദമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരു മാസികയെ കൊല്ലുക
 യോ ജീവനോടെ നടത്തുകയോ ചെയ്യാനുള്ള സപാതന്ത്ര്യം
 അതിന്റെ വരിക്കാർക്കുണ്ടെന്നതെന്നയാണ് വിചാരിക്കേ
 ണ്ടത്. അതിനാൽ വരിക്കാരെല്ലാവരും ഇക്കാര്യത്തിൽ
 പ്രത്യേകം മനസ്സുചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

മാസിക വരുത്തുന്നവരെന്ന നിലയിൽ വരിസംഖ്യ
 കൊടുക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റി പാഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനി വായ
 നക്കാർ എന്ന നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നവരും മറ്റുള്ളവരും
 ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്ന ചില സംഗതി
 കൾകൂടി പറഞ്ഞേക്കാം.

പരിഷ്കാരം പരമകാര്യയെ പ്രാപിച്ചതായി പറയ
 പ്പെട്ടുണ്ടുതോടുകൂടി, വിദ്യാസംബന്ധമായ കാര്യത്തിൽ
 പോലും, ആർക്കുമെന്തുമാവാമെന്ന പാകത്തിലായിരിക്കുന്ന
 ഇക്കാലത്ത്, മാസികവരുത്തുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യു
 ന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ സൂക്ഷ്മാവശ്യമെന്നു പറയാതിര
 ന്നുതടാ. മാസികാപ്രവർത്തകന്മാരുടെ അപേക്ഷയും മറ്റു
 കലശലായി മുറികുറിച്ചിട്ടും വരിക്കാർക്കുവരും വില
 കൂടാതെ കിട്ടുന്നതൊക്കെയും വായിക്കേണ്ടതെന്നു എന്നു വിചാ
 രിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർ അപേ
 ക്ഷിക്കയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതു അവർക്കു പണം കിട്ടുവാൻ

മാത്രമാണെന്നും ആ പണം ചിലവുചെയ്താൽ സിദ്ധിക്കാവുന്ന ഗുണം നൽകത്തക്കതാണോ ആ മാസിക എന്നും ചോദ്യമുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാതെ വരിക്കാരായാൽ ഒടുവിൽ പശ്ചാത്താപിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു വരിക്കാരാകുവാനിച്ഛിക്കുന്നവരും, വിലകൂടാതെ സുലഭമായി കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിന്റെ വില നിണ്ണയിക്കാമെന്നു സാധാരണ വായനക്കാരും അറിയേണ്ടതാണ്. വിദ്വജ്ജനങ്ങൾ ഐക്യകണ്ഠേണ നന്നെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന മാസികയാണ് വരുത്തേണ്ടത്. പക്ഷികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ഇടസന്ധ്യകളെ കാണപ്പെടാറുള്ള 'കടവാതിൽ' എന്നപോലെ, മാസികകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചില ക്ഷുദ്രമാസികകൾ കണ്ടുവെന്നും, പത്രാധിപന്മാർ അവയെ സൂതിച്ചുവെന്നും, "ചിലപ്പോൾ കള്ളപ്പണം വെള്ളിപ്പണത്തേക്കാൾ ചിലവാകും" എന്നു പണ്ട് ആരോ പറഞ്ഞപ്രകാരം ഇതിന് അധികം പ്രചാരമുണ്ടായി എന്നും വരാം. അതുകൊണ്ടാണ് മാസികവരുത്തുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പായി അതിനെപ്പറ്റി തിരക്കി തരണം ഗ്രഹിക്കേണമെന്നു പറയുന്നത്. ഒരിക്കൽ എഴുതിയ വിഷയംതന്നെ ഈഷൽഭേദംവരുത്തി പേരുമാറിയിട്ടു—സുശീലം എന്നതു ശീലഗുണം എന്നോ മറ്റോ ആക്കി—പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി വായനക്കാരുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടുകയും വിലയില്ലാത്ത പഴംകഥകളും മറ്റും ചേർത്ത സ്ഥലം മിനക്കെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കേണ്ടതു വരിക്കാരും വായനക്കാരുമാണ്. ഒരു മാസത്തെ മാസിക വായിച്ചതിൽവെച്ചു പുതുതായി എന്തിനു സിദ്ധിച്ചു? എന്ന് അവനവനോടു് തന്നെ ചോ

ദിക്കണം. ഇതിനു കിട്ടുന്ന ഉത്തരം, “ഒന്നുമില്ല” എന്നാണെങ്കിൽ ആ മാസിക ഉടനെ ഉപേക്ഷിക്കണം. സമയം വിലയേറിയതും പണം കരിക്കലും ദുർവ്വയം ചെയ്യരുതാത്തതുമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ സംഗതികൾ പ്രായേണ വർത്തമാനപത്രങ്ങളേയും സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്.

നിശ്ചിതസമയത്തു കൃത്യമായി മാസികയെ പുറത്തിറക്കുകയെന്നുള്ളതു സന്തോഷാസ്സഭമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നു വരികിലും, കാലോചിതമായി വേണ്ടുന്ന ചരയങ്ങളോടുകൂടിയല്ല പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതെന്നുവന്നാൽ, ആ സന്തോഷം പെട്ടെന്നു ദുഃഖമായി പരിണമിക്കും. അതുകൊണ്ടു നല്ല ലേഖനം എഴുതാവുന്നവർ മാസികാപ്രവർത്തകന്മാരെ യഥാശക്തി സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. പ്രണങ്ങൾ ധാരാളമുള്ള ഒരുവൻ നമ്മുടെ അരികത്തുവരുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരത്തിനും ക്ഷുദ്രലേഖനങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മാസിക കയ്യിൽ കിട്ടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വിചാരത്തിനും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മാസിക മടക്കി അയപ്പാൻ ആളുകൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഇതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ മാസിക നടത്തുകകൊണ്ടാണ്. മനസ്സിലാക്കി വായിക്കുന്നവർ ദുർലഭമാണെങ്കിൽ എന്തുമാവാമെന്നുണ്ടെങ്കിലും മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർ അതൊരു മെച്ചമായി കരുതരുത്. മാസിക മടക്കി അയക്കുന്നതോടും വരികാർ കുറഞ്ഞുവരികയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. വരിക്കാർ ഉണ്ടിനെ കുറയ്ക്കുന്നതിൽവെച്ചു മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർക്കു വലുതുകാരത്തിലുമുള്ള പ്രയാസം നോക്കിട്ടും. അവർക്കു നേ

രിട്ടന്ന ഈ പ്രയാസത്തോടുകൂടി മാസികയും അദൃശ്യമായി എന്നു വരാം. മാസികയേ ഒരു വൃക്ഷത്തോടുപമിക്കുന്ന പക്ഷം അതിന്റെ നാരായവേർ ലേഖകന്മാരാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. മാസിക അവധിക്കു പുറപ്പെട്ടേണ്ടുന്നതിന്നു വരിക്കാരുടേയും, സജ്ജനസമ്മതമാണ്ണേണ്ടതിന്നു നല്ല എഴുത്തുകാരുടേയും സഹായം മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർക്ക് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു വന്നുവല്ലോ.

ഇങ്ങിനെ നടത്തപ്പെടുന്ന മാസിക വാങ്ങുവാനൊ നല്ല ചേവനം അയച്ചുകൊടുപ്പാനൊ സകലർക്കും സാധിച്ചു എന്നു ചരുന്നതല്ല. എങ്കിലും മാസികയുടെ നന്മക്കായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിപ്പാൻ ഏവർക്കും കഴിവുണ്ടെന്നു തന്നെയാണ് കരുതേണ്ടത്. മാസികയുടെ നന്മക്കായി ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചാൻ കഴിവില്ലെന്ന് ആർക്കും പറയാവുന്നതല്ലല്ലോ. കാര്യം നന്നെന്നു വന്നാൽ ഇങ്ങിനെ പുരമനീനു സഹായിക്കുന്നതിന്നും ആളുകൾക്കുണ്ടാവാം. ഇപ്രകാരം സഹായിക്കുന്നവർ ഉപ്സോഹം ഉണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ പറയുന്നതിന്നേക്കാൾ, ഇങ്ങിനെ സഹായിക്കുന്നവർ ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാംമെന്നു പറയുന്നതു് അധികം നന്നായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ സമുദായക്ഷേമമാണെന്നു ഗൃഹത്തെ പണിയുന്ന കാര്യത്തിൽ സകലരും കഴിവുപോലെ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാനുള്ളതാണ്. തന്റേറവും മറ്റുള്ളവരുടേയും നന്മക്കായി പ്രവർത്തിക്കുക എന്നുള്ളതുതന്നെയാകുന്നു ജീവതോദ്ദേശ്യം.

ഇങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ യഥാശക്തി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടുന്ന ചുരുതല എല്ലാവർക്കുമുള്ളതിനാൽ, അവനവൻ

ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? എന്ന് അവനവനോടുതന്നെ ചോദിച്ചു സമാധാനം വാങ്ങുന്നതായിരിക്കും അധികം നല്ലതു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ അവരവരുടെ ചുമതല അവരവർ നിവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായാൽ മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർക്കു പ്രയാസം നേരിടാതിരിക്കുന്നതും, വായിച്ചുറിയേണ്ടുന്ന സാരസംഗതികൾ മാസികയിൽ. കാണാൻ സംഗതിചരുന്നതും, ആബാലവൃദ്ധം മാസികയെ ആദരിക്കുന്നതും, ജനക്ഷേമമെന്ന ആ വലിയ കാര്യം ഒടുവിൽ സഫലമാക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആഗ്രഹം നിവൃത്തിച്ചതായി കാണുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സന്തോഷിക്കാവുന്നതാണ്.

മറ്റുള്ളവരുടെ ചുമതലയെപ്പറ്റി ഇത്രയും പറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു, മാസികാപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ചുമതലയെക്കുറിച്ച് അല്പം വല്ലതും പറയാതിരുന്നാൽ അത് അവിഹിതമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. സാഹിത്യസംബന്ധമായി പലതും പ്രവർത്തിച്ചു സൽകീർത്തിയും ജ്യാരജ്ജനയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തമന്മാർ മാസിക നടത്തുന്നതായാൽ അത്ര നാടുകാർക്ക് എല്ലാ അവസ്ഥയിലും ഗുണകരമായിരിക്കുമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള യോഗ്യതയൊന്നും ഇല്ലാതെ പത്രാധിപവേഷം കെട്ടുന്നതിലുള്ള ലജ്ജ സാമാന്യക്കാരെ ഇതിലേക്ക് ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ളതിൽ സന്തോഷിക്കാമെന്നുണ്ടെങ്കിലും, “വേണ്ടതാമെ വാസ്തവ്യം, സന്ധ്യരിച്ചു രുചിയും, സർവ്വോപരി സൽസ്വഭാവവും ഉള്ള പത്രാധിപന്മാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വളർച്ചിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അത്രയും നന്നായിരുന്നേണ്ട; ഇപ്പോഴുവരെ സത്തായിട്ടുള്ള

തിനെ അസത്തായിട്ടു കാണിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടി അന്യയാമലീമസചേതസ്സുകളായും വിവരമില്ലായ്മയാൽ അനക്ഷരകക്ഷികളായും നടക്കുന്ന പത്രാധിപരാക്ഷസന്മാരിൽനിന്നും, ഇപ്പോൾ കേരളഭാഷാസാഹിത്യവിഷയത്തിൽ അത്യന്താദരണീയനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതൽപേർക്കൂടി അസ്വാസ്ഥ്യം ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുതന്നെ, ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി വൈലക്ഷണ്യത്തിന്നു നല്ല ലക്ഷ്യമാകുന്നു". എന്നിങ്ങിനെ കാർയ്യാസാരജ്ഞനായ മ. രാ. രാ. പി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള അവർകൾ ബി. എ., ബി. എൽ. ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

മഹാമഹിമശ്രീ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ എം. എ., എം. ആർ. എ. എസ്., കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഒരുവസരത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു രണ്ടുവാചകം താഴെ ചേർക്കുന്നു. "ഭാഷയുടെ തൽക്കാലസ്ഥിതി വളരെ ശോചനീയയാണെന്നു് ഇപ്പോൾ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പരക്കെ സമ്മതമുണ്ടു്. മാസികാപത്രങ്ങൾ കാരോന്നം പ്രത്യേകിച്ചു് ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി പ്രതിവാരം പ്രസംഗിക്കാറുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല, അപൂർവ്വം ഒന്നോ രണ്ടോ എണ്ണമൊഴികെ, കാരോന്നം സ്വയംതന്നെ ഭാഷയുടെ ശോച്യാവസ്ഥയ്ക്കു് ഉദാഹരണമായിത്തീർന്നു് അനുഭവപ്പെടുത്തി കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്യുന്നു". ഇതു് ഇന്നും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു മുഖ്യസംഗതിയാണ്. "വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും മാസികകളും ഇപ്പോൾ ഒന്നോ അധികമായിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലേ ഉള്ളൂ" എന്നുള്ള മഹാമഹിമശ്രീ കോളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ

സി. എസ്. ഐ. തിരുമനസ്സിലെ അഭിപ്രായവും ഇവിടെ ചിന്തിനീയമായിരിക്കുന്നു.

കിട്ടുന്നതൊക്കയും മാസികയിൽ ചേർത്തുകൊടുക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താതെ, തങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യം സഹലമായുണ്ടാകാൻ അതതുസമയം ആവശ്യമായുള്ള സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നറിയുകയും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങൾ മാത്രം അതതുസമയം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണം. ഒരു മാസികയുടെ ഗതിയെ, ഒരു വൃഷത്തിൽനിന്നു ഫലം പറിപ്പാൻ കയറുന്നവന്റെ ഗതിയോടു സദൃശപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. മരത്തിന്മേൽ കയറുന്നവൻ, ക്രമേണ കയറിക്കയറി ഒടുവിൽ ഫലത്തിങ്കലെത്തുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ, ഉദ്ദിഷ്ടഫലത്തെ ലാഭിക്കാൻ മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർ ഗതി തുടരുകയും, ഒടുവിൽ അവരുടെ ചെയ്യുന്നതുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. “കൊടകിനെയെപ്പോലെ ചക്കിനായി” എന്നു വരരുത്. അതുകൊണ്ട് ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യപ്രാപ്തിക്കായി ഒരു ആദരാഹ്വാനം ആദ്യമേതന്നെ മനസ്സുകൊണ്ടുറപ്പിച്ചുവെക്കുകയും, അതിൽനിന്നു രേഖാമാത്രംപോലും വ്യതിയാനംചെയ്യാതെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യണം. സദ്യക്ഷ ഷണിച്ചുവരുത്തിയ ആളുടെ സ്ഥാനത്താകുന്നു മാസികാപ്രവർത്തകൻ വിൽക്കുന്നത്. വായനക്കാർ ഷണിക്കപ്പെട്ടവരുടെ നിലയിലിരിക്കുന്നു. ഷണിക്കപ്പെട്ടവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി വിടേണ്ടതു ഷണിച്ചവന്റെ ചുമതലയാണ്. ഒരു കുറിച്ചിട്ടി ഭക്ഷണംകഴിക്കാവുന്നതായിരിക്കെ, സദ്യക്ഷിലും മറ്റും പലതരത്തിലുള്ള കുറികൾ വേണമെന്നുവെച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്ന

ആൾ, “ഭിന്നരചിഹ്നചോകുഃ” എന്നുള്ളതിന്റെ വില അറിയുകയും സ്കല തരക്കാരെയും തൃപ്തന്മാരാക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ഓരോ മാസികയിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിന്നു വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. ഇങ്ങിനെയാകട്ടെ, “എനിക്കും കിട്ടണംപണം” എന്നുകരുതി നടത്തപ്പെടുന്ന മാസിക ജനപ്രീതിസമ്പാദിച്ചു ഭീശ്വകാലം നിലനിൽക്കുമോ എന്നുള്ളത് സംശയഗ്രസ്തമായ ഒരു കാര്യമാണ്. ആശ്രയമാകുന്ന ചങ്ങലകൊണ്ടു വരിക്കാരെ ബന്ധിച്ചുനിറുത്തിയാൽ തന്നെയും, കുറെ കഴിയുമ്പോൾ അവർ അതു പൊട്ടിച്ചു പൊയ്ക്കളയും. ഒരിക്കൽ വായിച്ചു കീറിക്കളയാനുള്ളതല്ല മാസിക എന്നുള്ള വാചാരം, ലേഖകന്മാർക്കെന്നപോലെ തന്നെ, ഭാരവാഹികൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. നിശ്ചിതസമയത്തുതന്നെ മാസിക പുറത്തിറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. ഇക്കാര്യത്തിലും വരിക്കാർക്ക് ഇച്ഛാഭംഗത്തിനിടകൊടുക്കരുത്. വരിക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്നു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുമാത്ത രീതിയിൽ എഴുതപ്പെടുന്നതു ചേക്കേറുമോ എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കണം. ‘കണ്ടതെല്ലാം വാരിക്കെട്ടിട്ടുള്ളതായി ഭ്രാന്തന്മാരുടെ കയ്യിൽ ചിലപ്പോൾ കാണാപ്പടാറുള്ള ഭാഷ്യമെന്നപോലെയാകുന്നു മാസിക’ എന്നു വരുത്തുന്നതു ശുഭകരമായിരിക്കുമെ? ഇതു പത്രാധിപരുടെ വിവേകശൂന്യതയെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കിയില്ലെന്നുവരുമെ? വരിക്കാരും നല്ല ലേഖകന്മാരും പ്രവർത്തകന്മാരും ഐക്യമത്യന്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവെങ്കിൽ മാത്രമേ മാസിക ഭംഗിയാകി നടക്കൂ എന്നു ഇനി പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചു വഴിപോലെ
ആലോചിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കും, പ്രവർത്തകന്മാർക്കു
ണവും, വരിക്കാർക്കും മറ്റും അറിയും, നാട്ടുകാർക്കു വേണ്ടി
സന്തോഷവും വളർത്തുവാനായിട്ടും.

കീർത്തി .

മറ്റുള്ളവരാൽ അറിയപ്പെടുകയും പേര് എന്തെന്നും
നിലനിൽക്കയും ചെയ്യേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഉണ്ടാകു
ന്ന എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. ഇതിനാകുന്നു കീർത്തി സമ്പാദിക്കേ
ണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. സൽ
കീർത്തി, ദൃഷ്ടിർത്തി എന്നിങ്ങിനെയുള്ളതിൽ സൽകീർത്തി
സമ്പാദിക്കേണമെന്നമാത്രമാണ് എല്ലാവർക്കുമുണ്ടായ
ആഗ്രഹം. യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാതെ ജീവിച്ചിട്ടുള്ള
വരും ജീവിച്ചു വരുന്നവരും ഇല്ലെന്നുള്ളതു സ്വപ്നമാകുകൊ
ണ്ടു്, മനുഷ്യൻ എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടുന്ന സൃഷ്ടി
യാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യോഗ്യമായവി
ധത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കുന്നവർക്കു സൽകീർത്തിയും, അയോഗ്യ
മായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നവർക്കു ദൃഷ്ടിർത്തിയും അനുഭവമാക്കു
ന്നതുകൊണ്ടു്, കീർത്തി പ്രവൃത്തിയുടെ അവസരമേയും
വിധമേയും അവലംബിച്ചിരിക്കുമെന്നാണു് തെളിയു
ന്നതു്.

കാരണവന്മാർ ജാതിമര്യാദപ്രകാരം തങ്ങളുടെ അന്ത
നന്തരവന്മാർക്കു പേരുകൾ നൽകുന്നുണ്ടെന്നുവരികിലും, അ
ന്തന്താവന്മാർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം പ്രവൃത്തികളാലും മറ്റും
തങ്ങൾക്കായി കാരോ പേർ (ശിഷ്യൻ അല്ലെങ്കിൽ ദൃഷ്ടൻ)

സന്ധാദിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള യഥാർത്ഥവിവരം മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. ഈ പേർ നൽകപ്പെടുന്നത് അന്യന്മാരാലാണ്. ഒരുവൻ മാനിക്കപ്പെടുകയോ നിന്ദിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നത് ഈ പേരിന്റെ അവസ്ഥപ്രകാരമാകുകയാണ്, കാനേവന്മാരാൽ നൽകപ്പെടുന്ന പേരിനേക്കാൾ ഈ പേരിനെ കുറിച്ചാണ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതെന്നു തെളിയുന്നു. ഇതത്രെ കീർത്തിക്കാസ്സുമായിരിക്കുന്നത്. ഒരുവൻ എങ്ങിനെയുള്ളവനാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത് ആ ആളുടെ വാക്കുകളേയും പ്രവൃത്തികളേയും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിട്ടാണല്ലോ.

ചിലർ തങ്ങൾക്കുള്ള അറിവിനെ യോഗ്യമായവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കയാൽ അവരുടെ പേരുകൾ നിലനിൽക്കുന്നു. തൃഞ്ചൻ, കാളിദാസൻ മുതലായവരേക്കാൾ ചു നാം അറിയുന്നത് അവരുടേതല്ലാത്ത ഗുണങ്ങൾ മൂലമാണല്ലോ. പരോപകാരാതം ധനവ്യയം ചെയ്തറിമിത്തം ചിലർ സൽകീർത്തി സന്ധാദിക്കുന്നു. നൂതനകാര്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കയാൽ മാത്രം ചിലർ പ്രസിദ്ധന്മാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ജനസ്സഹം, മഹാമനസ്സുതപം മുതലായ ഗുണങ്ങളിൽ ഓരോന്നുള്ളതിനാൽ ഓരോരുത്തർ ജനങ്ങളുടെ പ്രീതിക്കും തന്നിമിത്തം സൽകീർത്തിക്കും അർഹന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കൈത്തൊഴിൽ ചെയ്ത് ഉപജീവിക്കുന്നവരിൽ വിരുതന്മാർ കീർത്തിമാന്മാരാകാതിരിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ഓരോ സംഗതികളിലാണ് ഓരോരുത്തർ കീർത്തിമാന്മാരായിത്തീരുന്നത്. ഒന്നിലധികം സംഗതികളിൽ കീർത്തി സന്ധാദിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഇല്ലെന്നില്ല. കീർത്തിയുടെ പരിമാണം എല്ലാവർക്കും ഒരേ അവസ്ഥയിൽ

തന്നെ ഇരിക്കുമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. ചിലർ ഭൂമിയിലുള്ള സകലരാലും, മറ്റു ചിലർ ചില രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവരാലും, വേദം ചിലർ ഏതാനും ചിലരാലും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. സപ്തമീന്തിയുടെ വ്യാപനം, കാര്യത്തിന്റെ ഗൗരവത്തേയും പ്രയോജനത്തേയും മറ്റും അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാവരും തങ്ങൾക്കുള്ള ജോലി ക്രമമായി നടത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും ശമ്പളത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ വ്യത്യാസമുള്ളതായി കാണുന്നില്ലെ? ഇപ്രകാരം എല്ലാ കാര്യത്തിലും ഉണ്ടാകുമെന്നറിയേണ്ടതാണ്.

സകലരും ഒരുപോലെ പ്രശംസിക്കത്തക്ക ചില നല്ല കാര്യങ്ങൾ ചിലർ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവർ അങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് എന്ത് ആന്തരത്തിന്മേലാണെന്നു ഹൃദയങ്ങളെ ശോധനചെയ്യുന്ന ആൾ മാത്രമേ പൂർണ്ണമായി അറിയുന്നുള്ളൂ. ഈ സംഗതി ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം മൂലം തെളിയിക്കാം. മറ്റൊരുവനെ ഉപദ്രവിച്ചുവെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഒരുവൻ വെടിവെക്കയും, ആ വെടി ആ ആൾക്കു കൊള്ളാതെ അയാളുടെ പിൻഭാഗത്തുകൂടി വന്നിരുന്ന ഒരു പുലിക്കു കൊണ്ടു പുലി ചാകയും ചെയ്തുവെന്നിരിക്കട്ടെ—‘നിന്നെ കൊല്ലുവാൻ വന്ന പുലിയെ വെടിവെച്ചു കൊന്നതനിമിത്തം ഇനിക്കു സമ്മാനം തരണം’ എന്നു വെടിവെച്ചവൻ ആ ആളോടു പറയുന്നതായാൽ സമ്മാനം നൽകാതിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടോ? വെടിവെച്ചവനെ ആർ സ്തുതിക്കാതിരിക്കും? ഈ ശ്ലാഘന്റെ കാര്യയിൽ ഇക്കാര്യം എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു? മ

നഷ്ടങ്ങളുടെ വിധിയും ഈശ്വരന്റെ വിധിയും ഒരുപോലെ ഇരിക്കുമോ?

തങ്ങളുടെ ഭവനത്തിലുള്ളവർക്കു ഭക്ഷണത്തിനു മേന്മയും വണ്ണവും വക കൊടുക്കാതിരിക്കുന്ന ചിലർ, 'പൊടിപുരമായി' സൂക്ഷ്മം കഴിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വരുന്ന ഭിക്ഷക്കാരെ അടിച്ചു കാടിക്കുന്നവർ പ്രസിദ്ധനായ ആളുകളുടെ നാമധേയസ്മരണാർത്ഥം പണിയിക്കപ്പെടുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾക്കും മറ്റും അനവധി ദ്രവ്യം ദാനമായി നൽകുന്നു. തങ്ങളുടെ നാട്ടിലും സമീപത്തുമുള്ളവർ അരിയടിക്കുന്നതുകണ്ടു കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടു് അന്യരാജ്യത്തുള്ളവരുടെ ഗുണത്തിനായി ദ്രവ്യം അയച്ചുകൊടുപ്പാൻ ചിലർ ബദ്ധപ്പെടുന്നു. പ്രസിദ്ധനായ ആളുകളുടെ അഭിപ്രായത്തിനു ചങ്ങോടമായി വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. അഗ്രാസനരോ മറ്റോ ആയിരിക്കേണ്ടതിന്നു ചിലർ സഭകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നു. 'അച്ചടിയന്ത്രത്തിന്റെ മിടുക്കുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഷാകവികളിൽ പലരുടേയും പേരുകേട്ടുതുടങ്ങിയതു്' എന്നു ന്യായമായി പറയിപ്പാൻ ചിലർ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ഗ്ലോകത്രപേണ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുകളയാമെന്നുള്ള തുള്ളലോടുകൂടി ചിലർ തോന്നിയതു് എഴുതിക്കൊടുക്കയും അതു് അബദ്ധമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ പരാശ്രയംമൂലം നേരെയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയാചാനുള്ള കാരണം എന്തു്? എന്തു് ഉദ്ദേശത്തിന്മേലാണ് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു്?

നന്മ വരത്തക്ക കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ പറകയും പ്രവൃത്തിക്കയും ചെയ്യയുള്ളൂ എന്നുള്ള നിബ്ബന്ധവിചാരത്തേ

ടുക്കൂടി കാൽപ്പാദം നടത്തേണ്ടതും അവയിൽനിന്നു സ്വയം
 മേവ കീർത്തിയുണ്ടാകുന്നതുമാണ്. പ്രവൃത്തിനിമിത്തം കീ
 ര്ത്തിയുണ്ടായി എന്നല്ലാതെ കീർത്തിയുണ്ടാവാൻ പ്രവൃത്തി
 യ്ക്കു എന്നു വരരുത്. കാൽപ്പാദം ആന്തരവും നന്നായിരി
 ക്കേണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. സൽക്കീർത്തിയെ
 ന്ന രഥത്തെ വഹിക്കുന്നതു മാത്രം, മയ്യാദ എന്നു കർതിര
 കളാണെന്നു പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

നാം ചിലപ്പോൾ ചില സാധനങ്ങളുടെ സുഗന്ധ
 ത്തെയോ ദുർഗ്ഗന്ധത്തെയോ അറിയുന്നത് ആ വക സാധ
 നങ്ങളുള്ള ദിക്കിൽ പോയിട്ടോ, ആ വക സാധനങ്ങളെ
 നാമിരിക്കുന്നടത്തേക്കു വരുത്തിട്ടോ അല്ല. ആ വക സാ
 ധനങ്ങളുള്ള ദിക്കിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വായുചാകുന്ന ന
 ഞെ ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. അപ്രകാരംതന്നെ, ജനാഭിപ്രായ
 മാകുന്ന മാതന്തൻ ഓരോരുത്തരുടെ ഗുണത്തെയും ദോഷ
 ത്തെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും വ്യാപിക്കുന്നു.

“ശക്തിയും കാന്തിയും ശ്രീയും ജഗന്നാഥ -
 ഭക്തിയും ശുദ്ധിയും ബുദ്ധിപ്രകാശവും
 നല്ല തപസ്സും യശസ്സും നശിച്ചുപോം
 നല്ലാർമണിയോടു ചേർന്നു കൂടിയിനാൽ”

“കിതവനൊടു പരിചരവുമുചയനൊടു ചേർച്ചയും
 കീർത്തിക്കുദോഷമെന്നോത്തുകൊടക ഭവാൻ”

‘മദ്യം സേവിക്കിലാകാ മഹിമകൾകാര്യം മാറിടി
 ണ്ണീടുമല്ല’ എന്നു് ഒരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
 ‘ഉത്തമപുരുഷന്മാർ’ സത്യത്തെ ലംഘിക്കുമോ? സൽക്കീ
 ര്ത്തി നന്നായി ഉണ്ടാണെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ കഴിവുള്ള

പ്പോൾ കഴിയും മറ്റുള്ളവർക്കു നന്മ ചെയ്യേണ്ടതും, ദോഷം ചെയ്യാതിരിക്കേണ്ടതും, തങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതായി വരുന്ന ജോലികളെല്ലാം യോഗ്യമാവണം നടത്തേണ്ടതും ആകുന്നു. ‘ആപത്തിനാസ്സമോയത് വിവേകം’ എന്നും, ‘നിഷ്ഠിഷ്ഠപാതം സുഗുണത്തിന്റെ മകടാലങ്കാരം’ എന്നുമുള്ളത് കാണേണ്ടതാണ്. മറ്റുള്ളവരെ ഉപദ്രവിപ്പാൻ തരവും കഴിവുള്ളപ്പോൾ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാലാകുന്നു യോഗ്യത പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. മദ്യംകിട്ടാത്ത രാജ്യത്തു പാത്ത കാലത്തു മദ്യത്തെ പാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുക എന്നു പറയുന്നതിൽ എന്തു വിശേഷതയുള്ളൂ?

സൽക്കീർത്തി സമ്പാദിക്കേണമെങ്കിൽ ‘നന്മചിതച്ചാൽ നന്മവിളയും’ എന്നും കാത്തുകൊണ്ടും ഈശ്വരപ്രസാദത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും കാർഷ്യാദികൾ നടത്തേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ സകലർക്കും നന്മ അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിവരണമെന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ല. ‘കാലത്തിന്നാത്തകോലം’ എന്നപോലേയും, കാറ്റിന്റെ ഗതിയനുസരിച്ചു ചായുന്ന ബലഹീനതൃണങ്ങളെന്നപോലേയും ആകാതെ സന്മാർഗ്ഗധീരതയോടുകൂടി യോഗ്യമാവണം കാർഷ്യാദികൾ നടത്തുന്നവർക്കു മാത്രമേ സൽക്കീർത്തി സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയുള്ളൂ.

ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾ മൂലം ഒരിക്കൽ സമ്പാദിച്ച സൽക്കീർത്തി എന്നും നിലനിൽക്കേണമെങ്കിൽ, തല്പരം അയോഗ്യമായി യാതൊന്നും പറകയോ പ്രവർത്തിക്കയോ ചെയ്യാതിരിക്കണം. എപ്പോൾ അയോഗ്യമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ സൽക്കീർത്തി ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നായി പരിണമിക്കുമെന്നറിയേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യം

യ്ക്കുത്തിൽ വളരെ സൂക്ഷ്മം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ‘കീർത്തിപാലയ’.

മഹാനാടകങ്ങളുടേ സൽക്കീർത്തിയെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതിനനു യത്നിക്കുന്നവർ ഇല്ലാതിരിക്കയില്ലെന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇക്കാർയ്ക്കുത്തിൽ ഇവരെ അത്ര ഭയപ്പെടുവാറില്ല. ഉള്ളിൽ തിങ്ങിപ്പിടിക്കുന്ന അസൂയയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതും ആഗ്രഹനിയ്യതും അയോഗ്യമായി യഥേഷ്ടം കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നതും ആയ ദോഷാരോപണമെന്ന കാമേഘത്തെ സൽപ്രവൃത്തികളാകുന്ന കാരാടിച്ചു നീക്കിക്കളയുന്നതും തന്നിമിത്തം സൽക്കീർത്തിയെന്ന ആകാശം ഏവർക്കും തെളിഞ്ഞുകാണാൻ സംഗതിവരുന്നതും ആകുന്നു.

‘ഗുണമുള്ളവരുടെ ഗുണത്തെ കെടുപ്പാനായ്
ഗുണമില്ലാതജനം ചെയ്തതിൻ ഫലങ്ങളും
ഗുണങ്ങളായേവത്ര മേൽക്കുമേൽ ഗുണികൾക്കു
ഗുണക്കേടതു ചെയ്യുന്നവർക്കേയകപ്പെട്ടു.’

എന്നുള്ളത് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

മനുഷ്യൻ കേവലം മൃഗമെന്നപോലെ ജീവിച്ചു മരിപ്പാനുള്ളവനല്ല. കാര്യവും അകാര്യവും ഗുണവും ദോഷവും തിരിച്ചറിയേണ്ടതിന്നു വേണ്ടുന്ന വിശേഷബുദ്ധിയോടുകൂടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു പ്രവൃത്തിക്കാതിരിക്കയും, പ്രവൃത്തിക്കരുതാത്തതു പ്രവൃത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ മനുഷ്യനെന്നത് എണ്ണപ്പെടുവാൻ യോഗ്യനല്ല. ‘സാക്ഷാൽപത്രഃ പച്ഛുവിഷാണശൂന്യഃ’ എന്ന് ഓരോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെച്ചുള്ളവർ സൽക്കീർത്തിയല്ല സന്ധാദിക്കുന്നത്. ദുഷ്ടപ്രവൃത്തികൾചെയ്തു ദുഷ്ടീർത്തി

സന്യാസിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പേർ ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കണ്ടക്കുറുപ്പു, രാമൻനായർ, ഷീയരാലി മുതലായി ചിലരുടെ പേർ നിലനില്ക്കുന്നത് അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള അക്രമപ്രവൃത്തിമൂലമാണെന്നു ഏവരും സമ്മതിക്കുമല്ലോ. ദുഷ്ടവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവർ തങ്ങൾക്കു ദുഷ്ടീർത്തിയേയും തങ്ങളുടെ സന്തതികൾക്കു് എഴുന്നക്കും നിലനിൽക്കുന്ന ലജ്ജയേയും ദുഃഖത്തേയും സന്യാസിച്ചുവെക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നത്. ‘വ്യാധനേകങ്ങളെ മൃഗം എന്നുപോലെ’ ജനങ്ങൾ ഇവരെ ഭയപ്പെടുന്നു. അവനവൻ ജീവനോടീരിക്കുന്ന കാലത്തു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്കനുരൂപമായുള്ള പേരാകുന്നു മരണശേഷം ശേഷിക്കുന്നത്. ചോരന്റെ പൂത്രനെന്നോ, മദ്യപാനിയുടെ സഹോദരനെന്നോ മറ്റോ വിളിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ആ സംഗതിക്കാരനു് എത്രമേൽ വ്യസനവും ലജ്ജയും ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഉഘരിച്ചറിയേണ്ടതാണു്. അനന്തരവന്മാർക്കു ലജ്ജയേയും ദുഃഖത്തേയും വരുത്തത്തക്ക പ്രവൃത്തികൾ കാരണവന്മാർ ചെയ്തു വിഹിതമൊ? അനന്തരവന്മാർക്കു് ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന ഗുണം അനുഭവമാകാതിരിക്കേണ്ടതിലേക്കായി ‘പാഞ്ഞതിൻ കഞ്ഞുപാക്കു’ എന്നൊരു ന്യായം മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു പറയിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന കാരണവരെക്കുറിച്ചു മഹാനാരുടെ അഭിപ്രായം എന്തായിരിക്കും? ദുഷ്ടീർത്തി സന്യാസിക്കുന്നവൻ തനിക്കും തന്റെ കുടുംബത്തിനും ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാരണവന്മാരും ഈശ്വരകൃപയാൽ കാരണവന്മാരാവാറുള്ളവരും ആയ സകലരും ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സൽകീർത്തി ജനപ്രീതിയെ ആകർഷിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് ഈ കീർത്തി സന്യാസിക്കുന്ന ആളുകളെ സാമൂഹ്യന്മാരല്ലാത്ത എല്ലാവരും സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇവർക്കും ഇവരുടെ കുടുംബത്തിലുള്ളവർക്കും ആവശ്യമായി വരുന്നതെല്ലാം നിവൃത്തിച്ചുകൊടുപ്പാൻ മഹാനാരെല്ലാവരും പ്രത്യേകം ശ്രമിക്കുന്നതാണു്. കീർത്തിമാന്മാർ മറ്റുള്ളവർക്കു് ‘സുപ്തപത്മങ്ങളായിരിക്കുന്ന സരസ്സുകുടുംബ പ്രാതഃകാലത്തിങ്കൽ ഭീധിതിമാൻ എന്നപോലെ’ ആകുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ഒരു ആർ സ്തുതിക്കയും സഹായിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കുംഗവമേന്ദിന്റെ സഹായവും ഈശ്വരന്റെ പ്രീതിയും ഇവർക്കു് ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല.

‘കരുവനിലുള്ളവാക്കും കീർത്തി പാരിൽ പരന്നാ-
 ലുരുതരപരിതോഷം സർവ്വലോകർക്കുമുണ്ടാം
 പരിമയമതുമൂലം ദൂരഗന്മാർക്കുമാകും
 ധരണിപനവനെത്താൻ കാണുതിന്നാഗ്രഹിക്കും’.

അതുകൊണ്ടു് നാനാപ്രകാരേണ പ്രയോജനകരമായിരിക്കുന്ന സൽകീർത്തി സന്യാസിച്ചാൻ സകലരും യത്നിക്കുമെന്നു് ഉത്തമന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർ എല്ലാവരും ഇതിന്നു വേണ്ടുവിധം സഹായിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

‘തന്നാൽ കൃത്യങ്ങളായുള്ളവകളെ വിരവിൽ
 ചെയ്തു ചെയ്യാതകൃത്യം
 തന്നുള്ളിൽ ചേർത്തിടാതങ്ങൊരുപൊഴുതിലസ്യ-
 യാദികം ദോഷജാലം
 തന്നെപ്പോലന്യരെന്നാനപകടരഹിതം
 ചിന്ത ചെയ്തിട്ടു പാരം
 നന്നായ് സ്നേഹിച്ചുവാഴുന്നവനവനിതലേ
 കീർത്തിമാനായ്ഭവിക്കും’.

